Articol I. Agatha Christie

Articol II. Oglinda spartă

Pentru Margaret Rutherford, cu admiraţie

Pânza crescu în vânt, năvod
Oglinda-n cui s-a spart de tot „Destinul m-a ajuns, socot”,
Plângea Domniţa din Shalott.
ALFRED TENNYSON

Capitolul 1

Miss Marple şedea în dreptul fereastrei. Fereastra dădea înspre grădina care fusese cândva o mare sursă de mândrie pentru ea. Fusese cândva; acum nu mai era cazul. În ultima vreme, când se uita pe fereastră se crispa. De ceva timp nu mai avea voie să muncească în grădină. I se interzisese să se mai aplece, să mai sape, să planteze – în cel mai bun caz avea voie, câte puţin, să cureţe crengile. Bătrânul Laycock venea de trei ori pe săptămână şi îşi dădea silinţa, nu încăpea îndoială. Dar rezultatele străduaniei lui, aşa cum vor fi fiind ele (şi nu erau cine ştie ce) erau strălucite după standardele lui, nu după cele ale stăpânei care îi plătea leafa. Miss Marple ştia exact ce trebuia făcut şi când trebuia făcut, şi nu ezita să-l instruiscă aşa cum scrie la carte. Bătrânul Laycock nu întârzia apoi să-şi arate geniul, care consta în exprimarea entuziastă a acordului şi în totala lipsă de randament ulterior.

— Aşa-i cum zici dumneata, coniţă. Acolo punem mecosoapele1 şi clopoţeii de-a lungul zidului şi, aşa cum zici, coniţă, trebuie să punem treaba la cale săptămâna viitoare numaidecât.

Scuzele lui Laycock erau întotdeauna de bun-simţ şi semănau izbitor cu cele pe care le prezenta căpitanul George din Trei într-o barcă 2 pentru a evita să iasă în larg. În cazul căpitanului, vântul venea, întotdeauna, din direcţia greşită, fie

suflând dinspre mare, fie dinspre ţărm, fie venea dinspre vestul care nu inspira nimic bun, fie dinspre trădătorul vest. Motivul principal al lui Laycock era vremea. Prea uscată – prea umedă – prea multă ploaie – un iz de îngheţ în aer. Sau, altceva, de o mai mare importanţă, trebuia să vină pe primul loc în topul preocupărilor lui (în genere ceva în legătură cu varza obişnuită sau cea de Bruxelles, sorturi din care îi plăcea să cultive fără măsură). Principiile lui Laycock în materie de grădinărit erau simple şi nici un stăpân, oricât de atotştiutor ar fi fost el, nu putea să-l dezveţe de ele.

Acestea constau în multe ceşti de ceai, dulce şi tare, ca un soi de încurajare a efortului ce avea să fie depus, iar dacă era toamnă, o doză bună de măturare a frunzelor, o straşnică aranjare pe straturi a florilor lui favorite, în majoritate ochiulboului şi salvie – ca să „dea bine”, cum zicea el – în timpul verii. Era total în favoarea stropirii trandafirilor împotriva păduchilor, dar îi lua cam mult s-o şi facă, iar când venea vorba să facă şanţuri mai adânci pentru sângele-voinicului contracara de obicei cu remarca: A, păi să le vezi pe ale mele! Un adevărat deliciu anul trecut şi fără să le fandosească cine ştie ce în prealabil.

Ce-i drept, era devotat stăpânilor lui, le făcea pe plac când venea vorba de pretenţiile lor în materie de horticultură (atâta vreme cât asta nu implica şi muncă prea grea), însă, pentru el, legumele erau cele mai importante lucruri în viaţă; nişte varză creaţă, sau ceva varză de Savoy; florile erau doar capricii după care se înnebuneau damele, de vreme ce altceva mai bun nu aveau de făcut. Îşi exprima afecţiunea aducând în dar ochiul-boului, salvie, lobelia şi crizanteme de vară.

— Am făcut câte ceva la neşte case noi, acolo, la Cartier. Aia vor grădini arătoase, nu glumă. Aveau mai multe plante decât le trebuia, aşa că am mai adus şi io câteva aci şi le-am pus în loc la trandafirii ăia învechiţi, că nu prea mai arătau aşa de grozav, să ştiţi.

Gândindu-se la cele spuse, Miss Marple îşi feri ochii să nu mai vadă grădina şi-şi reluă împletitul.

Trebuia să privească adevărul, aşa cum era: St Mary Mead nu

mai era ce fusese odinioară. Bine, într-o anumită privinţă, nimic nu mai era ca odinioară. N-avea decât să dea vina pe război (pe amândouă, de fapt) sau pe tânăra generaţie, sau pe femeile care s-au apucat de serviciu, sau pe bomba atomică, sau, pur şi simplu, pe guvern – însă, în realitate, trebuia să recunoască faptul că îmbătrânea. Miss Marple, o femeie de altfel cu capul pe umeri, ştia asta foarte bine. Numai că, într-un mod cât de poate de bizar, simţea asta mai pregnant în St Mary Mead, unde trăia de atâta amar de vreme, mai mult ca oriunde în altă parte.

În St Mary Mead, esenţa satului era încă acolo. Mistreţul Albastru era încă acolo, biserica şi casa parohială şi micul cuib de case în stil georgian şi în stilul victorian Queen Anne era încă acolo, cu tot cu casa ei. Casa domnişoarei Hartnell era tot acolo, la fel şi domnişoara Hartnell, luptându-se contra progresului până la ultima suflare. Domnişoara Wetherby murise, iar în casa ei locuia acum directorul băncii şi familia lui, care îi dăduseră o nouă înfăţişare, vopsind uşile şi ferestrele într-un albastru regal strălucitor. Cam în toate celelalte vechi case locuiau oameni noi, însă casele în sine nu îşi schimbaseră foarte mult înfăţişarea de când trecuseră în posesia noilor proprietari, tocmai pentru că acestora le plăcea ceea ce agentul imobiliar numea „farmecul lumii vechi”. Nu făcuseră decât să adauge încă o baie şi să cheltuiască o sumă frumuşică pentru instalaţii noi, aragaze electrice şi maşini de spălat vase.

Dacă însă casele nu se schimbaseră foarte mult, nu acelaşi lucru se putea spune despre strada principală. Noii proprietari ai magazinelor erau cu gândul numai şi numai la modernizarea iminentă, de nestăvilit. Negustorul de peşte era de nerecunoscut în spatele unor vitrine noi uriaşe, în care strălucea peştele refrigerat. Măcelarul, ce-i drept, rămăsese un tradiţionalist – carnea bună-i carne bună, dacă ai bani să dai pe ea. Dacă nu, iei frumuşel resturile ieftine şi ciolanele tari şi te duci acasă! Barnes nu plecase nicăieri cu aprozarul lui, fapt pentru care domnişoara Harmell şi Miss Marple mulţumeau lui Dumnezeu în fiecare zi. Era întotdeauna foarte amabil, le

oferea scaune confortabile ca să aştepte lângă tejghea, în tihnă, şi discuta afabil despre şuncă şi despre brânzeturi. La capătul străzii însă, acolo unde fusese, cândva, prăvălia de coşuri, era acum un supermarket nou-nouţ – anatema pentru doamnele în vârstă din St Mary Mead.

— Pachete cu lucruri nemaiîntâlnite, exclamase domnişoara Hartnell. Toate cutiile astea cu cereale pentru dimineaţă, în loc să găteşti copilului un mic dejun cum se cuvine, cu şuncă şi ouă. Şi se aşteaptă să-ţi iei tu, singură, un coş şi să te învârti pe acolo şi să-ţi iei ce-ţi trebuie – câteodată îţi ia câte un sfert de oră să găseşti ce-ţi trebuie – şi, de cele mai multe ori, în cantităţi total necorespunzătoare, ori prea mari, ori prea mici. Şi, apoi, să nu mai zic de coada la care trebuie să stai ca să plăteşti înainte să ieşi. Foarte obositor. Normal, probabil că toate astea servesc cât se poate de bine celor de la Noul Cartier.

Şi cu asta se oprise.

Se oprise pentru că, aşa cum intrase în uz deja, orice conversaţie cu acest subiect se oprea acolo. Noul Cartier, punct şi de la capăt, cum s-ar zice în timpurile acestea moderne. Era o entitate în sine, şi încă una cu literă mare.

II

Miss Marple dădu un ţipăt scurt de enervare. Iar îi scăpase un ochi. Ba mai mult, se pare că îi scăpase de ceva vreme. Şi nu îşi dăduse seama decât acum, când trebuia să lase din andrea pentru gât şi să numere ochiurile. Puse mâna pe o andrea liberă, ridică împletitura, să bată lumina pe ea şi se uită atent, neliniştită. Nici ochelarii cei noi nu păreau s-o ajute cine ştie ce. Şi asta pentru că, reflectă în sinea ei, venea o vreme când oculiştii, oricât de luxoase vor fi fost sălile lor de aşteptare, oricât de moderne aparatele lor, oricât de strălucitoare vor fi fost luminile pe care ţi le băgau în ochi şi oricât de mari onorariile pe care le percepeau, nu mai puteau face mare lucru pentru tine. Miss Marple reflecta cu oarecare nostalgie la cât de bună fusese vederea ei cu puţini (ei, poate că nu chiar aşa de puţini) ani în urmă. Cât de puţine îi scăpaseră ochilor ei bine formaţi din acel punct al grădinii,

atât de admirabil plasat încât se putea vedea tot ce se petrecea în St Mary Mead! Mai ales cu ajutorul binoclului pentru observarea păsărilor – (interesul pentru ornitologie îi venise perfect la îndemână!) – reuşise să observe… Se opri şi-şi lăsă gândurile să alunece spre vremurile trecute. Ann Protheroe, în rochia ei de vară plimbându-se spre grădina parohială. Şi colonelul Protheroe – bietul om – un bărbat foarte plicticos şi deosebit de neplăcut – dar să fie totuşi ucis în asemenea fel… Miss Marple scutură din cap şi îşi îndreptă gândurile spre Griselda, frumuşica nevastă a vicarului. Draga de Griselda – o prietenă de încredere – trimite întotdeauna o felicitare de Crăciun. Drăgălaşul acela de băiat al lor era acum flăcău în toată firea şi avea şi o slujbă foarte bună. Parcă inginer, nu-i aşa? Întotdeauna îi plăcuse să desfacă trenuleţele mecanice în bucăţele. Dincolo de parohie fusese pârleazul şi cărarea peste câmpul unde Giles fermierul îşi ţinea vitele şi unde acum – acum…

Noul Cartier.

Şi de ce nu? Se întrebă Miss Marple cu severitate. Trebuia să se întâmple şi asta. Casele trebuiau construite şi, din câte i s-a spus, erau bine, foarte bine clădite. „Proiectare”, sau cum i-o fi zicând. Deşi nu-şi putea explica de ce toate trebuiau să se cheme „aleea”. Aleea Aubrey şi Aleea Longwood şi Aleea Grandson şi câte-or mai fi. Şi nu erau deloc alei. Miss Marple ştia foarte bine ce era aceea o alee. Unchiul ei fusese preot la catedrala din Chichester. Când era mică se dusese să stea cu el acolo3.

Era aceeaşi poveste ca şi cu Cherry Baker, cea care numea biroul lui Miss Marple, aşa de modă veche şi plin de mobilă cum era, „salon”. Miss Marple o corectă cu blândeţe, zicându-i „Cherry, e un birou”. Iar Cherry, pentru că era tânără şi drăguţă, se chinuise să ţină minte, deşi era clar că, pentru ea, „birou” era un cuvânt nelalocul lui şi, îi mai scăpa din când în când câte un „birou”. Deşi, în ultima vreme, se mulţumise să spună doar „camera de zi”. Îi era tare dragă Cherry. Numele ei era Baker şi stătea în noul cartier. Era şi ea una din detaşamentul de neveste tinere care făceau cumpărături la

supermarket şi împingeau cărucioarele cu bebeluşi pe străzile liniştite din St Mary Mead. Erau toate foarte bine îmbrăcate şi elegante. Părul le era tapat şi ondulat. Râdeau şi sporovăiau întruna şi se vizitau reciproc. Erau ca un stol vesel de păsărele. Prinse în capcana perfidă a sistemului de cumpărare prin închiriere, aveau întotdeauna nevoie de bani cash, deşi bărbaţii lor câştigau bine; aşa ca veneau şi făceau menaj sau găteau. Cherry gătea repede şi bine, era o fată inteligentă, prelua corect mesajele telefonice şi descoperea rapid greşelile din broşurile comercianţilor. Nu era mare amatoare de întors saltelele, cât despre spălat rufe, Miss Marple era nevoită, mai nou, să meargă pe lângă uşa de la oficiu cu capul întors în cealaltă parte ca să nu vadă metoda de a spăla vase a lui Cherry, care consta în a le arunca pe toate în chiuvetă şi de a le binecuvânta cu o ploaie de detergent. Miss Marple scosese, în secret, din folosinţa zilnică setul de ceai din porţelan de Worcester şi îl pusese în dulăpiorul din colţ, de unde avea să-l scoată numai la ocazii speciale. În locul lui cumpărase un serviciu modern, cu model în alb şi gri pal şi fără nici un fel de poleială care să se ia la spălat.

Cât de diferite erau toate cândva… Spre exemplu, credincioasa Florence, acel grenadir de cameristă – apoi îi urmaseră Amy, şi Clara, şi Alice, acele „mititele fete în casă, foarte de treabă” care veneau de la orfelinatul St Faith ca să fie „instruite” şi apoi să se ducă spre alte slujbe, mai bine plătite. Unele erau cam slabe la minte şi, de cele mai multe ori, vorbeau pe nas, iar Amy era de-a dreptul prostovană. Bârfeau şi sporovăiau vrute şi nevrute cu celelalte menajere din sat şi erau curtate de ucenicul negustorului de peşte sau de ajutorul de grădinar de la primărie, sau de vreunul dintre numeroşii ucenici de la aprozarul domnului Barnes. Mintea lui Miss Marple le trecea în revistă cu afecţiune, gândindu-se la toate hăinuţele de lână pe care le împletise după aceea pentru odraslele lor. Nu fuseseră foarte pricepute în a prelua mesaje la telefon şi nici la aritmetică nu erau strălucite. Pe de altă parte, ştiau cum să spele haine şi cum să facă un pat. Ştiau meserie mai degrabă decât carte. Era ciudat cum, în ziua de

azi, fetele cu carte erau cele care căutau slujbe domestice. Studente din străinătate, fete venite ca au pair, studente la facultate aflate în vacanţă, tinere căsătorite, aşa ca Cherry Baker, femei care stăteau în locuinţele ridicate în cartierul nou.

Desigur, mai erau încă şi oameni ca domnişoara Knight. Acest din urmă gând îi veni deodată în momentul în care pasul greu al domnişoarei Knight, aflată la etaj, făcu bibelourile de pe poliţa şemineului să zăngăne ameninţător. Domnişoara Knight se pare că îşi făcuse siesta de după-masă şi se ducea acum la plimbarea de după-amiază. Dintr-o secundă în alta avea să intre şi s-o întrebe pe Miss Marple dacă nu avea nevoie de ceva din oraş. Gândul la domnişoara Knight trezise în mintea lui Miss Marple aceeaşi reacţie. Desigur, fusese o mare generozitate din partea lui Raymond (nepotul ei) şi nimeni nu putea fi mai blând decât domnişoara Knight. Desigur, acea criză de bronşită o lăsase foarte slăbită pe Miss Marple şi doctorul Haydock îi spusese cât se poate de clar că nu mai are voie să doarmă singură în casă şi trebuie să aibă pe cineva care să vină zilnic s-o vadă, dar totuşi… Se opri aici. Pentru că n-avea nici un sens să-şi ducă gândul „de-ar fi fost oricine altcineva, numai domnişoara Knight, nu” până la capăt. În ziua de azi, doamnele de o anumită vârstă nu prea mai aveau de ales. Menajerele devotate pur şi simplu nu mai sunt la modă. Dacă erai bolnavă cu adevărat, atunci puteai să ai o asistentă medicală, foarte scumpă şi foarte greu de găsit, sau puteai să te duci la spital. Dar, după ce fazele critice ale bolii au trecut, nu te poţi alege decât cu domnişoara Knight.

Nu era nimic în neregulă cu domnişoarele Knight ale acestei lumi, nimic altceva decât faptul că erau înnebunitor de enervante. Faţă de patroanele lor erau pline de blândeţe şi de afecţiune, gata să le facă pe plac, să fie vesele şi pline de viaţă în preajma lor şi, în genere, să le trateze ca şi cum ar fi nişte copii cu un uşor handicap. „Numai că eu, îşi spune Miss Marple, aşa bătrână cum sunt eu, nu sunt un copil handicapat mintal.”

În acest moment, domnişoara Knight, respirând greoi, intră

în încăpere, veselă, după cum îi era obiceiul. Era o femeie mare, flască, la vreo cincizeci şi şase de ani, cu un păr sur îngălbenit, aranjat foarte elaborat, cu ochelari, un nas lung şi subţire, iar sub el, o gură cumsecade şi o bărbie lipsită de fermitate.

— Aici erai! Exclamă ea cu un soi de voioşie exagerată, menită să înveselească şi să învioreze întristatul amurg al celor de vârsta a treia. Sper că am tras un pui de somn?

— Ba eu am croşetat, îi răspunse Miss Marple, punând accentul pe pronume, şi, continuă ea, recunoscându-şi slăbiciunea cu silă şi vinovăţie, am scăpat un ochi.

— Vai, vai, zise domnişoara Knight. Nu face nimic, imediat corectăm, nu-i aşa?

— Dumneata o să corectezi, nu eu, răspunse Miss Maple, pentru eu, din păcate, nu sunt în stare.

Acreala vagă din vocea ei trecu neobservată. Domnişoara Knight, ca întotdeauna, era dornică să fie de ajutor.

— Gata, reluă ea după numai câteva minute. Uite, gata, drăguţa mea. E în ordine acum.

Deşi Miss Marple nu avea, în genere, nimic împotrivă să i se spună „dragă” (ba chiar şi „drăguţă”) de către femeia de la aprozar sau de către fata de la chioşcul de ziare, era groaznic de iritată când îi spunea aşa domnişoara Knight. Era încă una dintre lucrurile acelea pe care trebuie sa le suporte doamnele în vârstă. Îi mulţumi politicos domnişoarei Knight.

— Şi acum voi merge să-mi fac plimbărica, anunţă domnişoara Knight, binedispusă. Nu lipsesc mult.

— Dar, te rog, nici prin gând să nu-ţi dea să te grăbeşti înapoi, îi spuse Miss Marple politicos şi sincer.

— Ei, dragă, ştii că nu-mi place să te las singură, de capul dumitale, prea mult timp, în cazul în care ai vreo indispoziţie.

— Te asigur că sunt cât se poate de fericită, zise Miss Marple. Probabil că am să (şi închise ochii) moţăi o vreme.

— Aşa te vreau, dragă. Poţi să-ţi aduc ceva?

Miss Marple deschise ochii şi se gândi o clipă.

— Ai putea să te duci la magazinul lui Longdon să vezi dacă sunt gata draperiile? Şi poate îmi mai iei un ghem de lână

albastră de la doamna Winsley. Şi o cutie de dropsuri de coacăze de la farmacie. Şi ia-mi altă carte de la bibliotecă – numai să ai grijă să nu-ţi dea nimic din ce nu e pe lista mea. Ultima a fost oribilă. N-am putut s-o citesc.

Îi întinse Primăvara renăscută.

— Vai de mine, dragă! Nu ţi-a plăcut? M-am gândit că o vei adora. Aşa o poveste frumoasă!

— Şi, dacă nu e prea departe în drumul dumitale, poate treci pe la Halletts să vezi dacă nu cumva au un bătător de ouă din acelea de le baţi presând de sus în jos – nu din acelea cu arc.

(Ştia foarte bine că nu au ei aşa ceva, dar Halletts era magazinul cel mai departe cu putinţă.)

— Dacă nu-ţi cer prea mult, murmură ea.

Dar domnişoara Knight îi răspunse cu o sinceritate vădită:

— Ba cum să nu. Îmi face mare plăcere.

Domnişoara Knight adora cumpărăturile. Era ca o gură de aer proaspăt pentru ea. Avea, în atare situaţie, ocazia să întâlnească unele cunoştinţe şi să stea la taclale, să bârfească puţin cu vânzătorii şi să examineze varii articole în fel de fel de magazine. Şi putea să petreacă mult timp ocupată cu astfel de îndeletniciri plăcute fără să se simtă în vreun fel vinovată că treaba ei era să se întoarcă la lucru.

Aşa că domnişoara Knight îşi începu periplul după ce aruncă o ultimă privire spre bătrâna doamnă fragilă, care se odihnea atât de liniştită lângă fereastră.

După ce aşteptă câteva minute în cazul în care domnişoara Knight s-ar fi putut să se întoarcă după vreo poşetă sau vreo plasă pentru cumpărături, sau vreo batistă (era o mare uitucă şi se întorcea tot timpul după câte ceva) şi mai ales ca să-şi poată reveni din starea de oboseală indusă de faptul că trebuise să se gândească la atâtea lucruri inutile ca să i le ceară domnişoarei Knight, Miss Marple se ridică brusc în picioare, îşi aruncă lucrul de mână şi traversă cu paşi mari camera şi apoi spre hol. Îşi luă haina de vară din cuier, un baston din standul din hol şi îşi schimbă papucii de casă cu o pereche de pantofi zdraveni pentru plimbare. Apoi ieşi pe uşa

de serviciu.

„O să-i ia mai bine de o oră şi jumătate, estimă Miss Marple ca pentru sine. Cam aşa – mai ales cu toată lumea din Noul Cartier îşi face cumpărăturile la ora asta."

Miss Marple o şi vedea pe domnişoara Knight la magazin, la Langdon, întrebând în dreapta şi-n stânga de draperii. Presupunerile ei erau remarcabil de corecte. În momentul acela domnişoara Knight exclama: „Desigur, eram convinsă în sinea mea că nu aveau cum să fie gata încă. Dar, fireşte, am venit să văd despre ce vorbea bătrânica. Bietele femei, mai au atât de puţine de aşteptat de la viaţă. Trebuie să le faci pe plac. Şi ea e o femeie atât de cumsecade. Nu prea mai e ea ce-a fost, dar era de aşteptat – mintea tinde să li se cam întunece de la o vreme. Vai, dar ce material frumos aveţi acolo. Îl aveţi cumva şi în alte culori?"

Şi-aşa trecură douăzeci de minute plăcute. Gând domnişoara Knight plecă, în sfârşit, vânzătoarea-şefă remarcă, pufnind: „Nu mai e ce-a fost, zici. Nu cred aşa ceva până nu văd cu ochii mei. Miss Marple a fost întotdeauna ageră la minte şi aş zice că nu s-a schimbat de fel". Apoi îşi îndreptă atenţia spre o tânără doamnă în pantaloni strânşi pe picior şi un jerseu marinăresc ce voia să cumpere material plastic cu crabi pe el pentru draperii la baie.

„Emily Walters, da, de ea îmi aduce aminte, îşi zise Miss Marple în sinea ei, cu satisfacţia pe care o avea întotdeauna când reuşea să potrivească personalitatea cuiva cu a altcuiva din trecut. Acelaşi creier de găină. Să vedem, ce s-a întâmplat cu Emily?"

Nu cine ştie ce, fusese concluzia. Mai că se logodise la un moment dat cu un vicar, dar, după o legătură de mai mulţi ani, relaţia se destrămase. Miss Marple îşi alungă din minte asistenta medicală şi-şi concentră atenţia asupra a ceea ce era în jurul ei. Traversă grădina cu paşi repezi, observând cu coada ochiului că Laycock tăiase trandafirii ei de modă veche într-un fel care se potrivea mai curând cu plantele hibride de ceai, dar nu lăsă asta s-o tulbure sau s-o distragă de la plăcerea nebună de a fi ieşit, de una singură, la plimbare.

Avea un plăcut sentiment că pornise într-o aventură. O luă la dreapta, intră pe poarta vicariatului, apucă pe cărarea care străbătea grădina şi ieşi la un drum înspre dreapta. Acolo unde fusese cândva un pârleaz, era acum o poartă de fier ce dădea spre un drum asfaltat. Acesta ducea spre un podeţ îngrijit peste pârâu, iar de cealaltă parte a apei, unde cândva fuseseră pajişti cu cirezi de vaci, era acum Noul Cartier.

Capitolul 2

Cu senzaţia că era Columb, gata să descopere o lume nouă, Miss Marple trecu podeţul, îşi continuă drumul pe cărare şi, în mai puţin de patru minute, era chiar în Aleea Aubrey.

Desigur, Miss Marple mai văzuse Noul Cartier de pe drumul spre Market Basing; de fapt, văzuse aleile şi rândurile îngrijite de case bine făcute, cu stâlpii de televiziune şi cu uşile şi ferestrele vopsite frumos în albastru şi roz, galben şi verde. Dar până acum informaţia nu avusese decât consistenţa unei hărţi. Nu intrase, nici nu ieşise de acolo vreodată. Dar iată că acum era aici privind minunata lume nouă care răsărea în acest loc, o lume care, după toate aparenţele, era străină de tot ce ştiuse în viaţa ei. Era ca o machetă nouă ridicată din cuburi pentru copii. Pentru Miss Marple era ireal.

Până şi oamenii păreau ireali. Femei tinere în pantaloni, tineri şi băieţandri cu fizionomia cam sinistră, piepturile exuberante ale fetelor de cincisprezece ani. Miss Marple nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că toate arătau teribil de depravate. Nu o băga nimeni în seamă cum îşi târa greoi paşii pe străzi. Ieşise din Aleea Aubrey şi acum se afla în Aleea Darlington. Se plimba încet şi, în timp ce mergea, sorbea cu nesaţ fragmentele de conversaţie dintre mame care împingeau cărucioare, dintre câteva fete şi bărbaţii tineri pe care îi acostau, dintre membrii din găştile de cartier (cel puţin, asta presupunea că sunt) care schimbau între ei, cu căutătura lor sinistră, remarci numai de ei înţelese. Mame ieşeau în prag, chemându-şi copiii care, ca de obicei, se îndeletniceau cu tot ceea ce li se spusese să nu facă. Copiii, reflecta Miss Marple, recunoscătoare, nu se vor schimba niciodată. Şi începu deodată să zâmbească, trecând în revistă,

în mintea ei, obişnuita serie de corelări între diferite figuri.

Femeia aceea seamănă cu Carry Edwards; bruneta e ca fătuca aceea, Hooper – o să-şi distrugă căsnicia exact aşa cum a făcut şi Mary Hooper. Flăcăii aceia – brunetul este aidoma lui Edward Leeke, latră mult, dar numai atât e de capul lui, nu muşcă de fel – un băiat bun de altfel – iar blondul seamănă leit cu Josh al doamnei Bedwell. Buni băieţi, amândoi. Mi-e teamă că cel care seamănă cu Gregory Binns n-o s-o ducă aşa de grozav. Cred că mama lui e cam acelaşi soi de femeie…

Trecu în Aleea Walsingham şi buna ei dispoziţie lua avânt cu fiecare moment.

Lumea cea nouă era la fel ca lumea cea veche. Casele poate că erau altele, străzile se numeau alei, vocile erau diferite, dar oamenii erau aceiaşi dintotdeauna. Şi deşi frazeologia era uşor diferită, subiecţii conversaţiei erau aceeaşi.

Tot luând-o la întâmplare pe diferite alei, Miss Marple îşi cam pierdu simţul orientării şi ajunse iarăşi la marginea zonei rezidenţiale. Era acum pe Aleea Carrisbrook care era încă „în construcţie”. La primul etaj al unei case aproape terminate se afla un cuplu tânăr. Vocile lor plutiră înspre Miss Marple în timp ce discutau despre avantajele locului.

— Trebuie să recunoşti, Harry, că este o poziţie bună.

— La fel de bună era şi cealaltă.

— Da, dar asta are încă două camere.

— Pentru care trebuie să plăteşti.

— Ei bine, mie îmi place asta.

— Normal!

— Ei hai, nu te mai supăra aşa din nimic. Ştii ce-a spus mama.

— Mamă-ta nu mai termină în veci de spus.

— Să nu cumva să spui ceva la adresa mamei. Ce-aş fi făcut fără ea? Ar fi putut să-ţi facă şi mai mult rău decât atât. Ar fi putut să te ducă în faţa tribunalului.

— Oh, dar termină odată, Lily!

— Are vedere frumoasă spre dealuri. Aproape că poţi să vezi – se aplecă foarte tare în afară, răsucindu-şi trupul spre stânga. Aproape că poţi să vezi lacul de acumulare de aici…

Tânăra se lăsă şi mai mult peste pervaz, fără să-şi dea seama că se rezema cu toată greutatea pe scânduri nefixate pe pervaz. Sub greutatea trupului ei, scândurile cedară, alunecând în afară, trângând-o şi pe ea după ele. Tânăra ţipa, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Harry!

Tânărul rămase nemişcat – la un pas sau doi în spatele ei. Mai făcu încă un pas în spate…

Înfigându-şi cu disperare unghiile în zid, tânăra se repuse singură pe picioare.

— Oo! Lăsă să-i scape un oftat înfricoşat. Era cât pe ce să cad, îţi zic. De ce nu m-ai prins?

— Totul s-a întâmplat mult prea repede. Oricum, n-ai păţit nimic.

— Tu atât ştii. Îţi spun că era cât pe ce să cad. Şi uită-te la puloverul meu, s-a murdărit tot.

Miss Marple merse puţin înainte, dar, apoi, dintr-un impuls, se întoarse.

Lily era afară, în drum, aşteptându-l pe tânăr să încuie casa.

Miss Marple se duse la ea şi-i vorbi repezit, pe un ton jos.

— Dacă aş fi în locul tău, draga mea, eu nu m-aş mărita cu băiatul ăsta. Tu vrei pe cineva pe care să te poţi baza când eşti în pericol. Iartă-mă că-ţi vorbesc aşa – dar cred că cineva trebuie să te avertizeze.

Se întoarse pe călcâie, iar Lily rămase cu privirea pierdută în urma ei.

— Ia te uită, dintre toţi oamenii…

Tânărul se apropie de ea.

— Lil, ce ţi-a zis?

Lily deschise gura să-i spună – apoi o închise la loc.

— Dacă ţii musai să ştii, aiureli de-ale bătrânilor.

Se uită la el gânditoare.

Miss Marple, în graba ei de a se îndepărta cât mai repede, întoarse brusc la un colţ de stradă, se împiedică de nişte pietre răzleţe şi căzu.

O femeie se îndreptă spre ea, în fugă, dinspre una dintre case.

— Oh, doamne, ce căzătură! Sper că nu v-aţi rănit.

O cuprinse pe Miss Maple cu amândouă braţele, cu o bunăvoinţă aproape exagerată, şi o ridică de jos.

— Sper că nu v-aţi rupt nici un os! Gata! Bănuiesc că vă simţiţi cam slăbită.

Vorbea tare, cu un timbru plăcut al vocii. Era o femeie voinică, masivă, la vreo patruzeci de ani, cu părul castaniu ce începea deja să se albească, ochi albaştri şi o gură mare, generoasă care, sub privirea zdruncinată a lui Miss Marple, părea cam prea plină de dinţi albi şi strălucitori.

— Mai bine intraţi puţin în casă să vă odihniţi. Vă fac un ceai.

Miss Marple îi mulţumi. Se lăsă condusă prin uşa vopsită în albastru, într-o încăpere mică, plină de canapele şi scaune îmbrăcate în creton viu colorat.

— Poftim, faceţi-vă comodă, îi spuse salvatoarea, aşezând-o pe un fololiu capitonat. Liniştiţi-vă cât timp pun eu ceainicul pe foc.

Se grăbi să iasă din încăperea care deveni, parcă, mult mai liniştită şi odihnitoare după plecarea ei. Miss Marple trase adânc aer în piept. Nu era rănită cu adevărat, dar căzătura o zdruncinase. La vârsta ei căzăturile nu erau de dorit. Totuşi, cu puţin noroc, gândi ea cu oarecare sentiment de vinovăţie, domnişoara Knight nici n-o să afle. Îşi mişcă prudent mâinile şi picioarele. Nu era nimic rupt. Acum, de-ar ajunge cu bine acasă. Poate că, după o ceaşcă de ceai…

Ceaşca de ceai veni aproape în acelaşi timp cu gândul ei. Era adus pe o tavă, împreună cu o farfurioară pe care se aflau patru biscuiţi dulci.

— Poftim! Tava fu aşezată pe o măsuţă, în faţa ei. Să vă torn eu? E bine să beţi ceaiul cu mult zahăr.

— Fără zahăr, mulţumesc.

— Dar trebuie să puneţi zahăr. Ştiţi, e bun la stări de şoc. Am lucrat în străinătate în timpul războiului, pe ambulanţă. Zahărul face minuni la şoc. Puse patru cuburi în ceaşcă, amestecând viguros. Acum daţi ceaiul pe gât şi o să vă simţiţi proaspătă ca o ploaie de vară.

Miss Marple acceptă dictonul.

„O femeie de treabă, gândi ea. Îmi aminteşte de cineva – cine să fi fost?”

— Mulţumesc, aţi fost drăguţă cu mine, îi spuse ea zâmbind.

— Oh, pentru nimic. Bunul samaritean, asta sunt eu. Îmi place să ajut oamenii. Se uită pe fereastră în timp ce se auzi zăvorul de la poartă. Iată-l şi pe soţul meu. Arthur, avem un musafir.

Femeia ieşi în hol şi se întoarse cu un Arthur care arăta mai degrabă nedumerit. Era un bărbat slab şi palid, care vorbea cu greutate.

— Doamna aceasta a căzut – chiar la noi la poartă, aşa că, evident, am adus-o în casă.

— Soţia dumneavoastră a fost foarte drăguţă, domnule…

— Mă numesc Badcock.

— Domnule Badcock, mi-e teamă că am deranjat-o teribil.

— Oh, nu, nu e nici un deranj pentru Heather. Lui Heather îi place să sară în ajutorul oamenilor. Se uită la ea curios. Mergeaţi undeva anume?

— Ah, nu, mergeam doar într-o plimbare. Eu stau în St Mary Mead, casa de după vicariat. Numele meu este Marple.

— Doamne, nu-mi vine să cred! Exclamă Heather. Dumneavoastră sunteţi Miss Marple. Am auzit despre dumneavoastră. Sunteţi cea care a avut de-a face cu toate crimele acelea.

— Heather! Ce vrei să…

— Ei, ştii doar ce vreau să spun. N-a omorât ea pe nimeni – ea e cea care a descoperit cine. Am dreptate, nu-i aşa?

Miss Maple murmură, plină de modestie, că a fost implicată într-o crimă o dată sau de două ori.

— Am auzit că au fost crime aici, în satul acesta. Vorbeau despre asta aseară, la clubul de bingo. A fost una la Gossington Hall. N-aş putea cumpăra o casă unde s-a petrecut o crimă. Aş fi convinsă că e bântuită.

— Crima n-a fost comisă la Gossington Hall. Cadavrul a fost adus acolo din altă parte.

— Din câte am înţeles, a fost găsit în bibliotecă, pe covorul

din faţa şemineului, nu-i aşa?

Miss Marple încuviinţă.

— Serios? Poate că o să facă un film despre crima asta. Poate că tocmai de asta Marina Gregg a cumpărat Gossington Hall.

— Marina Gregg?

— Da. Ea şi soţul ei. Am uitat cum îl cheamă – e producător, am impresia, sau regizor – Jason cumva. Dar Marina Gregg e adorabilă, nu credeţi? Fireşte, nu prea am mai văzut-o în filme în ultimii ani – a fost bolnavă multă vreme. Dar tot cred că nu mai este nimeni ca ea. Aţi văzut-o în Carmenella? Şi în Prinţul iubirii şi în Mary, Regina Scoţiei? Nu mai este tânără cum era, dar pentru mine va fi mereu o actriţă minunată. Am fost întotdeauna un fan extraordinar al ei. Când eram adolescentă, visam numai la ea. Am trăit cea mai mare emoţie din viaţa mea când s-a făcut un spectacol de caritate pentru Serviciul de Ambulanţă din Insulele Bermude şi Marina Gregg a venit în deschidere. Eram înnebunită de emoţie şi apoi, exact în ziua spectacolului, am făcut febră şi doctorul mi-a spus că nu pot să merg. Dar n-aveam de gând să mă dau bătută. Nu mă simţeam chiar aşa de rău. Aşa că m-am ridicat din pat, m-am machiat bine şi am plecat. Am făcut cunoştinţă cu ea şi a stat de vorbă cu mine trei minute întregi şi mi-a dat un autograf. A fost minunat. N-am să uit niciodată ziua aceea.

Miss Marple se uită la ea îndelung.

— Sper că n-ai avut de întâmpinat… Consecinţe neplăcute? Zise ea neliniştită.

Heather Badcock râse.

— Niciuna. Nu m-am simţit nicicând mai bine ca atunci. Tot ce vreau să spun e că atunci când îţi doreşti ceva, trebuie să-ţi asumi nişte riscuri. Eu mi le asum întotdeauna.

Râse din nou, un râs strident şi fericit.

Arthur Badcock declamă plin de admiraţie:

— Nimic n-o poate ţine în loc pe Heather. Întotdeauna scapă basma curată din toate.

— Alison Wilde, şopti Miss Marple, dând din cap cu satisfacţie.

— Pardon? Făcu domnul Badcock.

— Nu, nimic. Era doar cineva de demult.

Heather se uită la ea întrebătoare.

— Îmi aduci aminte de ea, nimic mai mult.

— Da? Sper că era de treabă.

— Era, într-adevăr, foarte de treabă, rosti Miss Marple încet. Bună, generoasă, plină de viaţă.

— Dar cred că avea defectele ei, nu? Râse Heather. Eu ştiu că le am pe ale mele.

— Ei bine, Alison vedea întotdeauna atât de clar punctul ei de vedere, încât nu înţelegea mereu cum se putea ca lucrurile să fie văzute altfel sau să afecteze în alt mod pe ceilalţi.

— Ca atunci când ai luat acasă familia aceea evacuată dintr-o casă ce trebuia demolată şi cum au dispărut cu toate linguriţele noastre de ceai, îi aminti Arthur.

— Dar, Arthur! Nu puteam să nu-i ajut. N-ar fi fost foarte cumsecade din partea mea.

— Erau tacâmurile moştenire de familie, rosti domnul Badcock cu tristeţe. Din perioada georgiană. Au fost ale bunicii mamei mele.

— Of, mai uită de linguriţele alea, Arthur! Nu mai conteneşti cu linguriţele tale.

— Nu uit aşa de uşor, din păcate.

Miss Marple se uită la el gânditoare.

— Şi prietena dumneavoastră ce face acum? Întrebă Heather cu interes amabil.

Miss Marple se opri o clipă înainte să răspundă:

— Alison Wilde? Oh – a murit.

Capitolul 3

— Mă bucur că m-am întors, spuse doamna Bantry. Deşi, evident, m-am distrat de minune.

Miss Marple înclină din cap apreciativ, acceptând o ceaşcă de ceai din mâna prietenei sale.

Cu mulţi ani în urmă, când murise soţul ei, colonelul Bantry, doamna Bantry vânduse Gossington Hall împreună cu întinderea mare de teren pe care era amplasată, păstrând pentru sine East Lodge, un conac fermecător, cu porticuri, plin de atâtea neajunsuri încât nici măcar un grădinar n-a fost de

acord să vină să locuiască acolo. Doamna Bantry îi adăugase toate facilităţile esenţiale vieţii moderne, o bucătărie ultimul model, legătură la reţeaua principală de apă curentă, la curent electric şi o baie. Desigur, toate o costaseră o mică avere, dar nici pe departe cât ar fi costat-o dacă ar fi încercat să locuiască la Gossington Hall. Păstrase pentru sine şi o parcelă de trei sferturi de pogon de grădină împrejmuită de copaci, necesară pentru a-şi asigura propria intimidate astfel încât, aşa cum explica ea, „să nu fiu nevoită să văd sau să-mi bat capul cu ce se întâmplă cu Gassington Hall”.

În ultimii câţiva ani îşi petrecuse mare parte din an călătorind, vizitându-şi copiii şi nepoţii prin diferite părţi ale lumii şi întorcându-se din când în când acasă, să se bucure de liniştea şi de pacea căminului ei. Şi Gossignton Hall schimbase proprietarii o dată sau de două ori. Fusese transformată la un moment dat în casă de vacanţă, nu avusese succes şi, apoi, fusese cumpărată de patru persoane care o transformaseră în patru apartamente diferite din pricina cărora începuseră să se certe. În cele din urmă, o cumpărase Ministerul Sănătăţii pentru nişte motive obscure, pentru ca în cele din urmă să nu mai vrea deloc. Ministerul o revânduse – şi tocmai despre această vânzare vorbeau cele două prietene.

— Sigur că am auzit zvonuri, admise Miss Marple.

— Fireşte, spuse doamna Bantry. Ba chiar se spunea că Charlie Chaplin şi familia lui aveau să locuiască aici. Ar fi fost cu adevărat distractiv; din păcate nu era nici o boabă de adevăr în asta. Nu, cu siguranţă Marina Gregg a cumpărat-o.

— Ce femeie frumoasă a fost, oftă Miss Marple uşor. Îmi aduc mereu aminte primele ei filme. Pasărea tinereţii cu atrăgătorul Joel Roberts. Şi filmul cu Maria, Regina Scoţiei. Ca să nu mai spun cât mi-a plăcut Prin lanul de secară, aşa sentimental cum era el. Oh, Doamne, cât timp a trecut de atunci!

— Da, aprobă doamna Bantry. Ce crezi – trebuie să aibă vreo patruzeci şi cinci de ani? Cincizeci?

Miss Marple aprecie vârsta actriţei undeva la cincizeci de ani.

— A mai jucat în vreun film în ultima vreme? Desigur, nu prea mai ajung des pe la cinema în ultimul timp.

— Numai în roluri mici, cred, răspunse doamna Bantry. Nu mai e star de cinema de ceva vreme. A avut o cădere nervoasă. După unul dintre divorţurile ei.

— Toate au atât de mulţi soţi, spuse Miss Marple. Trebuie să fie grozav de obositor.

— Mie nu mi s-ar potrivi, zise doamna Bantry. După ce te-ai îndrăgostit de un bărbat şi te-ai măritat cu el, şi te-ai obişnuit cu tabieturile lui, şi te-ai aşezat confortabil la casa ta, să te apuci să renunţi la tot şi la toate şi s-o iei de la capăt! Mi se pare curată nebunie.

— Nu pot să-mi dau cu părerea, spuse Miss Maple cu o uşoară tuse care stă bine unei domnişoare bătrâne, eu nu m-am măritat niciodată. Dar, aş spune că e, ştii tu, cam păcat.

— Bănuiesc că oamenii aceştia nu se pot abţine, afirmă doamna Bantry fără prea multă convingere. Având în vedere ce fel de viaţă duc… Vreau să spun, o viaţă foarte publică. Am cunoscut-o, adăugă ea. Pe Marina Gregg, când am fost în California.

— Ce fel de om e? Întrebă Miss Maple cu interes.

— Fermecătoare, răspunse doamna Bantry. Atât de naturală şi de lipsită de toane. E ca şi cum ai pune pe chip o anumită mască, adăugă ea gânditoare.

— Ce anume?

— Să fii naturală şi lipsită de toane. Înveţi cum să fii aşa şi apoi nu mai ai încotro decât să continui să fii aşa tot timpul. Gândeşte-te ce infern trebuie să fie să trăieşti astfel – să nu poţi niciodată să concediezi pe careva şi să spui: „Pentru Dumnezeu, nu mă mai bate la cap”. Ba chiar îndrăznesc să spun că trebuie să pui la cale beţii şi orgii fie şi numai din pur instinct de apărare.

— A avut cinci soţi până acum, dacă nu mă înşel? Întrebă Miss Marple.

— Cel puţin. Primul a fost în tinereţe şi oricum nu se pune la socoteală, apoi un prinţ străin sau un conte şi apoi un star de cinema ca şi ea, parcă Robert Truscott? Mare iubire, mare. N-a

durat mai mult de patru ani. Apoi i-a urmat Isidore Wright, dramaturgul. A fost o relaţie serioasă şi liniştită din care a rezultat şi un copil – se pare că şi-a dorit mereu un copil, ba chiar a avut ceva tentative să adopte câţiva orfani – oricum, ăsta era cel pe care şi-l dorea cu adevărat. O chestiune foarte serioasă. Mamă cu „M" mare. Apoi cred că s-a măritat cu un imbecil sau cu un excentric sau ceva – şi abia după asta a făcut ea depresia aceea şi a început să ia droguri şi nu mai ştiu ce, şi vomita şi maţele din ea.

— Dar văd că ştii multe despre ea, observă Miss Marple.

— Fireşte, răspunse doamna Bantry. Am devenit interesată când a cumpărat Gossington. E măritată cu soţul ei actual de vreo doi ani şi se spune că se simte iar în formă. El e producător – sau poate e regizor? Întotdeauna le încurc. Era îndrăgostit de ea încă de când erau ei tineri, doar că la vremea aceea nu era mare lucru de capul lui. Acum însă am senzaţia că e destul de celebru. Oare cum îl cheamă? Jason… Jason cumva… Jason Hudd, nu, Rudd, asta e! Au cumpărat Gossington pentru că le era mai la îndemână să ajungă la – ezită puţin – la Elstree? Încercă ea la nimereală.

Miss Marple scutură din cap.

— Nu prea cred, spuse ea. Elstree e în nordul Londrei.

— E unul dintre studiourile acelea noi. Hellingforth, asta e. Întotdeauna mi-am zis că e un nume care aduce foarte tare a finlandeză. Cam la zece kilometri de Market Basing. Cred că are de gând să toarne o peliculă despre Elisabeta de Austria.

— Doamne, ce multe ştii, spuse Miss Marple. Despre vieţile personale ale vedetelor de cinema. Ai aflat toate astea în California?

— Nu tocmai, răspunse doamna Bantry. De fapt, îmi iau informaţiile din extraordinarele reviste pe care le citesc la coafor. Pe multe dintre vedetele de acolo nici nu le ştiu după nume, dar, cum spuneam, pentru că Marina Gregg şi soţul ei au cumpărat Gossington, am fost curioasă să aflu despre ea. Serios acum, dacă ai şti ce lucruri se spun în revistele astea! Bănuiesc că nici jumătate din ce e scris acolo nu e adevărat – probabil că nici măcar un sfert. Nu cred că Marina Gregg e

nimfomană, nu cred că bea, cel mai probabil nici nu ia droguri şi foarte posibil că nici nu a avut vreodată vreo cădere nervoasă, dar este adevărat că vine să locuiască aici.

— Am auzit că săptămâna viitoare, spuse Miss Marple.

— Aşa de repede? Ştiu că are de gând să închirieze Gossington pe douăzeci şi trei pentru o petrecere mare de caritate în sprijinul Serviciului de Ambulanţă St John. Cred că s-au preocupat intens de casă.

— Practic au refăcut-o de sus până jos, spuse Miss Marple. Sunt convinsă că ar fi fost mult mai simplu şi mai ieftin s-o fi dărâmat şi să fi ridicat o casă nouă în locul ei.

— Au instalat, mă gândesc, şi băi?

— Din câte aud, şase băi noi. Şi o curte cu palmieri. Şi o piscină. Şi au instalat şi nişte ferestre din acelea franţuzeşti, mari, şi au unit biroul soţului tău şi biblioteca şi le-au transformat într-un salon muzical.

— Arthur o să se răsucească în mormânt. Ştii cât de tare ura muzica. Era total afon, dragul de el. Să-l fi văzut ce faţă a făcut când un prieten de-al nostru ne-a dus pe amândoi la operă! Probabil că o să se întoarcă de pe lumea cealaltă şi o să-i bântuie. Doamna Bantry se opri o clipă şi apoi continuă: Ai auzit vreun zvon cumva cum că Gossington ar putea fi bântuită?

Miss Marple scutură din cap.

— Nu este, spuse ea cu convingere.

— Asta nu ar împiedica pe nimeni să spună că este bântuită, preciză doamna Bantry.

— Nimeni n-a spus asta. Miss Marple se opri, apoi continuă: Oamenii nu sunt atât de nesăbuiţi pe cât par, să ştii. Cel puţin, nu la ţară.

Doamna Bantry îi aruncă o privire iute.

— Ai ţinut întotdeauna la părerea ta în privinţa asta, Jane. Şi n-am de gând să te contrazic.

Dintr-odată îi aruncă un zâmbet.

— Marina Gregg m-a întrebat, foarte blând, cu cea mai mare delicateţe, dacă nu mă deranjează foarte tare să-mi văd casa ocupată de străini. Am asigurat-o că nu mă deranjează absolut

deloc. Nu cred că m-a crezut până la capăt. Numai că, în cele din urmă, aşa cum bine ştii, Jane, Gossington nu a fost niciodată un cămin pentru noi. N-am copilărit acolo – până la urmă asta contează cel mai mult. N-a fost nicicând mai mult decât o casă arătoasă cu ceva posibilităţi de a-ţi petrece timpul vânând sau pescuind, pe care am cumpărat-o când a ieşit Arthur la pensie, atâta tot. O vedeam ca pe o casă pe care o puteam administra fără probleme! Nu-mi pot imagina cum de-am putut gândi aşa despre o casă! Toate coridoarele şi scările acelea… Şi numai patru servitori! Numai patru! Ce zile au mai fost şi acelea, ha, ha! Apoi adăugă brusc: Ce sunt toate prostiile astea pe care le aud despre căzătura ta? Femeia aceea, Knight, n-ar fi trebuit să te lase să umbli de una singură.

— N-a fost vina bietei domnişoare Knight. Am trimis-o la o serie lungă de cumpărături şi apoi…

— Ai trimis-o înadins după potcoave de cai morţi? Înţeleg. Ei bine, ar trebui să te abţii, Jane. La vârsta ta nu se cade.

— De la cine ai auzit că am căzut?

Doamna Bantry rânji.

— N-ai nici o şansă să ţii un secret în St Mary Mead. De câte ori nu mi-ai spus asta. Doamna Meavy mi-a povestit.

— Doamna Meavy?

Miss Marple privi în gol.

— Vine zilnic pe aici. Locuieşte în Noul Cartier.

— Ah, în Noul Cartier.

Urmă obişnuita pauză.

— Ce căutai acolo? Întrebă doamna Bantry, curioasă.

— Nu voiam decât să mă uit prin preajmă. Să văd cum sunt oamenii pe acolo.

— Şi ce-ai descoperit?

— Oameni ca peste tot. Nu ştiu dacă sunt dezamăgită sau liniştită la gândul ăsta.

— Dezamăgită, bănuiesc.

— Nu. Cred că m-am liniştit la gândul că sunt la fel. Te face să… Ei bine… Să recunoşti anumite tipologii, astfel încât, dacă e să se întâmple ceva, să poţi să-ţi dai seama fără

probleme de ce, pentru ce motiv.

— Vrei să spui, o crimă?

Miss Marple păru şocată.

— Nu înţeleg de ce presupui că numai crime am în cap, toată ziua.

— Vorbeşti aiurea, Jane. De ce nu ai curajul să recunoşti că eşti o pasionată de crime şi gata?

— Pentru că nimic nu poate fi mai fals, se aprinse Miss Marple. Posed doar o oarecare cunoaştere a naturii umane, atâta tot – şi e cât se poate de firesc să fie aşa, având în vedere că toată viaţa mi-am petrecut-o într-un sătuc.

— Se poate să ai dreptate pe undeva, afirmă doamna Bantry, gânditoare, deşi, fireşte, cei mai mulţi nu ţi-ar da dreptate. Nepotul tău, Raymond, spunea de multe ori că locul acesta e ca o mlaştină infectă.

— Dragul de Raymond, rosti Miss Marple cu indulgenţă, apoi adăugă: A fost întotdeauna atât de drăguţ cu mine. El o plăteşte pe domnişoara Knight, ştiai?

Gândul la domnişoara Knight îi abătu gândurile, motiv pentru care se ridică şi spuse:

— Aş face bine să mă întorc acasă, nu crezi?

— Doar n-ai venit pe jos până aici, nu?

— Sigur că nu. Am venit cu Inch.

Acest cuvânt enigmatic fu primit cu perfectă înţelegere de doamna Bantry. În vremurile demult apuse, domnul Inch fusese proprietarul a două taxiuri care aşteptau trenurile la gara din localitate şi care erau, de asemenea, închiriate de doamnele din zonă ca să meargă în vizită, la ceaiuri şi, ocazional, la distracţii frivole cum ar fi petrecerile dansante unde îşi însoţeau fiicele. Cu trecerea timpului, Inch, un bărbat vesel, roşu la faţă, de vreo şaptezeci de ani, lăsă locul fiului lui – cunoscut şi sub numele de „Inch cel tânăr” (pe atunci în vârstă de patruzeci şi cinci de ani), deşi bătrânul continua să conducă doamnele foarte în vârstă care îl considerau pe junior prea tânăr şi prea iresponsabil. Ca să se menţină în pas cu timpurile, Inch cel tânăr renunţase la tracţiunea cu cai pentru cea motorizată. Nu se pricepea cine ştie ce la mecanică şi, în

scurt timp, un anume domn Bardwell îi luă de pe umeri responsabilitatea. Numele de Inch însă rămăsese. Nu durase mult şi domnul Bardwell vânduse afacerea domnului Roberts, însă în cartea de telefoane numele oficial de Serviciul de Taxi Inch rămăsese neschimbat, iar doamnele în vârstă din comunitate continuau să spună că veneau cu un Inch când făceau câte o călătorie cu taxiul, ca şi cum ele erau Iona şi Inch-ul, o balenă.

II

— A sunat doctorul Haydock, anunţă domnişoara Knight cu reproş în voce. I-am spus că ai plecat să iei ceaiul cu doamna Bantry. A zis că sună mâine iar.

O ajută pe Miss Marple să se dezbrace de haină.

— Bănuiesc că acum eşti obosită, spuse ea acuzator.

— Poate că dumneata eşti, replică Miss Marple. Eu, în nici un caz.

— Vino şi aşază-te comod în faţa focului, o îndemnă domnişoara Knight, ca de obicei, fără să-i acorde nici o atenţie. („Nu trebuie să dai foarte multă atenţie la ce spun bătrânelele astea simpatice. Le faci pe plac şi atât”.) Ce-am zice noi de o ceaşcă bună de Ovaltine? Sau de Horlicks, ca să mai schimbăm şi noi?

Miss Marple îi mulţumi, spunându-i că i-ar plăcea mai degrabă un păhărel de cherry sec. Domnişoara Knight o privi dezaprobator.

— Nu ştiu ce-ar zice doctorul despre aşa ceva, spuse ea, întorcându-se cu păhărelul de cherry.

— Sunt convinsă că n-o să uităm să-l întrebăm mâine-dimineaţă, răspunse Miss Marple.

În dimineaţa următoare, domnişoara Knight îl întâmpină pe doctorul Haydock în hol, unde îi şuşoti ceva agitată.

Bătrânul doctor intră în încăpere frecându-şi mâinile să le încălzească; era o dimineaţă friguroasă.

— Iată-l şi pe doctorul nostru care a venit să ne vadă, rosti domnişoara Knight veselă. Domnule doctor, pot să vă iau mănuşile?

— Sunt în regulă aici, răspunse el, aruncându-le, fără să se

sinchisească, pe o măsuţă. Aspră dimineaţă, nu glumă.

— Poate te ajută un păhărel de cherry? Sugeră Miss Marple.

— Am auzit că te-ai apucat de băut. Ei bine, eu aş zice să nu bei niciodată singură.

Carafa şi paharele erau deja pe masă lângă Miss Marple. Domnişoara Knight părăsi încăperea.

Doctorul Haydock era un foarte vechi prieten. Era semipensionat, dar mai făcea anumite vizite pacienţilor lui dintotdeauna.

— Am auzit că ai căzut, spuse el în timp ce-şi termina băutura. Nu e bine, ştii, la vârsta dumitale. Te previn. Şi am mai auzit că ai refuzat să trimiţi după Sandford.

Sandford era partenerul lui Haydock.

— Domnişoara Knight a dumitale a trimis însă după Sandford – şi bine a făcut.

— Aveam doar câteva vânătăi şi eram puţin zdruncinată, nimic mai mult. Aşa a spus şi doctorul Sandford. Puteam la fel de bine să aştept până te întorceai dumneata.

— Ascultă la mine, draga mea. Eu nu pot continua la nesfârşit. Iar Sandford, dă-mi voie să-ţi spun, are mai multe calificări decât mine. E un om de prima mână.

— Doctorii tineri sunt toţi la fel, afirmă Miss Marple. Îţi iau tensiunea şi-ţi dau să iei un pumn de pastile de toate felurile, făcute pentru toată lumea. Pilule roz, pilule galbene, maro. Medicamentele din ziua de azi sunt exact ca şi produsele de la supermarket – ambalajul contează.

— Bine ţi-aş mai fi făcut dacă ţi-aş fi prescris lipitori, laxative şi te-aş fi masat pe piept cu ulei de camfor!

— Îmi fac singură toate astea când sunt răcită, i-o tăie Miss Marple cu asprime, şi îmi aduc grozavă alinare.

— Nimănui nu-i place să îmbătrânească, asta e problema, rosti Haydock cu blândeţe. Eu, unul, urăsc bătrâneţea.

— Eşti tânăr pe lângă mine, îi spuse Miss Marple. Şi chiar nu mă deranjează atât de tare că îmbătrânesc – adică nu asta mă supără. Ci umilinţele care vin odată cu bătrâneţea.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Să nu poţi să fii niciodată singură! Şi apoi, unde mai pui

dificultatea cu care reuşesc să ies singură, fie şi câteva minute. Până şi împletitul – şi când mă gândesc ce alinare îmi era cândva şi chiar eram pricepută. Acum scap ochiuri mai tot timpul – şi de multe ori nici nu-mi dau seama că le-am scăpat.

Haydock se uită la ea căzut pe gânduri.

Apoi îi apăru o strălucire în ochi.

— Întotdeauna există şi reversul.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu poţi să împleteşti, de ce nu desfaci? Cum făcea Penelopa.

— Nu prea cred că sunt în situaţia ei.

— Dar a desface iţe este mai aproape de ce ştii dumneata să faci cel mai bine, nu-i aşa? Se ridică în picioare. Trebuie să plec. Ce ţi-aş prescrie eu ca medicament ar fi o crimă de toată fumuseţea.

— E strigător la cer ce spui!

— Nu-i aşa? Şi totuşi, întotdeauna îţi va prinde bine să observi adâncimea la care se duce pătrunjelul aşezat pe un calup de unt într-o zi toridă de vară. Mereu mi-a dat de furcă treaba asta. Bătrânul Holmes! Bănuiesc că, în ziua de azi, e doar o anecdotă. Cu toate acestea, Holmes nu va fi uitat niciodată.

Domnişoara Knight dădu buzna peste ea de îndată ce doctorul plecă.

— Ia te uită, spuse ea, arătăm mult mai binedispusă acum. Domnul doctor ne-a recomandat vreun tonic, cumva?

— Mi-a recomandat să-mi găsesc o crimă care să mă preocupe.

— Un roman poliţist bun?

— Nu, replică Miss Marple. Una din viaţa reală.

— Vai de mine! Exclamă domnişoara Knight. Dar este peste poate ca într-un loc aşa de liniştit să se petreacă o crimă.

— Crimele, răspunse Miss Marple, se pot întâmpla oriunde. Şi se întâmplă oriunde.

— Poate în Noul Cartier? Căzu pe gânduri domnişoara Knight. Mulţi dintre băieţandrii aceia de cartier au cuţite.

Totuşi, crima – căci avea să fie o crimă – nu în Noul Cartier

s-a petrecut.

Capitolul 4

Doamna Bantry făcu un pas sau doi înapoi, se privi apreciativ în oglindă, îşi potrivi pălăria (nu era obişnuită să poarte pălării), trase pe mâini o pereche de mănuşi din piele de calitate şi părăsi conacul, încuind cu grijă uşa după ea. Era foarte încântată de ceea ce avea să se întâmple. Trecuseră mai bine de trei săptămâni de la discuţia cu Miss Marple. Marina Gregg şi soţul ei sosiseră la Gossington Hall şi erau, în momentul de faţă, mai mult sau mai puţin instalaţi.

În după-amiaza aceea urma să aibă loc o întâlnire cu toate persoanele implicate în pregătirile pentru petrecerea de întrajutorare a Serviciului de Ambulanţă St John. Doamna Bantry nu se afla printre cei din comitet, dar primise o misivă de la Marina Gregg prin care o invita să vină la ceai înainte de toată tevatura. Misiva menţiona întâlnirea lor din California şi era semnată „Cu drag, Marina Gregg". Ca să nu mai spunem că era scrisă de mână, nu bătută la maşină. Nici nu se putea ca doamna Bantry să nu fi fost deopotrivă mulţumită şi flatată de gest. Până la urmă, o celebră stea de cinema e o celebră stea de cinema, iar doamnele în vârstă, deşi vor fi având ele ceva importanţă locală, sunt perfect conştiente de totala lor irelevanţă în lumea celebrităţilor. Aşa se face că doamna Bantry trăia acum sentimentul plăcut pe care îl au copiii când li se pregăteşte ceva special.

În timp ce mergea pe alee, doamna Bantry îşi plimba avidă privirea dintr-o parte în alta, înregistrând impresii. Casa era acum aranjată de când nu mai trecea, ca pe vremuri, din mână în mână. „Au fost mână largă, văd", îşi spuse doamna Bantry, dând din cap cu satisfacţie. Drumul spre conac nu oferea şi vedere spre grădina cu flori, iar, pentru asta, doamna Bantry era la fel de mulţumită. În zilele îndepărtate, pe când trăia la Gossington Hall, grădina cu flori şi gardul viu special fuseseră una dintre bucuriile ei personale, îşi permise câteva priviri nostalgice în trecut, spre irişii ei. Îşi spuse cu mândrie pătimaşă că era cea mai frumoasă grădină cu irişi din toată ţara.

Aflată în faţa unei uşi noi, strălucind de la stratul proaspăt de vopsea, apăsă butonul de la sonerie. Uşa îi fu deschisă cu satisfăcătoare promptitudine de un majordom italian fără îndoială, iar doamna Bantry fu condusă direct în fosta bibliotecă a colonelului Bantry. Aceasta, aşa cum fusese deja anunţată, fusese unită cu biroul răposatului. Rezultatul era impresionant. Pereţii erau îmbrăcaţi în lemn, iar podelele parchetate. Într-un capăt al încăperii se afla un pian şi la mijlocul unuia dintre pereţi trona un superb patefon. În partea opusă a camerei era un soi de insuliţă formată din covoare persane, o masă de ceai şi câteva scaune. La masa de ceai şedea Marina Gregg, iar în picioare, rezemat de şemineu, stătea ceea ce doamna Bantry considera a fi cel mai urât om pe care îl văzuse vreodată în viaţa ei.

Cu câteva minute mai înainte, chiar în momentul în care doamna Bantry era pe punctul de a suna la uşă, Marina Gregg îi spunea soţului ei cu voce caldă, plină de entuziasm:

— Locul acesta e exact ce-mi trebuie, Jinks, exact ce-mi trebuie. E tot ce mi-am dorit vreodată. Linişte englezească într-un peisaj tipic englezesc. Mă văd trăind aici, mă văd stând aici toată viaţa, dacă trebuie. Vom adopta stilul de viaţă englezesc. Vom bea ceaiul de la ora cinci în fiecare după-amiază, ceai chinezesc în serviciul meu georgian. Şi vom privi pe fereastră la păşunile acestea englezeşti şi la copacii care mărginesc proprietatea. Mă simt ca şi cum, în sfârşit, am ajuns acasă. Simt că aş putea să mă stabilesc aici, că aş putea să fiu calmă şi fericită aici. Acesta va fi căminul meu. Asta simt. Că sunt acasă.

Iar Jason Rudd (Jinks pentru soţie) îi zâmbi. Îi dărui un zâmbet docil, indulgent, dar oarecum rezervat, pentru că mai auzise discursul ăsta de nenumărate ori înainte. Poate că de data aceasta se va adeveri. Poate că, într-adevăr, acesta va fi, în sfârşit, locul în care Marina Gregg se va simţi acasă. Dar îi ştia mult prea bine aceste entuziasme premature. Era întotdeauna aşa de sigură că găsise exact ceea ce căuta. Îi răspunse pe un ton meditativ:

— E minunat, draga mea. E pur şi simplu minunat. Mă bucur

că îţi place.

— Îmi place? Ador locul acesta. Tu nu?

— Cum să nu, spuse Jason Rudd. Sigur că da.

Nu era aşa de rău, îşi zise în sinea lui. O casă bună, bine clădită, deşi într-un stil victorian nu tocmai atractiv. Trebuia să recunoască totuşi că oferea un sentiment de stabilitate şi trăinicie. Acum că reuşiseră să scape de toate inconvenienţele acelea fantastice, s-ar putea să fie chiar confortabil să locuiască aici. N-ar strica să se poată întoarce aici din când în când. Cu puţin noroc, Marina n-o să înceapă s-o urască vreo doi ani, poate chiar doi ani jumătate. Depinde.

Marina spuse, oftând uşor:

— E atât de minunat să te simţi bine din nou! Bine şi în putere. Să fii în stare să faci faţă la toate.

Iar el răspunse din nou:

— Cum să nu, draga mea. Sigur că da.

Fusese exact momentul în care uşa se deschise şi majordomul italian o conduse în încăpere pe doamna Bantry.

Marina Gregg era toată un farmec când ieşi în întâmpinarea doamnei Bantry. Veni înspre ea cu mâinile întinse, spunându-i ce plăcere era s-o vadă din nou. Şi ce coincidenţă a fost întâlnirea lor din San Francisco atunci, pentru ca, la numai doi ani după, ea şi Jinks să cumpere tocmai casa care aparţinuse cândva doamnei Bantry. Şi că spera, spera cu ardoare ca doamna Bantry să nu se supere pe ei că au demontat toate prin casă şi că au schimbat atâtea şi spera să nu creadă despre cei doi că erau nişte intruşi îngrozitori.

— Venirea dumneavoastră este unul dintre cele mai grozave lucruri care s-au petrecut vreodată aici, spuse doamna Bantry veselă, aruncând o privire către şemineu.

Marina Gregg, urmărind privirea doamnei Bantry, vorbise ca şi cum aproape că îi continuă gândul:

— Nu-l cunoaşteţi pe soţul meu, nu-i aşa? Jason, dumneaei este doamna Bantry.

Doamna Bantry îl privi pe Jason Rudd cu oarecare interes. Prima ei impresie că bărbatul acesta este cel mai urât bărbat pe care îl văzuse vreodată în viaţa ei se adeveri. Avea nişte

ochi interesanţi. Erau, gândi ea, mai adânciţi în orbite decât oricare alţi ochi din câţi i-au fost daţi să vadă. Ca nişte lacuri adânci şi calme, îşi spuse doamna Bantry, simţindu-se ca o scriitoare de romane de dragoste. Restul feţei era evident denivelată, aproape ridicol de disproporţionată. Nasul foarte proeminent mai avea nevoie doar de nişte vopsea roşie ca să-l transforme, cu succes, în cel al unui clovn. Avea până şi gura mare şi tristă a unui clovn. Nu-şi putea da seama dacă era furios în momentul de faţă sau chipul lui trăda de fapt o perpetuă stare de furie. Când îi vorbi, vocea era neaşteptat de plăcută. Profundă şi calmă.

— Un soţ, spuse el, este întotdeauna un gând secundar. Dar, daţi-mi voie să confirm ceea ce a spus soţia mea şi anume că ne bucurăm să vă avem printre noi. Sper să nu vă simţiţi în postura în care noi vă suntem oaspeţi.

— Trebuie să vă iasă din cap, răspunse doamna Bantry, ideea cum că am fost obligată să plec din propria casă. N-a fost casa mea cu adevărat niciodată. Mă tot felicit de când am vândut-o. Era o casă groaznic de greu de administrat. Îmi plăcea grădina, dar casa în sine devenise o pacoste pe zi ce trecea. De când am vândut-o, m-am simţit extraordinar călătorind în străinătate, vizitându-mi fiicele căsătorite, nepoţii şi prietenii din toate colţurile lumii.

— Fiice, se miră Marina Gregg. Aveţi fii şi fiice?

— Două fete şi doi băieţi, confirmă doamna Bantry, şi împrăştiaţi care încotro. Unul în Kenya, unul în Africa de Sud. Unul undeva în apropiere de Texas şi celălalt, slavă Domnului, în Londra.

— Patru, se minună Marina Gregg. Patru… Şi nepoţi?

— Nouă până acum, spuse doamna Bantry. E o bucurie să fii bunică. Nu ai niciuna dintre grijile pe care le au părinţii. Poţi să dai frâu liber tuturor răsfăţurilor…

Jason Rudd o întrerupse:

— Mi-e teamă că vă intră soarele în ochi, afirmă el, în acelaşi timp mergând spre fereastră să ajusteze jaluzelele. Trebuie să ne spuneţi totul despre acest sătuc minunat, îi ceru, întorcându-se de la fereastră.

Îi oferi o cană de ceai.

— Vă pot oferi un biscuit sau un sendviş, sau, poate, o felie din tortul acesta? Avem o bucătăreasă italiană care ne face tot felul de prăjituri şi plăcinte bune. După cum vedeţi, suntem foarte prinşi de obiceiul vostru de a lua ceaiul după-amiaza.

— Şi încă un ceai delicios, nu oricum, i se confesă doamna Bantry, sorbind din băutura parfumată.

Marina Gregg îi zâmbi mulţumită. Mişcările degetelor ei, nervoase şi bruşte, pe care privirea lui Jason Rudd le înregistrase cu câteva minute mai înainte, se opriseră. Doamna Bantry o privi pe amfitrioana ei cu mare admiraţie. Momentul de glorie al Marinei Gregg se consumase înainte ca acele statistici vitale să acceadă la puterea absolută. Nu ar fi putut fi descrisă drept un „sex-simbol" sau, cum li se spune acum, „Bustul Perfect" sau „Perfecţiunea întruchipată". Marina fusese zveltă şi mlădioasă. Osatura feţei şi a capului avea ceva din frumuseţea lui Garbo. Împrumutase filmelor în care jucase din personalitatea ei şi nu doar din sexualitatea ei. Felul ei special de a întoarce brusc capul, de a deschide ochii ei frumoşi şi adânci, gura ei uşor tremurândă, toate acestea tăiau răsuflarea celor care îi priveau frumuseţea, o frumuseţe care nu venea din regularitatea trăsăturilor, ci, mai curând, din acel val de magie care transcende carnea şi îl ia pe spectator prin surprindere. Încă mai păstra ceva din această magie, însă acum nu mai era atât de evidentă. La fel ca majoritatea actriţelor de cinema şi de teatru, Marina avea capacitatea de a-şi schimba personalitatea după bunul plac. Se putea retrage în sine, putea să devină tăcută, blândă, însingurată, dezamăgindu-şi şi fanii cei mai înfocaţi. Şi apoi, pe negândite, acea mişcare bruscă a capului, zâmbetul neaşteptat şi magia se reîntorceau.

Unul dintre cele mai mari filme pe care le făcuse vreodată fusese Maria, Regina Scoţiei, iar Marina Gregg, în atitudinea pe care o arbora acum, îi amintea doamnei Bantry tocmai de acea producţie. Ochii doamnei Bantry se întoarseră către soţ. Şi el o privea cercetător pe Marina. Nefiind conştient că este privit, Jason Rudd lăsă să i se citească pe chip întreaga

pleiadă de sentimente. „Dumnezeule, gândi doamna Bantry, omul ăsta o adoră.”

Nu îşi putea explica de ce era atât de mirată. Poate pentru că vedetele de cinema, amorurile lor şi devotamentul lor erau atât de mult discutate în presa de scandal, încât chiar nu te aştepţi să dai în realitate chiar tu peste ele. Dintr-un impuls de moment, doamna Bantry le spuse:

— Sper din toată inima că vă veţi simţi bine aici şi că veţi rămâne o vreme. Aveţi de gând să păstraţi casa mult timp?

Marina Gregg întoarse către ea nişte ochi mari, plini de mirare.

— Nu vreau să mai plec de aici niciodată, spuse ea. Ah, nu vreau să spun că nu va trebui să călătoresc multă timp. Voi călători, fără îndoială. Se prea poate să fac un film în Africa de Nord anul viitor, deşi nu este nimic, încă, pus la punct. Nu, asta va fi casa mea de acum înainte. Aici mă voi întoarce. Întotdeauna mă voi întoarce aici de oriunde. Suspină, apoi continuă: E atât de minunat. Am găsit, în sfârşit, un cămin al meu.

— Vă înţeleg, răspunse doamna Bantry, zicându-şi, în acelaşi timp, în sinea ei: „Poţi să zici ce vrei, dar nu cred nici în ruptul capului că va fi aşa cum spui tu. Nu cred că eşti genul de om care se aşază vreodată la casa ei”.

Se uită iar, pe furiş, la Jason Rudd. Nu mai avea mina aceea furioasă. Ba dimpotrivă, zâmbea; un zâmbet brusc, blând, venit de nicăieri, şi, cu toate astea, un zâmbet plin de tristeţe. „Şi el ştie la fel de bine ca şi mine”, gândi doamna Bantry.

Uşa se deschise şi o femeie intră în încăpere.

— Jason, te caută cei de la Bartletts la telefon, îl anunţă ea.

— Spune-le să mă sune mai încolo.

— Au zis că nu suferă amânare.

Bărbatul oftă şi se ridică în picioare.

— Dă-mi voie să te prezint doamnei Bantry, spuse el. Ella Zielinsky, secretara mea.

— Ella, bea o cană de ceai cu noi, îi oferi Marina după ce Ella Zielinsky răspunse prezentării cu un surâzător „Îmi face plăcere să vă cunosc”.

— Am să iau un sendviş, răspunse Ella. Nu-mi place ceaiul chinezesc.

Ella Zielinsky era, la o primă vedere, o femeie în jur de treizeci şi cinci de ani. Purta un costum bine croit, o bluză dantelată şi părea foarte stăpână pe sine. Părul negru îi era tăiat foarte scurt şi avea o frunte înaltă.

— Am înţeles că aţi locuit aici cândva, îi spuse ea doamnei Bantry.

— Să fi trecut ceva ani de atunci, răspunse doamna Bantry. După moartea soţului meu am găsit de cuviinţă s-o vând şi de atunci a trecut prin multe mâini.

— Doamna Bantry îmi spunea că nu-i displac deloc schimbările pe care le-am făcut, interveni Marina.

— Aş fi fost groaznic de dezamăgită dacă nu le-aţi fi făcut, îi răspunse doamna Bantry. Am venit într-o suflare până aici. Pot să vă destăinui cele mai splendide zvonuri care s-au răspândit prin sat.

— Până acum n-am ştiut niciodată cât de greu e să găseşti un instalator în ţara asta, spuse domnişoara Zielinsky, mestecând sendvişul într-o manieră foarte profesională. Nu că aş fi plătită să fac aşa ceva, continuă ea.

— Eşti plătită să le faci pe toate, îi răspunse Marina, şi ştii asta foarte bine, Ella. Eşti plătită să ai grijă de servitori, de instalatori, să negociezi cu zidarii, pentru toate.

— Zidarii din ţara asta parcă nici n-au auzit de ferestre franţuzeşti. Ella privi spre fereastră. Trebuie să recunosc, e frumoasă priveliştea de aici.

— O splendidă scenă de străveche viaţă rurală, tipic englezească, observă Marina. Casa asta are atmosferă.

— N-ar mai fi aşa rurală dacă n-ar fi fost copacii aceştia, spuse Ella Zielinsky. Zona rezidenţială din vale creşte văzând cu ochii.

— Pe vremea mea nu era nimic acolo, remarcă doamna Bantry.

— Vreţi să spuneţi că, pe vremea când locuiaţi aici, nu exista nimic în afară de satul acesta?

Doamna Bantry încuviinţă.

— Trebuie să fi fost greu să-ţi faci cumpărăturile.

— Nu sunt de acord. Cred că era mai mult decât simplu.

— Înţeleg ideea de a ţine o grădină cu flori, dar cei de aici îşi cultivă singuri până şi legumele. Nu ar fi mult mai simplu să le cumpere – aveţi un supermarket, ştiţi?

— Probabil că la asta se va şi ajunge, oftă doamna Bantry. Dar nu mai au acelaşi gust.

— Ella, nu strica atmosfera, o dojeni Marina.

Uşa se deschise şi Jason apăru în cadru.

— Scumpa mea, îi spuse Marinei, îmi pare rău că te deranjez cu asta, dar, dacă nu te superi, poţi să vii puţin? Cei de la Bartletts vor să ştie ce crezi şi tu despre afacerea asta.

Marina se ridică de pe fotoliu, cu un oftat. Se îndreptă spre uşă, fără tragere de inimă.

— Mereu vor câte ceva, murmură ea. Îmi pare sincer rău, doamnă Bantry. Nu cred să dureze mai mult de un minut sau două.

— Atmosferă, spuse Ella Zielinsky în timp ce Marina ieşi din încăpere, închizând uşa în urma ei. Chiar credeţi că are atmosferă casa asta?

— Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi caracterizată aşa, răspunse doamna Bantry. E o casă, nimic mai mult. Are inconveniente din anumite puncte de vedere, dar e foarte confortabilă şi plăcută din altele.

— Asta cred şi eu, îi spuse Ella Zielinsky. Îi aruncă doamnei Bantry o privire piezişă. Că tot vorbeam de atmosferă, când s-a petrecut crima aici?

— Nu s-a petrecut niciodată nici o crimă în casa asta, o linişti doamna Bantry.

— Ei, haideţi acum. Am auzit nişte poveşti… Întotdeauna circulă tot felul de poveşti, doamnă Bantry. Pe covorul din faţa şemineului, chiar aici, nu-i aşa? Spuse domnişoara Zielinsky, făcând un semn cu capul înspre şemineu.

— Da, confirmă doamna Bantry. Chiar acolo.

— Deci a fost o crimă.

Doamna Bantry scutură din cap.

— Crima n-a avut loc aici. Fata ucisă a fost adusă în casă şi

pusă în camera asta. N-a avut cu noi nici în clin, nici în mânecă.

Ella Zielinsky se arătă interesată.

— Trebuie să vă fi fost foarte greu să-i convingeţi pe oameni că într-adevăr aşa s-a întâmplat, remarcă ea.

— Aveţi mare dreptate, spuse doamna Bantry.

— Când aţi descoperit cadavrul?

— Slujnica a venit dis-de-dimineaţă, îşi aminti doamna Bantry, cu ceaiul. Ştiţi, pe atunci obişnuiam să avem slujnice în casă.

— Ştiu, răspunse domnişoara Zielinsky. Purtau rochii cu imprimeuri care foşneau când mergeau.

— Nu ştiu dacă aveau sau nu rochii cu imprimeuri, răspunse doamna Bantry; se poate la fel de bine să fi purtat şorţuri peste ele. Oricum, a dat buzna să ne spună că era un cadavru în bibliotecă. I-am spus „vorbeşti prostii”, apoi l-am trezit pe soţul meu şi am coborât să vedem despre ce e vorba.

— Şi, ca să vezi, era acolo, continuă domnişoara Zielinsky. Incredibil, cum se întâmplă lucrurile astea. Ella îşi răsuci brusc capul înspre uşă şi, într-o secundă, înapoi spre doamna Bantry. Dacă nu vă deranjează, v-aş ruga să nu-i povestiţi toate astea doamnei Gregg. Lucrurile de felul acesta nu-i fac deloc bine.

— Desigur, nici o problemă, n-am să scot nici un cuvânt, promise doamna Bantry. De fapt, în genere, nici nu pomenesc despre asta. S-a întâmplat acum mult timp. Dar n-o să audă oricum despre asta – doamna Gregg vreau să spun?

— Nu se loveşte prea des de realitate, spuse Ella Zielinsky. Ştiţi, vedetele de cinema pot trăi vieţi dintre cele mai izolate. Ba chiar, de cele mai multe ori, trebuie să te asiguri că, într-adevăr, sunt izolate. Realitatea o tulbură pe doamna Gregg. Doar ştiţi că a fost foarte bolnavă în ultimii doi ani. Abia acum un an a început să-şi revină cât de cât.

— Pare a îndrăgi casa aceasta, spuse doamna Bantry, şi simte că va fi fericită aici.

— Bănuiesc că asta o va ţine vreun an, poate doi, îi răspunse Ella Zielinsky.

— Nu mai mult?

— Ei bine, să zicem că am îndoielile mele. Marina e genul acela de om care are impresia că i se împlineşte orice dorinţă. Numai că, nu-i aşa, viaţa nu e chiar atât de simplă.

— Nu, răspunse doamna Bantry cu patos, chiar nu e simplă deloc.

— Pentru el ar însemna foarte mult ca ea să-şi găsească fericirea aici, zise Ella Zielinsky. Apoi mai mâncă încă două sendvişuri, absorbită de propriile gânduri, înfulecând în stilul oamenilor care îşi îndeasă mâncarea în gură ca şi cum ar fi fost pe cale să piardă vreun tren. E un geniu, ştiţi, continuă ea. Aţi văzut vreunul dintre filmele regizate de el?

Doamna Bantry se simţi oarecum stânjenită. Făcea parte din acea categorie de oameni care se duceau la film numai pentru film. Întreaga listă de nume de actori, regizori, producători, directori de imagine şi restul era ignorată. De foarte multe ori chiar nici nu reţinea numele vedetelor care jucau. Cu toate acestea, nu se grăbea să se dea de gol pentru această lipsă de atenţie din partea ei.

— Nu mai ştiu exact, spuse ea.

— Desigur, are multe altele pe cap, îi povesti Ella Zielinsky. O are pe ea, cu tot bagajul ei emoţional şi ea nu e uşor de suportat. Vedeţi dumneavoastră, pe Mariana trebuie s-o menţii fericită şi nu e chiar atât de uşor, îmi închipui, să faci pe cineva fericit. Doar dacă… Vreau să spun… Doar dacă acea persoană e… Ella ezită.

— Doar dacă acea persoană e fericită de felul ei, îi sugeră doamna Bantry. Unora, adăuga ea meditativ, le place să fie nefericiţi.

— Oh, Marina nu e aşa, spuse Ella Zielinsky, scuturând energic din cap. Doar că, uneori, toanele ei sunt dintre cele mai violente. Ştiţi ce vreau să spun – acum e din cale afară de fericită, din cale afară de mulţumită de ştiu eu ce, şi spune la toată lumea cât de minunat se simte. Şi, apoi, bineînţeles, ceva banal se întâmplă şi cade brusc în extrema cealaltă.

— Bănuiesc că e doar temperamentală, sugeră vag doamna Bantry.

— Exact, spuse Ella Zielinsky. Temperamentală. Toţi sunt, mai mult sau mai puţin, temperamentali, dar Marina Gregg mai mult decât oricine. Tocmai eu să nu ştiu! Ce poveşti v-aş putea spune! Termină de mâncat şi ultimul sendviş. Slavă Domnului că nu sunt decât o secretară.

Capitolul 5

La petrecerea de caritate organizată la Gossington Hall pentru Asociaţia Serviciilor de Ambulanţă St John venise lume într-un număr mai mare ca niciodată. Banii colectaţi din taxele de intrare se strângeau în sume frumuşele. Şi, pe deasupra, vremea era bună, iar cerul senin, fără nici un nor. Dar atracţia cea mai mare care îi mâna pe oamenii din partea locului la eveniment era, fără îndoială, curiozitatea enormă de a vedea ce-au făcut „cei din industria filmului” cu Gossington Hall. Lumea se delecta cu cele mai extravagante presupuneri. Piscina, mai ales, provoca o imensă satisfacţie. Imaginea pe care o aveau cei mai mulţi despre vedetele de la Hollywood ţinea de lenevitul la soare, pe marginea unei piscine, în locuri exotice şi în compania unor persoane la fel de exotice. Faptul că o piscină se potrivea mai degrabă în climatul de la Holywood decât în cel din St Mary Mead nu le trecu prin cap. Până la urmă, Anglia avea parte întotdeauna de o săptămână toridă pe an şi întotdeauna exista măcar o zi în care să se poată scrie în ziarul de duminică articole despre „Cum să-ţi menţii temperatura optimă a corpului”, „Cum să iei o cină răcoroasă” sau „Cum să prepari băuturi reci”. Piscina aceasta era întruchiparea a ceea ce toată lumea îşi imagina că trebuie să fie o piscină. Era spaţioasă, cu ape albastre, beneficia de un pavilion exotic pe post de vestiar şi era înconjurată de o plantaţie artificială de tufişuri şi arbuşti. Reacţia mulţimii era exact cea aşteptată, aducând cu sine o ploaie de remarci de toate felurile.

„O-oh, nu-i aşa că e minunată!” „Da ştiu că bălăceala asta merită toţi banii, nu glumă!” „Îmi aminteşte de vacanţa în care am fost de curând.” „Bani aruncaţi pe apa sâmbetei, îţi zic. Ar trebui interzise.” „Ia te uită la marmura asta luxoasă. Cred că i-a costat o avere!” „Nu pot să înţeleg ce-i face pe

oamenii ăştia să creadă că pot veni aici, să arunce cu bani în dreapta şi-n stânga după bunul lor plac.” „Poate că o să dea evenimentul la televizor la un moment dat. Ar fi foarte distractiv.”

Până şi domnul Sampson, cel mai în vârstă om din St Mary Mead, umflat în pene ca un cocoş pentru cei nouăzeci şi şase de ani ai săi, deşi rudele lui susţineau cu tărie că de fapt nu are mai mult de optzeci şi şase, se împletici pe picioarele lui reumatice, sprijinit într-un baston, să vadă toată tărăşenia cu ochii lui. Oferi cele mai înalte cuvinte de laudă de care era în stare:

— Ah, bănuiesc că o să fie mult dezmăţ aici, da, fără îndoială. Femei şi bărbaţi dezbrăcaţi, bând şi fumând nişte iarbă, cum i se zice prin ziare. N-o să se dea în lături de la nimic, ştiu eu. Ah, da da, spuse domnul Sampson cu plăcere nemăsurată, mare dezmăţ o să mai fie.

Astfel, ultimul vot de încredere fusese acordat petrecerii din această după-amiază. Pentru un ban în plus, oamenii erau lăsaţi să intre în casă, să viziteze noul salon muzical, solonul de zi, sufrageria, care era de nerecunoscut, îmbrăcată în lemn negru de stejar şi piele de Spania şi câte şi mai câte minunăţii.

— Nici n-ai zice că ăsta e vechiul Gossington Hall, nu-i aşa? Spuse nora domnului Sampson.

După ceva vreme, veni şi doamna Bantry, agale, la petrecere, observând cu plăcere că banii curgeau şi că lumea se adunase cârd.

Cortul unde se servea ceaiul era plin cu oameni. Doamna Bantry spera din tot sufletul că brioşele o să ajungă la toată lumea. Dar nu-şi făcea griji, căci erau pe mâna unor femei foarte competente. Ea, în schimb, o luă spre răzoarele cu flori şi le privi cu invidie. Observă încântată că cei doi nu se dăduseră în lături de la cheltuieli şi era, într-adevăr, un aranjament minunat, bine plantat cu flori scumpe. Nu se ocupase cineva din personalul din casă, era convinsă. Fusese contactată o firmă de amenajări peisagistice, fără îndoială, una profesionistă. Şi, cu ajutorul unui cec în alb şi al vremii bune, făcuse o treabă splendidă.

Uitându-se în jurul ei, simţi că întreaga scenă avea o savoare subtilă de petrecere tipică pentru grădinile Palatului Buckingham. Toată lumea îşi întindea gâturile să vadă tot ce se putea vedea şi, din când în când, un grup select era introdus în încăperile cele mai ascunse ale casei. Între timp, un tânăr înalt şi mlădios, cu părul lung şi ondulat se apropie de ea.

— Doamnă Bantry? Sunteţi doamna Bantry?

— Da, eu sunt doamna Bantry.

— Hailey Preston. Tânărul îi strânse mâna. Lucrez pentru domnul Rudd. Dacă nu vă supăraţi, vă rog să mă însoţiţi până la etaj. Domnul şi doamna Rudd au invitat câţiva prieteni mai speciali.

Onorată cum se cuvine de invitaţie, doamna Bantry îl urmă. Intrară prin ceea ce, în vremea ei, ar fi numit poarta dinspre grădină. În faţa scării principale un cordon roşu le opri trecerea. Hailey Preston îl scoase din cârligul de siguranţă şi îi permise să treacă. Drept în faţa ei doamna Bantry îi recunoscu pe consilier şi pe doamna Allcock. Doamna, grăsună din fire, respira greu.

— E minunat ce-au făcut din casă, nu-i aşa, doamnă Bantry? Conchise doamna Allcock printre gâfâieli. Trebuie să recunosc că mi-aş dori să pot să arunc o privire în băi, dar nu cred că o să am ocazia. Vocea femeii trăda dorinţa puternică de a le vedea neapărat.

În capul scărilor, Marina Gregg şi Jason Rudd îi întâmpinau pe cei câţiva aleşi pe sprânceană. Ceea ce, cândva, fusese un dormitor de oaspeţi, se transformase acum într-un spaţiu deschis, menit să confere imaginea unui salon impozant. Giuseppe, majordomul, servea băuturi oaspeţilor.

Un bărbat masiv, în livrea, introducea oaspeţii în salon.

— Domnul consilier şi doamna Allcock, trâmbiţă el.

Marina Gregg era fermecătoare şi naturală, exact aşa cum i-o descrisese doamna Bantry lui Miss Marple. O şi auzea pe doamna Allcock comentând mai târziu:„…Şi e atât de lipsită de toane, în ciuda faptului că e atât de celebră”.

Ce frumos din partea doamnei Allcock să vină, ca să nu mai

spună de domnul consilier, şi spera să se simtă bine în după-amiaza aceasta. „Jason, te rog să ai grijă de doamna Allcock.”

Domnul consilier şi doamna Allcock au fost trecuţi pe mâna lui Jason şi a majordomului care le oferi băuturi.

— Oh, doamnă Bantry, ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit.

— N-aş fi lipsit pentru nimic în lume, spuse doamna Bantry şi se îndreptă cu aplomb spre cocktailurile cu martini.

Tânărul pe numele lui Hailey Preston o asistă cu amabilitate, apoi se îndepărtă consultând o listă pe care o ţinea în mână, pregătit, fără îndoială, să mai aducă dintre Cei Aleşi la Marea întâlnire. Totul era aranjat cu foarte mare grijă, gândi doamna Bantry, întorcându-se pe călcâie, cu paharul de martini în mână, pentru a privi următorii invitaţi. Vicarul, un bărbat uscăţiv, ascetic, se uita în jur fără de ţintă, cu o mină oarecum nedumerită. I se adresă Marinei Gregg cu sinceritate:

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră că m-aţi invitat şi pe mine. Din păcate, mă înţelegeţi, nu am un televizor, dar, desigur, eu… Tinerii din congregaţia mea mă ţin la curent cu noutăţile.

Nimeni nu ştia despre ce vorbeşte. Domişoara Zielinsky care oficia şi ea serviciul de gazdă, îi oferi o limonadă şi un zâmbet cald. Domnul şi doamna Badcock erau următorii care aşteptau pe scară să fie introduşi. Heather Badcock, roşie în obraji, triumfătoare, venea cu un pas înaintea soţului ei.

— Domnul şi doamna Badcock, anunţă sonor omul în livrea.

— Doamna Badcock, spuse vicarul, întorcându-se, cu limonada în mână, neobosita secretară a asociaţiei. E una dintre persoanele cele mai active. De fapt, nu ştiu ce s-ar face cei de la St John fără ea.

— Sunt sigură că aţi fost minunată în tot ceea ce aţi făcut, spuse Marina.

— Nu vă aduceţi aminte de mine? Întrebă Heather, cam răutăcioasă. Cum aţi putea, la sutele de oameni pe care îi întâlniţi tot timpul. Oricum, a fost acum mulţi ani. Şi încă în Insulele Bermude, dintre toate locurile de pe pământ. Am fost acolo cu una dintre unităţile noastre de ambulanţă. Oh, a

trecut ceva timp de atunci.

— Desigur, spuse Marina Gregg, toată un zâmbet şi un farmec.

— Îmi aduc aminte perfect, continuă doamna Badcock. Eram încântată, ştiţi, absolut încântată. Eram o copilă la vremea aceea. Când mă gândeam că exista posibilitatea de a o vedea pe Marina Gregg, în carne şi oase! Pe atunci eram o fană înfocată a dumneavoastră.

— Sunteţi mult prea drăguţă cu mine, sincer, mult prea drăguţă, îi mulţumi Marina cu drăgălăşenie, dar ochii deja îi alunecau peste umărul lui Heather spre ceilalţi invitaţi.

— Nu vreau să vă reţin, spuse Heather… Dar trebuie să…

„Biata Marina Gregg, îşi spuse doamna Bantry în sinea ei. Bănuiesc că i se întâmplă frecvent să dea peste oameni din aceştia! Câtă răbdare îi mai trebuie!”

Heather nu se lăsă până nu-şi spuse povestea.

Doamna Allcock gâfâi peste umărul doamnei Bantry:

— Câte schimbări au făcut! Nu ţi-ar veni să crezi dacă n-ar fi să vezi cu ochii tăi. Trebuie să fi costat o avere…

— Eu… Nu mă simţeam foarte bolnavă şi… M-am gândit că trebuie, pur şi simplu să…

— Asta e votcă, spuse doamna Allcock, uitându-se la paharul ei cu suspiciune. Domnul Rudd m-a întrebat dacă nu vreau să încerc. Sună foarte ruseşte. Nu cred că îmi place foarte tare…

— Şi mi-am spus: nu te da bătută! Am pus pe faţă machiaj cât încăpea…

— Bănuiesc că nu e foarte nepoliticos dacă îl las pe undeva, rosti doamna Allcock cu disperare.

Doamna Bantry o asigură cu blândeţe:

— Nici vorbă. Oricum, votca trebuie dată pe gât imediat – Doamna Allcock o privi surprinsă – dar asta necesită exerciţiu. Lăsaţi paharul pe masă şi luaţi în schimb un martini de pe tava aceea pe care o plimbă majordomul.

Se întoarse numai ca să audă peroraţia nestăvilită şi triumfătoare a lui Heather Badcock.

— N-am să uit niciodată cât de minunat arătaţi în ziua aceea. A meritat efortul de mii de ori.

De data aceasta răspunsul Marinei n-a mai fost atât de automat ca înainte. Ochii ei, care rătăciseră o vreme peste umărul lui Heather Badcock, păreau acum să se fi fixat în perete, undeva pe la mijlocul scărilor. Se holba în gol, iar în expresia zugrăvită pe chipul ei era ceva atât de înspăimântător, încât doamna Bantry aproape că făcu un pas înspre ea s-o prindă. Femeia aceasta avea de gând să leşine? Ce Dumnezeu putea să fi văzut, de-a rămas aşa siderată? Dar Marina îşi reveni înainte ca doamna Bantry să poate să ajungă până la ea. Privirea ei, vagă şi distrată, se întoarse spre Heather, şi adoptă din nou maniera fermecătoare, deşi nu fără o undă de automatism.

— Ce povestioară drăguţă. Acum, ce vă putem oferi de băut? Jason! Un cocktail?

— Ei bine, de obicei nu iau decât o limonadă sau un suc de portocale.

— Trebuie să beţi ceva mult mai bun, spuse Marina. Nu uitaţi, aceasta e o zi pentru răsfăţ.

— Daţi-mi voie să vă tentez cu un daiquiri american, îi spuse Jason, apărând cu două pahare în mâini. Sunt şi preferatele Marinei.

Oferi unul soţiei lui.

— N-ar trebui să mai beau, recunoscu Marina. Am băut deja trei.

Dar nu refuză paharul.

Heather luă paharul rezervat ei din mâna lui Jason, iar Marina plecă să întâmpine următoarea persoană invitată.

Doamna Bantry îi spuse doamnei Allcock:

— Haideţi să mergem să vizităm sălile de baie.

— Oh, credeţi că avem voie? N-ar părea nepoliticos din partea noastră?

— Sunt sigură că nu, o asigură doamna Bantry. Apoi, către Jason Rudd: Domnule Rudd, am dori să explorăm splendidele băi pe care le-aţi instalat de curând. Ne permiteţi să ne satisfacem această curiozitate pur domestică?

— Desigur, răspunse Jason cu un zâmbet larg pe faţă. Fetelor, mergeţi şi vă faceţi de cap. Faceţi şi baie dacă aveţi

chef.

Doamna Allcock o urmă pe doamna Bantry de-a lungul coridorului.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Bantry. Trebuie să recunosc că eu, de una singură, n-aş fi îndrăznit.

— Trebuie să îndrăzneşti dacă vrei să ajungi unde îţi doreşti, afirmă doamna Bantry.

Îşi continuară drumul de-a lungul coridorului, deschizând diferite uşi. Doamna Allcock şi celelalte două doamne care li se alăturaseră scoteau necontenit exclamaţii de uimire.

— Mie-mi place cea roz, spuse doamna Allcock. Oh, îmi place cea roz mult de tot.

— Mie îmi place cea cu lespezile cu delfini pe ele, comentă una dintre femei.

Doamna Bantry îşi asumă rolul de gazdă cu imensă plăcere. Pentru o clipă aproape că uitase că nu mai era proprietara acestei case.

— Câte duşuri! Exclamă doamna Allcock, copleşită. Nu că aş fi o mare amatoare de duşuri. Nu-mi dau seama cum poţi să-ţi menţii părul uscat.

— Ar fi frumos dacă am putea să aruncăm un ochi prin dormitoare, spuse una dintre femei, pe un ton viclean, dar cred că am fi puţin cam prea indiscrete. Ce credeţi?

— Oh, nu cred că putem să facem aşa ceva, replică doamna Allcock.

Se uitară toate la doamna Bantry pline de speranţă.

— Ei bine, spuse doamna Bantry, bănuiesc că n-ar fi foarte înţelept, apoi i se făcu milă de ele: Dar… Nu cred că va afla cineva dacă aruncăm doar un ochi. Puse mâna pe clanţa uneia dintre uşi.

Dar dormitoarele erau încuiate. Femeile îşi manifestară dezamăgirea.

— Bănuiesc că trebuie să-şi protejeze, cumva, intimitatea, spuse doamna Bantry cu blândeţe.

Începură să străbată coridoarele înapoi spre salon. Doamna Bantry aruncă o privire prin una dintre ferestrele de la etaj. O observă jos pe doamna Meavy (din Noul Cartier) foarte

elegant îmbrăcată, într-o rochie de organdi dantelată. Cu ea, băgă de seamă, era Cherry a lui Jane Marple, deşi nu-şi amintea acum care era numele ei de familie. Femeile râdeau şi sporovăiau, părând să se simtă bine.

Dintr-odată casa i se păru doamnei Bantry veche, decrepită şi groaznic de artificială. În ciuda vopselurilor noi şi strălucitoare, a modificărilor, rămânea un vechi şi istovit conac victorian. „Am făcut bine că am plecat, gândi doamna Bantry. Casele sunt ca oricare alt obiect. Vine o vreme când trebuie să recunoşti că i-a sunat ceasul. Iar casei ăsteia i-a cam sunat ceasul. I s-a făcut o cosmetizare, e adevărat, dar nu cred că i-a folosit la ceva."

Brusc un murmur înteţit de voci ajunse până la ea. Cele două doamne care erau cu ea înaintară spre fereastră:

— Ce se întâmplă? Întrebă una din ele. Aşa mi se pare, că se întâmplă ceva.

Plecară de la fereastră şi se îndreptară spre scări. Ella Zielinsky le urmă imediat, apoi trecu repede pe lângă ele. Încercă să deschidă o uşă a unui dormitor şi spuse într-un suflu:

— Oh, fir-ar să fie! Normal că le-au încuiat.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă doamna Bantry.

— E cineva care nu se simte bine, îi răspunse scurt domnişoara Zielinsky.

— Oh, Doamne, îmi pare rău. Pot să ajut cu ceva?

— E vreun doctor pe aici, pe undeva?

— N-am văzut pe niciunul dintre doctorii noştri din sat, spuse doamna Bantry, dar cu singuranţă e vreunul prin preajmă.

— Jason dă un telefon acum, zise Ella Zielinsky, dar femeia nu pare a-şi reveni.

— Care femeie? Întrebă doamna Bantry.

— O doamnă Badcock, cred.

— Heather Badcock? Dar mai înainte se simţea foarte bine!

Ella Zieliensky îi răspunse nerăbdătoare:

— A suferit un atac de apoplexie sau o criză de epilepsie sau ceva asemănător. Ştiţi cumva dacă avea ceva la inimă sau

vreo altă problemă de genul acesta?

— Chiar nu ştiu mare lucru despre ea, spuse doamna Bantry. E tânără în comparaţie cu mine. Stă în Noul Cartier.

— Noul Cartier? Oh, vreţi să spuneţi din zona rezidenţială nouă. Nici nu ştiu unde e soţul ei sau cum arată măcar.

— De vârstă mijlocie, blond, nu iese în evidenţă foarte mult, îl descrise doamna Bantry. A venit cu ea, deci trebuie să fie pe undeva pe aici.

Ella Zielinsky intră într-o baie.

— Nu ştiu ce să-i dau, spuse ea. Nişte săruri de amoniu, ce ziceţi?

— A leşinat? Întrebă doamna Bantry.

— E mai mult de atât, îi răspunse Ella Zielinsky.

— Am să văd dacă pot să ajut cumva, spuse doamna Bantry.

Se întoarse repede pe palier, în capătul scărilor. Încercând să treacă după un colţ, se izbi de Jason Rudd.

— Aţi văzut-o pe Ella? Întrebă el. Ella Zielinsky.

— Am văzut-o pe acolo, intrând într-una din băi. Căuta ceva. Cred că nişte săruri de amoniu, dacă nu mă înşel.

— Nu mai e nevoie, îi spuse Jason Rudd.

Ceva în tonul vocii lui o şocă pe doamna Bantry. Îşi ridică brusc privirea înspre el.

— E grav? E cu adevărat grav?

— Aţi putea să-i spuneţi şi aşa, zise Jason Rudd. Biata femeie a murit.

— A murit! Doamna Bantry era realmente şocată. Nu putu decât să se repete: Dar mai înainte se simţea foarte bine!

— Ştiu, ştiu, spuse Jason Rudd. Stătea nemişcat, privind posomorât în gol. Ce întâmplare!

Capitolul 6

— Aşa, bun, spuse domnişoara Knight, punând tava cu micul dejun pe masa de lângă patul în care se afla Miss Marple. Şi cum ne simţim în dimineaţa asta? Văd că avem perdelele trase de pe geam, adăugă ea cu o uşoară notă de dezaprobare în voce.

— Mă trezesc devreme. Probabil că şi dumneata o să te trezeşti devreme când vei fi de vârsta mea, adăugă ea.

— A sunat doamna Bantry, o anunţă domnişoara Knight, acum vreo jumătate de oră. Voia să-ţi vorbească, dar i-am zis că mai bine ar fi să te sune peste vreo oră, după ce vei fi luat micul dejun. N-aveam de gând să te deranjez la ora aceea înainte să fi băut măcar o ceaşcă de ceai sau să fi mâncat ceva, cât de puţin.

— Când sună prietenii mei, îi spuse Miss Marple, ai face bine să-mi spui.

— Îmi pare rău, sincer, răspunse domnişoara Knight, dar mi s-a părut lipsită de consideraţie. După ce îţi vei bea ceaiul şi vei mânca oul fiert şi pâinea prăjită cu unt, atunci mai vedem.

— Acum o jumătate de oră, spuse Miss Marple, dusă pe gânduri. Cât să fi fost… Ia să mă gândesc… Cam ora opt.

— Mult prea devreme, reiteră domnişoara Knight.

— Nu cred că doamna Bantry m-ar fi căutat la o asemenea oră dacă nu avea un motiv serios, răspunse Miss Marple gânditoare. În mod normal nu e ea omul care să sune dis-de-dimineaţă.

— Ei, lasă dragă, nu-ţi bate capul cu asta, o linişti domnişoara Knight. Mă aştept să sune din nou, în scurt timp. Sau poate vrei s-o sun eu înapoi?

— Nu, mulţumesc, replică Miss Marple. Aş prefera să-mi mănânc micul dejun cât e cald.

— Sper că n-am uitat nimic, sporovăi veselă domnişoara Knight.

Dar nu uitase nimic. Ceaiul fusese făcut aşa cum trebuie, cu apa dată în clocot, oul fusese fiert exact trei minute şi trei sferturi, pâinea prăjită uniform, untul aranjat frumos, într-un cub, cu borcanul de miere alături. În multe feluri, domnişoara Knight era, fără îndoială, o comoară la casa omului. Miss Marple îşi mâncă micul dejun cu plăcere. La parter începu să uruie motorul unui aspirator. Venise Cherry.

În competiţie cu uruitul aspiratorului, se auzea o voce clară, tânără, cântând una dintre melodiile populare ale vremii. Domnişoara Knight, venind să ia tava cu micul dejun, dădu din cap a dezaprobare.

— Ce n-aş da ca tinerica asta să nu mai cânte în toată casa,

spuse ea. Nu e ceea ce numesc eu respect.

Miss Marple zâmbi uşor.

— Nu cred că i-a trecut vreodată prin cap lui Cherry că trebuie să dea dovadă de respect, remarcă ea. Şi de ce-ar face-o?

Domnişoara Knight pufni şi spuse:

— Nu mai e cum era cândva.

— Normal că nu, spuse Miss Marple. Vremurile se schimbă. Trebuie să acceptăm că aşa e normal. Apoi adăugă: N-ar strica acum s-o suni pe doamna Bantry şi să afli ce dorea de la mine.

Domnişoara Knight se grăbi să iasă din încăpere. După un minut sau două se auzi un ciocănit la uşă şi Cherry îşi făcu apariţia. Era strălucitoare şi agitată, şi foarte drăguţă. Un şorţ mare, din plastic, cu marinari şi embleme ale marinei imprimate pe el, era legat peste rochia ei bleumarin.

— Îţi şade bine părul aşa, îi spuse Miss Marple.

— Am fost să-mi fac un permanent ieri, explică Cherry. E cam ţeapăn, dar e bine aşa. Am venit să văd dacă aţi auzit veştile.

— Ce veşti? Întrebă Miss Marple.

— Despre ce s-a întâmplat ieri la Gossington Hall. Ştiţi că a fost o mare petrecere ieri pentru Serviciul de Ambulanţă St John.

Miss Marple făcu semn că da, ştia.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Cineva a murit în toiul petrecerii. O doamnă Badcock. Stă după colţ, pe strada noastră. Bănuiesc că n-o cunoşteaţi.

— Doamna Badcock? Miss Marple părea agitată. Ba o cunoşteam, cum să nu. Cred că… ba nu, aşa o chema… A ieşit şi m-a ridicat de jos ieri, când am căzut. A fost foarte cumsecade.

— Oh, da, Heather Badcock era, într-adevăr, o femeie cumsecade, spuse Cherry. Ba, ar zice unii, chiar prea cumsecade. Era dintre cei care nu-şi văd de treaba lor. Ei, oricum, a dat ortu' popii. Pur şi simplu.

— A murit! Dar de ce?

— Habar n-am, replică Cherry. A fost invitată în casă pentru

că era secretara Serviciului de Ambulanţă St John, bănuiesc. Ea cu primarul şi încă vreo câţiva alţii. Din câte am auzit eu, a băut un pahar şi apoi, cinci minute mai târziu, i s-a făcut rău şi a murit cât ai zice peşte.

— Ce întâmplare şocantă, zise Miss Marple. Avea probleme cu inima?

— Sănătoasă tun, aşa ziceau despre ea, povesti Cherry. Fireşte, nu ştii niciodată, nu? Bănuiesc că se poate să ai probleme cu inima şi să nu ştie nimeni despre asta. Oricum, ceva vă pot spune sigur. N-au trimis-o acasă.

Miss Marple era confuză.

— Cum adică n-au trimis-o acasă? Întrebă ea.

— Trupul, explică Cherry, cu o voioşie nealterată. Doctorul a spus că trebuie să i se facă autopsie. Examinare post-mortem sau cum i s-o fi zicând. A spus că n-a tratat-o pentru nimic până acum şi că trupul nu prezenta nimic care să arate cauza morţii. Mie mi se pare cum ciudat, adăugă ea.

— Ce înţelegi tu prin „ciudat”? Întrebă Miss Marple.

— Ei bine, să vedem, se gândi Cherry o vreme. Ciudat. Ca şi cum s-ar ascunde ceva în spatele poveştii.

— Soţul ei părea foarte supărat?

— Era alb ca varul. Vreau să spun că… Ei bine, rar mi-a fost dat să văd un bărbat mai doborât ca ăsta.

Urechile lui Miss Maple, antrenate ani de-a rândul în a detecta nuanţe subtile, o făcură să-şi încline capul într-o parte, ca o pasăre iscoditoare.

— Deci îi era un soţ devotat?

— Făcea tot ce-i cerea ea şi întotdeauna o lăsa să facă numai ce o tăia capul, spuse Cherry, dar asta nu înseamnă mereu că soţul îi era devotat, nu? Înseamnă că nu ai curajul să-ţi impui punctul de vedere.

— Nu prea o înghiţeai? O întrebă Miss Marple.

— Sincer, nu prea o cunosc, răspunse Cherry. Cunoşteam, vreau să spun. N-o displac… Displăceam. Doar că nu e genul meu de om. Prea era interesată de tot şi de toate.

— Vrei să spui că se băga în treburile altora?

— Nu, nu asta vreau să spun, răspunse Cherry. Chiar nu

vreau să spun aşa ceva. Era o femeie foarte cumsecade şi întotdeauna încerca să-i ajute pe oameni. Şi era mereu sigură că ea şi numai ea ştia cel mai bine ce e de făcut. Chiar nu conta nici cât negru sub unghie dacă alţii credeau altceva. Aveam o mătuşă aşa. Îi plăcea extraordinar să facă plăcintă cu chimen şi obişnuia să coacă pentru toată lumea şi se ducea cu prăjitura acasă la oameni şi nu se deranja să-i întrebe dacă le place sau nu plăcinta cu chimen. Mai sunt oameni care, pur şi simplu, nu suportă gustul de chimen. Ei bine, doamna Badcock era cam genul acela de om.

— Mda, spuse Miss Marple gânditoare, cam aşa era, într-adevăr. Ştiam pe cineva asemănător. Felul acesta de oameni, adăugă ea, trăiesc periculos – deşi habar nu au de nimic.

Cherry se uită lung la ea.

— Ce lucru ciudat aţi spus. Nu prea înţeleg ce înseamnă.

Domnişoara Knight dădu buzna în încăpere.

— Doamna Bantry se pare că a ieşit în sat, spuse ea. N-a spus unde a plecat.

— Pot să ghicesc unde s-a dus, spuse Miss Marple. Vine aici. Acum a venit vremea să mă ridic din pat, adăugă ea.

II

Miss Marple nici nu apucase să se instaleze bine în fotoliul ei preferat, lângă fereastră, că doamna Bantry apăru, cu răsuflarea uşor întretăiată.

— Am multe să-ţi spun, Jane, anunţă ea.

— Despre petrecere? Întrebă domnişoara Knight. Petrecerea la care aţi fost ieri, nu? Am fost şi eu acolo pentru puţin timp, după-amiază devreme. Cortul în care se servea ceai era groaznic de aglomerat. Surprinzător de multă lume era acolo. Dar n-am reuşit s-o văd pe Marina Gregg nici măcar o secundă, ceea ce m-a dezamăgit oarecum. Îndepărtă un fir de praf de pe masă, apoi continuă senină: Sunt sigură că acum vreţi să discutaţi între patru ochi, şi ieşi din încăpere.

— Nu pare să fie la curent cu ce s-a întâmplat, spuse doamna Bantry. Apoi o fixă pe prietena ei cu un ochi cercetător: însă tu, Jane, cred că tu ştii ce s-a întâmplat.

— Vrei să zici de decesul de ieri?

— Întotdeauna tu le ştii pe toate, Jane, spuse doamna Bantry. Nu-mi dau seama cum faci de reuşeşti.

— Ei, hai, dragă, replică Miss Marple, aflu şi eu cum află toată lumea. Cherry, cea care mă ajută zilnic la treburile casei, a fost cea care a adus vestea. Sunt sigură că măcelarul o va informa de îndată pe domnişoara Knight.

— Şi ce părere ai? Întrebă curioasă doamna Bantry.

— Ce părere am despre ce anume? Răspunse Miss Marple.

— Nu fi exasperantă, Jane, ştii foarte bine ce vreau să spun. Femeia aceea, cum îi zicea…

— Heather Badcock, îi aminti Miss Marple.

— A venit veselă şi plină de viaţă. Eram acolo când a sosit. Un sfert de oră mai târziu se aşază în scaun, spune că nu se simte tocmai bine, se chinuie puţin să tragă aer în piept şi moare. Ce părere ai despre asta?

— Nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii, o avertiză Miss Marple. În primul rând, fireşte, e mai important să vedem ce-a zis medicul.

Doamna Bantry încuviinţă.

— Se vor face cercetări şi o autopsie, spuse ea. Asta cam arată ce anume cred ei despre asta, nu?

— Nu neapărat, replică Miss Marple. Oricine se poate îmbolnăvi şi poate muri dintr-odată şi atunci ei sunt nevoiţi să facă o autopsie pentru a stabili cauza.

— E mai mult de atât, spuse doamna Bantry.

— De unde ştii că e mai mult? Întrebă Miss Marple.

— Doctorul Stratford a plecat acasă ca să sune la poliţie.

— Cine ţi-a spus aşa ceva? Se interesă Miss Marple cu interes sporit.

— Bătrânul Briggs, spuse doamna Bantry. De fapt, nu mi-a spus el. Ştii că el se duce acasă la doctor seara, după ce termină lucrul, să vadă de grădină, şi cum tundea el ceva pe acolo, destul de aproape de biroul doctorului Stratford, l-a auzit sunând la secţia de poliţie de la Much Benham. Briggs i-a spus fiică-sii şi fiică-sa a scăpat o vorbă către poştăriţă, iar ea mi-a spus mie, povesti doamna Bantry.

Miss Marple zâmbi.

— Îmi dau seama, zise ea, că St Mary Mead nu s-a schimbat prea mult faţă de ce obişnuia să fie cândva.

— Bârfele circulă în acelaşi fel, fu de acord doamna Bantry. Hai, de acum, Jane, e cazul să-mi spui ce crezi.

— Prima dată, fireşte, nu poţi să nu te gândeşti la soţ, spuse Miss Marple, gânditoare. Era şi el acolo?

— Da, era acolo. Doar nu crezi că s-ar fi sinucis, nu? Întrebă doamna Bantry.

— Cu siguranţă nu s-a sinucis, hotărî Miss Marple. Nu era genul.

— Tu cum ai întâlnit-o, Jane?

— În ziua în care am făcut o plimbare prin Noul Cartier şi am căzut în apropierea casei ei. A fost bunătatea întruchipată. O femeie foarte de treabă.

— Pe soţ l-ai văzut? Părea cum că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât s-o otrăvească? Ştii ce vreau să spun, continuă doamna Bantry când observă că Miss Marple dădea semne de protest. Ţi-a adus aminte de maiorul Smith sau de Bertie Jones sau de altcineva care şi-a otrăvit nevasta şi pe care l-ai cunoscut cu ani în urmă?

— Nu, spuse Miss Marple, nu mi-a adus aminte de nimeni cunoscut. În schimb ea, da.

— Cine – doamna Badcock?

— Da, răspunse simplu Miss Marple, mi-a adus aminte de cineva pe nume Alison Wilde.

— Şi cum era această Alison Wilde?

— N-avea nici cea mai vagă idee, asta spuse Miss Marple, despre cum e lumea. Nu înţelegea de ce sunt oamenii în stare. Nu se gândea niciodată la ei. Aşa că, vezi tu, nu avea cum să se apere de ceea ce avea să i se întâmple.

— Nu cred că pricep o iotă din ce-mi spui, Jane, afirmă doamna Bantry.

— E foarte greu să-ţi explic clar, se scuză Miss Marple. De fapt, e ceva ce vine din cultul propriei persoane, neînţelegând, prin asta, egoism, adăugă ea. Poţi să fii blândă şi altruistă şi chiar să-ţi pese de ceilalţi. Dar, dacă eşti ca Alison Wilde, s-ar putea să nu ştii niciodată ce-ai provocat. Şi nici să nu ştii ce ţi

se poate întâmpla în consecinţă.

— N-ai putea să fii mai explicită? O dojeni doamna Bantry.

— Ba cred că aş putea să-ţi dau un exemplu la figurat. Nu e ceva ce chiar s-a întâmplat, ci doar ceva ce inventez acum, pe loc.

— Dă-i drumul, zise doamna Bantry.

— Ei bine, să presupunem că intri într-un magazin şi să zicem că ştii că patroana are un fiu escroc, genul are intră în puşcărie pentru delincvenţă juvenilă. Tânărul e acolo, trăgând cu urechea la ce-i spui tu mamei despre nişte bani pe care îi ţii în casă, sau poate nişte argintărie ori bijuterii. Subiectul te face să te simţi fericită şi mulţumită şi vrei să-i vorbeşti cuiva despre asta. Şi poate că, în decursul conversaţiei, îi pomeneşti şi de o anumită seară în care eşti plecată de acasă. Eşti foarte interesată de ce-i povesteşti pentru că e tot timpul în mintea ta. Şi să mai spunem că, poate, în seara cu pricina, te întorci acasă pentru că ai uitat ceva, iar în casa ta e acest tânăr pus pe rele pe care l-ai surprins în flagrant, iar el se întoarce şi-ţi dă una-n moalele capului.

— Asta i se poate întâmpla aproape oricui în ziua de azi, spuse doamna Bantry.

— Nu-i chiar aşa, răspunse Miss Marple. Majoritatea oamenilor au un anumit instinct de autoconservare. Îşi dau seama când nu e cazul să spună sau să facă ceva, din pricina persoanelor care ar putea auzi sau din pricina caracterului lor. Dar, cum spuneam şi mai înainte, Alison Wilde nu se gândea niciodată la nimeni altcineva în afara propriei persoane. Era genul de om care îţi spune exact tot ce a făcut, ce a văzut, ce a simţit şi ce-a auzit. Nu pomeneşte nici măcar o dată despre ce spun sau ce fac ceilalţi oameni. Viaţa pentru ea era un fel de stradă cu sens unic, pe care nu încăpea decât ea. Oamenii din jurul ei îi apăreau ca un fel de decor – ca un fel de tapet pe peretele unei încăperi. Miss Marple se opri o clipă, apoi continuă: Cred că Heather Badcock era genul acela de persoană.

Doamna Bantry interveni:

— Crezi că Heather era genul de persoană care să se fi băgat

ca musca în ceva fără măcar să fi ştiut ce face?

— Şi fără să înţeleagă cât de periculos era pentru ea, continuă Miss Marple. Apoi adăugă: Nu-mi vine nici un alt motiv în minte pentru care ar fi fost ucisă. Asta, vreau să spun, în cazul în care avem dreptate să presupunem că s-a comis o crimă.

— Nu crezi că e posibil să fi şantajat pe cineva? Sugeră Miss Marple.

— Oh, nu, o asigură Miss Marple. N-ar fi făcut aşa ceva niciodată. Apoi adăugă vexată: Toată afacerea mie mi se pare cam greu de crezut. Nu cred să fi fost…

— Să fi fost ce? Stărui doamna Bantry.

— Mă întreb dacă nu cumva a murit cine nu trebuia, spuse Miss Marple pe gânduri.

Uşa se deschise şi în cameră îşi făcu apariţia doctorul Haydock, iar în spatele lui, ciripea neostoită domnişoara Knight.

— Ah, văd că deja aţi şi început, spuse doctorul Haydock, privindu-le atent pe cele două doamne. Am venit să văd cum mai stai cu sănătatea, i se adresă apoi lui Miss Marple, dar se pare că nu mai am nevoie să întreb. Văd că ai început să-ţi administrezi tratamentul pe care ţi l-am prescris.

— Ce tratament, domnule doctor?

Doctorul Haydock îi arătă cu degetul lucrul de mână care zăcea pe masă, lângă ea.

— Descurcatul iţelor, spuse el. Am dreptate, nu-i aşa?

Miss Marple bătu uşor din gene, într-un fel discret, ca o domnişoară de modă veche.

— N-ai decât să glumeşti, domnule doctor Haydock, spuse ea.

— Nu poţi să mă prosteşti aşa, de la obraz, draga mea doamnă. Te cunosc de prea mulţi ani. Moare cineva subit în Gossington Hall şi toată lumea în St Mary Mead salivează de plăcere. Ce, nu-i aşa? Se vorbeşte despre crimă cu mult înainte ca rezultatele anchetei să fie cunoscute.

— Când are loc ancheta? Întrebă Miss Marple.

— Mâine după-amiază, răspunse doctorul Haydock, însă

bănuiesc că până atunci dumneavoastră, doamnelor, veţi fi trecut în revistă întreaga istorie, veţi fi decis asupra verdictului şi, nu mă îndoiesc, asupra multor altor aspecte. Ei bine, adăugă el, n-o să-mi pierd vremea aici. Nu are nici un sens să-mi pierd vremea cu un pacient care nu are nevoie de îngrijirile mele medicale. Obrajii îţi sunt roşii, ochii îţi strălucesc; ai început să te simţi bine. Mă duc în drumul meu.

Ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere.

— Îl prefer oricând lui Sandford, spuse doamna Bantry.

— Şi eu la fel, adăugă Miss Marple. Îmi este şi un foarte bun prieten, spuse ea gânditoare. Cred că a venit să-mi dea binecuvântarea.

— Deci a fost crimă, zise doamna Bantry. Se uitară una la cealaltă. Cel puţin se pare că doctorul asta crede.

Domnişoara Knight intră cu ceştile cu cafea. Pentru prima dată în viaţa lor, cele două doamne erau mult prea nerăbdătoare să-şi continue discuţia ca să sufere astfel de întrerupere. Cum o văzură plecată, Miss Marple şi începu:

— Acum, Dolly, tu ai fost acolo…

— Practic, aproape că am văzut când se întâmpla, confirmă doamna Bantry cu mândrie temperată.

— Splendid, se bucură Miss Marple. Vreau să spun… Ei, ştii ce vreau să spun. Deci, poţi să-mi povesteşti exact ce s-a întâmplat din momentul în care a apărut Heather?

— Am fost condusă în casă, începu ea. Am avut parte de tratamentul pentru snobi.

— Cine te-a condus în casă?

— Oh, un tânăr zvelt. Cred că e asistentul Marinei Gregg sau ceva. M-a condus în casă, apoi pe scări, la etaj. Aveau un soi de reuniune pe palierul din capul scărilor unde era adunat întreg comitetul de primire.

— Pe palier? Spuse Miss Marple surprinsă.

— Ah, l-au transformat în totalitate. Au dărâmat garderoba şi dormitorul ca să facă un soi de alcov, un salon, practic. Arăta foarte îmbietor.

— Pricep. Şi cine mai era acolo?

— Marina Gregg, toată un farmec şi o naturaleţe, frumoasă

într-o rochie verde-cenuşie, foarte vaporoasă. Şi soţul, bineînţeles, şi femeia aceea despre care ţi-am povestit, Ella Zielinsky. Ea e secretara lor. În afară de ei, în salon erau, aş zice, în jur de opt sau zece persoane. Pe unii îi ştiam, pe alţii nu. Unii era de pe la studiouri – cei pe care nu-i cunoşteam. Venise vicarul şi nevasta doctorului Sandford. Doctorul n-a venit decât mai târziu; apoi mai erau acolo colonelul şi doamna Clittering şi reprezentantul Curţii. Cred că era şi cineva de la ziar. Şi o femeie tânără, cu un aparat mare de fotografiat.

Miss Marple încuviinţă.

— Continuă.

— Heather Badcock şi soţul ei au apărut imediat după mine. Marina Gregg mă copleşea cu drăgălăşenii – pe mine şi încă pe cineva… A, da, pe vicar – şi apoi au intrat Heather Badcock şi soţul ei. Ea era, ştii, secretara Asociaţiei Serviciului de Ambulanţă St John. Cineva a spus ceva despre asta şi despre cât de mult a muncit şi cât de valoroasă este pentru asociaţie. Şi Marina Gregg i-a adresat fel de fel de complimente. Apoi, doamna Badcock, care, trebuie să recunosc, Jane, mi s-a părut a fi o femeie îngrozitor de obositoare, a început să trăncănească vrute şi nevrute despre cum a cunoscut-o nu ştiu unde pe Marina, cu mulţi ani înainte. N-a dat dovadă de prea mult tact dacă s-a apucat să spună exact ce an era şi câţi ani au trecut de atunci şi toate de-a fir a păr. Sunt sigură că actriţele şi toate starurile de cinema, în genere, nu ţin neapărat să li se aducă aminte exact ce vârstă au. Dar nu cred că Heather se gândea la asta câtuşi de puţin.

— Nu, confirmă Miss Marple, nu era genul de femeie care să se gândească la aşa ceva. Şi apoi?

— Ei bine, nu s-a întâmplat nimic în mod special, doar că Marina Gregg nu s-a comportat ca de obicei.

— Vrei să spui că era iritată?

— Nu, nu, nimic de felul acesta. De fapt, sunt convinsă că n-a auzit nici o iotă din ce îi spunea femeia. Se holba, pur şi simplu, peste umărul doamnei Badcock şi când doamna Badcock a terminat cu povestea ei cam tâmpă despre cum s-a

ridicat din patul în care bolea şi s-a furişat din casă să meargă s-o vadă pe Marina şi să-i ia autograf, se făcuse un soi de linişte ciudată. Apoi i-am observat expresia.

— A cui? A doamnei Badcock?

— Nu. A Marinei Gregg. Era ca şi cum n-ar fi auzit un cuvânt din cele povestite de femeie. Se uita peste umărul ei, la peretele opus. Avea o privire… Nu ştiu cum să ţi-o descriu…

— Te rog, încearcă, Dolly, o rugă Miss Marple, pentru că am impresia că poate fi important.

— Avea un soi de privire îngheţată, spuse doamna Bantry, chinuindu-se să-şi aleagă cuvintele, ca şi cum ar fi văzut ceva ce… Oh Doamne, ce greu mi-e să descriu. Îţi aduci aminte de Domniţa din Shalott?

Oglinda-n cui s-a spart de tot „Blestemul m-a ajuns, socot”
Plângea Domniţa din Shalott.

— Ei bine, cam aşa arăta. În ziua de azi, lumea râde când aude de Tennyson, dar Domniţa din Shalott mi-a dat fiori pe şira spinării când eram o copilă şi încă îi mai simt.

— Avea o privire îngheţată, repetă Miss Marple, pe gânduri. Şi se uita peste umărul doamnei Badcock la perete. Ce era pe perete?

— Oh! Un tablou, cred, spuse doamna Bantry. Ceva italian. Cred că era o reproducere a Madonnei lui Bellini, dar nu sunt sigură. Un tablou în care o fecioară ţine în braţe un copil care râde.

Miss Marple se încruntă.

— Nu văd cum un tablou poate să-i provoace o asemenea reacţie.

— Mai ales că e un tablou pe care probabil îl vede zilnic, consimţi doamna Bantry.

— Să înţeleg că mai veneau încă oameni pe scări, nu?

— Oh, da, mai veneau, cum să nu.

— Cine urca, îţi aduci aminte?

— Vrei să spui că se poate să se fi uitat la unul dintre oamenii care urcau sările?

— Păi, e foarte posibil, nu crezi? Întrebă Miss Marple.

— Da… Desigur. Să mă gândesc. Venise primarul, înţolit

nevoie mare, cu toate colanele, cu nevastă cu tot, şi mai era un bărbat cu păr lung şi cu o barbă din aceea ciudată de se poartă în ziua de azi. Foarte interesant domnul acela tânăr. Apoi, mai era fata cu aparatul de fotografiat. Îşi asigurase poziţia pe scări ca să poată să facă poze celor care veneau sus, pe scări, şi dădeau mâna cu Marina şi… Stai să mă gândesc… Aşa, doi oameni pe care nu-i cunosc. De pe la studiourile lor de film, probabil; mai erau acolo şi soţii Grice, de la Lower Farm. Poate că au mai fost şi alţii, dar numai pe aceştia mi-i aduc aminte acum.

— Nu sună prea promiţător, spuse Miss Marple. Ce s-a întâmplat după?

— Cred că Jason Rudd i-a dat un ghiont, ceva, pentru că dintr-odată Marina a părut a-şi veni în fire, i-a zâmbit doamnei Badcock şi a început să fie cum e ea de obicei. Ştii ce vreau să spun, dulce, neafectată, naturală, fermecătoare, unsă cu toate alifiile.

— Şi apoi?

— Şi apoi Jason Rudd le-a adus băuturi.

— Ce fel de băuturi?

— Daiquiri, cred. A spus că sunt preferatele soţiei lui. I-a oferit unul Marinei şi unul doamnei Badcock.

— Dar asta e foarte interesant, se minună Miss Marple. Într-adevăr, foarte interesant. Şi apoi, ce s-a întâmplat?

— Nu mai ştiu, pentru că am luat un cârd de muieri după mine să aruncăm un ochi prin băi. N-am mai ştiut nimic până n-am văzut-o pe secretară venind valvârtej, zicând că i s-a făcut rău cuiva.

Capitolul 7

Ancheta, atunci când a avut, în sfârşit, loc, a fost scurtă şi dezamăgitoare. Soţul identificase victima ca fiind soţia lui şi singurele probe pe care le mai deţinea poliţia erau dovezile medicale. Heather Badcock murise în urma unei doze de patru grame de bietildexilbarbochindeloritat sau, hai să fim cinstiţi, un nume foarte asemănător. Nu exista nici o probă a administrării drogului.

Ancheta a fost suspendată pentru două săptămâni.

După încheierea şedinţei, detectivul-inspector Frank Cornish veni lângă Arthur Badcock.

— Am putea schimba două vorbe, domnule Badcock?

— Desigur, desigur.

Arthur Badcock arăta mai hăituit ca niciodată.

— Nu pot să pricep, mormăi el. Pur şi simplu, nu pot să pricep.

— Am o maşină la dispoziţie, spuse Cornish. Vă conduc acasă, ce ziceţi? E mai bine şi mai linişte acolo. Putem vorbi.

— Vă mulţumesc, domnule. Da, da, sunt convins că va fi mult mai bine acolo.

Opriră maşina pe Aleea Arlington, la poarta frumos vopsită în albastru de la nr. 3. Arthur Badcock îl conduse în casă pe inspectorul care îl urmă îndeaproape. Îşi scoase cheia de la casă, dar, înainte de a o introduce în broască, uşa se deschise din interior. Femeia care îi deschise făcu un pas înapoi, privindu-i oarecum încurcată. Arthur Badcock se uită la ea surprins.

— Mary, spuse el.

— Îţi pregăteam un ceai, Arthur. Mă gândeam că o să ai nevoie de o cană după ce te vei fi întors de la anchetă.

— E foarte frumos din partea dumitale, apreciez, spuse Arthur Badcock cu recunoştinţă. Dar…, ezită el. Acesta este domnul inspector Cornish. Domnule inspector, doamna Bain. E o vecină de-a mea.

— Înţeleg, spuse inspectorul Cornish.

— Mai aduc o ceaşcă, anunţă doamna Bain.

Femeia dispăru, iar Arthur Badcock îi conduse pe inspector, oarecum ezitant, în salonul îmbrăcat în creton strălucitor, aflat în dreapta holului.

— Este foarte cumsecade, spuse Arthur Badcock. Foarte cumsecade întotdeauna.

— O cunoaşteţi de multă vreme?

— Ah, nu. Numai de când ne-am mutat noi aici.

— Locuiţi aici de doi ani, dacă nu mă înşel, sau să fie trei?

— Sunt aproape trei acum, răspunse Arthur. Doamna Bain s-a mutat aici doar cu şase luni în urmă, explică el. Fiul ei

lucrează undeva prin zonă aşa că, după moartea soţului, a venit să locuiască aici împreună cu fiul ei.

În acel moment, doamna Bain veni din bucătărie cu tava de ceai. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, brunetă, cu o mină înverşunată. Avea un ten smead, ţigănos, care se potrivea cu părul şi ochii negri. Era ceva ciudat în ochii ei. Avea o privire vigilentă. Puse tava pe masă şi inspectorul Cornish îi adresă câteva cuvinte de convenienţă. Ceva în el, un instict profesional, îl ţinea cu garda sus. Privirea scrutătoare a femeii, tresărirea uşoară când Arthur îl prezentase nu trecuseră neobservate. Cunoştea foarte bine acea senzaţie de nelinişte care se manifesta în prezenţa poliţiei. Erau două tipuri de stânjeneală când oameni au de-a face cu poliţia. Una era acea stare de alarmare firească şi de neîncredere manifestată de cei care poate, involuntar, au comis fapte care să contravină cu spiritul legii, dar mai exista şi un al doilea tip. Şi era al doilea tip de nelinişte pe care îl simţea aici, era sigur de asta. Doamna Bain, gândi el, avusese la un moment dat de-a face cu poliţia şi asta o făcuse să fie circumspectă şi să se simtă neliniştită. Inspectorul îşi propuse să caute să afle câte ceva despre această Mary Bain. Femeia plecă de îndată ce puse tava jos, refuzând să ia parte la mica lor discuţie, spunând că trebuie să plece acasă.

— Pare a fi o femeie de treabă, spuse inspectorul Cornish.

— Da, într-adevăr. Foarte amabilă, o vecină foarte bună şi o femeie foarte înţelegătoare, spuse Arthur Badcock.

— A fost prietenă bună cu soţia dumneavoastră?

— Nu. N-aş putea spune că erau prietene. Se înţelegeau bine, ca vecine, şi erau în relaţii cordiale. Nimic deosebit, dincolo de asta.

— Înţeleg. Acum, domnule Badcock, vreau să-mi spuneţi cât puteţi de multe. Îmi dau seama că, pentru dumneavoastră, rezultatele anchetei au venit ca un şoc.

— O, da, domnule inspector, au fost un mare şoc. Desigur, mi-am dat seama că o să gândiţi că ceva trebuie să fi fost în neregulă şi aproape că am crezut şi eu acelaşi lucru pentru că Heather a fost întotdeauna o femeie aşa de sănătoasă. Practic,

n-a stat o zi la pat în viaţa ei. Exact aşa mi-am spus şi eu: ceva trebuie să fi fost în neregulă. Dar, pare atât de incredibil, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, domnule inspector. De-a dreptul incredibil. Ce e chestia asta… Această bi-etilhex… Se poticni el, nemaiştiind cum să continue.

— Există un nume mai simplu pentru compus, spuse inspectorul. Este vândut sub un nume comercial şi anume Calmo. Aţi auzit vreodată de aşa ceva?

Arthur Badcock scutură din cap, perplex.

— E folosit mai mult în America decât aici, spuse inspectorul. Din câte înţeleg, e prescris cu foarte mare lejeritate acolo.

— La ce foloseşte?

— Drogul induce, sau aşa am înţeles, o stare de fericire şi de linişte, spuse Cornish. Se prescrie celor care sunt într-o stare de nelinişte, în genere pentru persoane care suferă fie de anxietate, depresie, melancolie, insomnie şi câte şi mai câte. Doza normală, prescrisă, nu e periculoasă, dar, să zicem că nu sunt recomandate supradozele. Se pare că soţia dumneavoastră a luat cam de şase ori doza normală.

Badcock privea în gol.

— Heather n-a luat aşa ceva în viaţa ei, spuse el. Sunt convins de asta. Oricum nu era genul care să ia medicamente. N-a fost niciodată deprimată sau îngrijorată de ceva. Era una dintre cele mai vesele femei pe care vi le-aţi putea imagina vreodată.

Inspectorul încuviinţă.

— Am înţeles. Şi nu i-a prescris nici un doctor un asemenea medicament?

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. Sunt sigur de asta.

— Cine era doctorul ei?

— Era pe listele doctorului Sims, dar, de când ne-am mutat aici, nu cred că a fost vreodată la el.

Inspectorul Cornish rosti îngândurat:

— Prin urmare, nu a lăsat impresia cum că ar fi o femeie care să fi avut nevoie de aşa ceva sau care să fi luat un medicament de felul acesta?

— N-a luat, domnule inspector. Sunt convins de asta. Numai din greşeală putea să-l fi luat.

— Cam greu să faci aşa o greşeală, spuse inspectorul Cornish. Ce a mâncat şi ce a băut în după-amiaza aceea?

— Ia să vedem. La prânz…

— Nu e nevoie să ne întorceam atât de departe în timp, îl opri Cornish. Administrat în atare doză, drogul acţionează rapid, aproape instant. Ceaiul. Să ne întoarcem la vremea ceaiului.

— Ei bine, ne-am dus la cortul ridicat pe proprietate anume pentru a servi ceaiul. Era o îngrămădeală ceva de speriat acolo, dar, în cele din urmă am reuşit să luăm câte o brioşă fiecare şi câte un ceai. Am terminat de mâncat şi de băut cât de repede am putut, căci era extrem de cald în cort şi am ieşit de acolo.

— Şi asta e tot ce a luat, o brioşă şi o cană de ceai?

— Exact, domnule.

— După care aţi intrat în casă. Corect?

— Da. Domnişoara aceea tânără a venit şi a spus că doamna Marina Gregg ar fi foarte încântată să o întâlnească pe soţia mea, dacă ea doreşte să o însoţim în casă. Normal că nevastă-mea a fost entuziasmată. De câteva zile vorbea despre Marina Gregg întruna… Toată lumea era agitată şi emoţionată. Eh, ştiţi toate astea inspectore, ca mai toată lumea de altfel.

— Da, într-adevăr, admise inspectorul. Şi nevastă-mea era entuziasmată. Oamenii au venit din toate colţurile să-şi lase şilingii acolo numai ca să vadă Gossington Hall şi ce schimbări s-au făcut, în speranţa că vor reuşi să o zărească pe Marina Gregg în persoană fie şi numai pentru o clipă.

— Domnişoara ne-a condus înăuntru, continuă Arthur Badcock, şi apoi sus, pe scări. Acolo se ţinea petrecerea. Chiar acolo sus, pe palier. Dar, din câte înţeleg, totul era schimbat faţă de cum arăta înainte. Era ca un soi de cameră, un spaţiu larg, doar cu scaune şi mese cu băuturi aranjate pe ele. Nu cred că fi fost acolo mai mult de zece-douăsprezece persoane.

Inspectorul Cornish încuviinţă.

— Cine v-a întâmpinat?

— Marina Gregg în persoană. Era şi soţul ei cu ea. Nu-mi aduc aminte momentan cum îl cheamă.

— Jason Rudd, spuse inspectorul Cornish.

— Ah, da. Nu că mi-ar fi sărit în ochi de la bun început. Ei, oricum, doamna Gregg a salutat-o pe Heather într-o manieră foarte plăcută şi părea foarte încântată s-o vadă, iar Heather îi povestea o întâmplare despre cum a întâlnit-o cândva pe Marina Gregg, cu ani în urmă, undeva prin Indiile de Vest şi totul decurgea cum nu se poate mai firesc.

— Totul decurgea cum nu se poate mai firesc, se auzi inspectorul Cornish, ca un ecou. Şi apoi?

— Apoi doamna Gregg ne-a întrebat ce dorim. Şi soţul doamnei Gregg, domnul Rudd, i-a adus lui Heather un soi de cocktail, o drăcovenie din aceea colorată.

— Un daiquiri.

— Aşa este, domnule. A adus două. Unul pentru ea şi unul pentru doamna Gregg.

— Iar dumneavoastră? Ce aţi băut?

— Eu am luat un sherry.

— Am înţeles. Şi aţi stat acolo toţi trei, în picioare şi aţi băut?

— Ei bine, nu chiar aşa. Vedeţi dumneavoastră, tot veneau invitaţi. Mai era acolo primarul şi încă vreo câţiva – un domn american, cred, şi o doamnă – aşa că ne-am dat puţin la o parte.

— Dar soţia dumneavoastră a băut cocktailul atunci, pe loc?

— Păi nu, nu atunci.

— Şi dacă nu l-a băut atunci, când l-a băut?

Arthur Badcock se încruntă o clipă, încercând să-şi amintească.

— Păi cred că l-a pus pe una dintre mese. Văzuse că mai veniseră nişte prieteni. Veniseră din Much Benham la petrecere pentru că se asociau cu Serviciul de Ambulanţă sau cam aşa ceva. Oricum s-au pus pe povestit.

— Şi când şi-a băut cocktailul?

Pentru a doua oară, Arthur Badcock se încruntă în efortul de a-şi aminti.

— Curând după aceea, spuse el. Deja se aglomerase în încăpere. Cineva i-a dat peste cot şi Heather a vărsat paharul.

— Poftim? Inspectorul se uită la el cu o privire tăioasă. A vărsat paharul?

— Da, eu aşa îmi amintesc… A luat paharul şi cred că a luat o înghiţitură din el, pentru că s-a strâmbat teribil. Nu prea îi plăceau cocktailurile, ştiţi, dar, oricum, nu se lăsa ea aşa, cu una, cu două. Mă rog, cum stătea ea aşa, cineva a lovit-o peste cot şi paharul s-a vărsat. I s-a scurs pe rochie şi cred că s-a vărsat şi pe rochia doamnei Gregg. Doamna Gregg a fost cum nu se poate mai binevoitoare. I-a spus că nu are nici o importanţă şi că rochia n-o să rămână pătată şi i-a dat lui Heather batista ei ca să-şi şteargă rochia şi apoi i-a oferit soţiei cocktailul din mâna ei şi i-a spus: „Bea-l pe al meu, că eu încă nu m-am atins de el”.

— Ziceţi că i-a oferit băutura ei, nu? Spuse inspectorul. Sunteţi sigur de asta?

Arthur Badcock se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Da, sunt destul de sigur.

— Şi soţia dumneavoastră a luat băutura din mâna ei?

— Să vedeţi, domnule, la început nu a vrut s-o ia. I-a spus: „Oh, nu, n-aş putea”, dar Marina Gregg a râs şi a convins-o: „Eu şi aşa am băut prea mult”.

— Deci soţia dumneavoastră a luat paharul şi apoi, ce-a făcut cu el?

— S-a întors cu spatele şi l-a băut, puţin cam prea repede, din câte mi-am dat seama. Apoi ne-am îndepărtat ceva, pornind spre coridor să admirăm tablourile şi draperiile. Frumos materialul din care erau făcute draperiile; ceva ce nu mai văzusem până atunci. Apoi ne-am întâlnit cu un prieten de-al meu, domnul consilier Allcock. Am mai stat de vorbă cu el, aşa, ca să treacă vremea şi când m-am întors, am văzut-o pe Heather aşezată pe un scaun, arătând cam bizar, aşa că m-am dus spre ea şi am întrebat-o ce s-a întâmplat. Mi-a spus că se simte ciudat.

— Ciudat în ce fel?

— Nu ştiu să vă spun. N-am mai avut timp. Vocea ei era

foarte stranie şi răguşită şi capul îi cădea pe spate. Dintr-odată a oftat puternic şi capul i-a căzut în piept. Murise, domnule, murise pur şi simplu.

Capitolul 8

— St Mary Mead, zici?

Inspectorul-şef Craddock ridică brusc privirea.

Comisarul-adjunct era oarecum surprins de întrebare.

— Da, spuse el. St Mary Mead. De ce? Îţi spune ceva…

— Nu, nu-i nimic, îl asigură Dermot Craddock.

— E un sătuc, din câte înţeleg, continuă celălalt. Deşi, fireşte, se construieşte destul de mult acolo, în perioada asta. De fapt, din câte mi s-a spus, se construieşte pe toată distanţa dintre St Mary Mead şi Much Benham. Cei de la Studiourile Hellingforth, adăugă el, sunt situaţi de cealaltă parte a satului, înspre Market Basing.

Pe chipul comisarului adjunct se citea în continuare curiozitatea. Dermot Craddock simţi că e cazul să se explice.

— Cunosc pe cineva care locuieşte acolo, spuse el. În St Mary Mead. O doamnă în vârstă. De-acum trebuie să fie foarte în vârstă. Poate că nici nu mai trăieşte. N-am nici cea mai vagă idee. Dar, dacă mai trăieşte…

Comisarul-adjunct înţelesese oarecum ce voia să spună subordonatul său, sau, cel puţin, credea c-a înţeles.

— Da, spuse el, ţi-ar oferi un soi de informaţii din interior. Ceva bârfe din sat nu strică niciodată. Toată afacerea e cât se poate de bizară.

— Cei de la poliţia locală ne-au chemat? Întrebă Dermot.

— Da. Am aici scrisoarea de la şeful poliţiei de acolo. Nu li se pare că trebuie neapărat să considere cazul ca fiind unul strict local. Cea mai mare reşedinţă din zona, Gossington Hall, a fost vândută Marinei Gregg – o ştii, vedeta de cinema – şi soţului ei. Se filmează o nouă producţie acolo, la studiourile Hellingforth, iar ea are rolul principal. La conac s-a dat o petrecere de caritate pentru Serviciul de Ambulanţă St John. Victima – pe nume Heather Badcock – era secretara serviciului şi cea care avea grijă de toată tevatura administrativă pentru petrecerea de caritate. După toate aparenţele, era o femeie

competentă, raţională şi bine văzută în comunitatea ei.

— Cumva una dintre femeile acelea care nu se pot abţine să dirijeze totul? Sugeră Craddock.

— Se prea poate, spuse comisarul adjunct. Cu toate astea, din experienţa mea, femeile autoritare nu sunt omorâte aşa des. Nu-mi explic de ce. Dacă stai să te gândeşti bine, e păcat. Din câte am auzit, au venit oamenii la petrecere în număr record, vremea a fost bună şi totul a mers cum se aşteptau organizatorii. Marina Gregg şi soţul ei au ţinut o mică petrecere privată înăuntrul conacului. Nu fuseseră invitaţi mai mult de treizeci, patruzeci de oameni. Oficialii oraşului, oameni care aveau o legătură sau alta cu St John, câţiva amici de-ai Marinei Gregg şi alţii câţiva de la studiourile de film. A fost o petrecere liniştită, plăcută şi veselă. Dar, din senin, absolut fantastic, Heather Badcock a fost otrăvită taman acolo.

Dermot Craddock căzu pe gânduri:

— Ciudată alegere.

— Aşa crede şi şeful poliţiei din St Mary Mead. Dacă cineva avea, într-adevăr, de gând s-o otrăvească pe Heather Badcock, de ce să fi ales tocmai acea după-amiază şi tocmai aceste împrejurări? Sunt sute de alte modalităţi mult mai simple de-a o face. Şi, oricum, e riscant să strecori o doză letală de otravă într-un cocktail, în mijlocul a douăzeci sau treizeci de oameni care se perindă peste tot. Cineva trebuie să fi văzut ceva, nu se poate altfel.

— E sigur că otrava era în băutură?

— Da, cu siguranţă era în băutură. Avem datele analizelor aici. Unul dintre numele acelea complicate pe care doctorii le folosesc cu atâta plăcere, dar, în fapt, o reţetă destul de comună în America.

— A, înţeleg, în America.

— Ah, nu, şi la noi la fel. Numai că, de cealaltă parte a oceanului, reţetele astea se dau mult mai uşor decât aici. Dacă medicamentul e luat în doze mici, face bine.

— Se dă numai cu reţetă sau poate fi cumpărat la liber?

— Nu, trebuie să ai o reţetă.

— Mda, e ciudat de-a dreptul, spuse Dermot. Heather

Badcock avea vreo legătură cu cei de la studiouri?

— Nici în clin, nici în mânecă.

— Poate vreunul dintre membrii familiei?

— Soţul ei.

— Soţul ei, repetă Dermot gânditor.

— Da, cam ăsta e primul suspect, spuse superiorul, numai că omul nostru din teritoriu – Cornish, după nume, dacă nu mă înşel – nu crede că soţul ar fi avut ceva de-a face cu moartea ei, deşi în raport scria că Badcock părea neliniştit şi nu se simţea în largul lui, însă conchide că oamenii respectabili pot avea asemenea atitudini când sunt interogaţi de poliţie. Din afară păreau un cuplu devotat.

— Deci să înţeleg din asta că poliţia din localitate nu-l ia în consideraţie ca suspect. Da, o să fie interesant. Să înţeleg că mă trimiteţi la faţa locului, şefu'?

— Da. Şi, Dermot, ai face bine să ajungi acolo cât poţi de repede. Pe cine vrei să iei cu tine?

Dermot se gândi câteva clipe înainte să răspundă.

— Tiddler, aş zice eu, spuse el, pe gânduri. E cumsecade şi, ce e şi mai bine, e un împătimit al filmelor. Ar putea să-mi prindă bine.

Comisarul-adjunct încuviinţă.

— Baftă.

II

— Ia te uită! Exclamă Miss Marple, îmbujorată de plăcere şi surpriză. Dar ce surpriză extraordinară. Dar ce mai faci băiete, dragă, deşi numai băiat nu mai eşti. Ce mai eşti acum – inspector-şef sau ce se cheamă acum comandant?

Dermot îi explică poziţia lui în cadrul poliţiei.

— Nu cred că mai este nevoie să te întreb ce cauţi prin părţile noastre, spuse Miss Marple. Crima noastră locală poate fi considerată demnă de atenţia Scotland Yard-ului.

— Ei ne-au pasat cazul nouă, spuse Dermot, aşa că, se înţelege, de îndată ce am ajuns aici, m-am şi prezentat la centrul de comandă.

— Vrei să spui că centrul e…, insinuă Miss Marple, puţin emoţionată.

— Da, mătuşică, vorbi Dermot, fără cea mai mică urmă de respect, vreau să spun că e la tine.

— Din păcate, îi răspunse Miss Marple cu regret, nu prea mai sunt la curent cu ce se întâmplă zilele astea. Nu prea mai ies nicăieri.

— Ieşi destul de des ca să mai şi cazi şi să fii ridicată de jos de o femeie care, zece zile mai târziu, avea să fie ucisă, spuse Dermot Craddock.

Miss Marple scoase nişte sunete care, acum ceva vreme, ar fi fost descrise drept „ţţ-ţţ".

— Nu înţeleg unde ai auzit tu aşa ceva, spuse ea.

— Ba ar trebui să ştii foarte bine de unde. Chiar tu mi-ai spus că într-un sat toată lumea e la curent cu tot ce se întâmplă. Şi, aşa, pentru curiozitatea mea, adăugă el, ai ştiut cumva că va fi ucisă de cum ţi-au căzut ochii pe ea?

— Evident că nu, nu, sub nici o formă! Exclamă Miss Marple. Ce idee îţi trecu prin cap!

— N-ai văzut privirea aceea în ochii soţului ei care ţi-a adus aminte de Harry Simpson sau de David Jones sau de mai ştiu eu cine, cunoscut acum mulţi ani şi care, la scurt timp după aceea, şi-a împins nevasta în prăpastie?

— Nici vorbă! Spuse Miss Marple vexată. Sunt sigură că domnul Badcock nu ar face ceva atât de hain. Sau, cel puţin, sunt aproape sigură că n-ar face-o.

— Dar, cum nu te pui cu firea omului… Mormăi Craddock, răutăcios.

— Exact, spuse Miss Marple. Apoi adăugă: Şi aş îndrăzni să spun că, după jalea iniţială şi firească, nu-i va duce dorul cine ştie ce…

— De ce? Era cicălitoare şi arţăgoasă?

— Oh nu, răspunse Miss Marple, dar nu sunt de părere că era… Ei bine, nu cred că era o femeie cu foarte mult tact. De treabă, da. Diplomată, nu. Ţinea la el, avea grijă de el când se îmbolnăvea, îi gătea, deci era o gospodină bună, dar nu cred că s-ar fi gândit vreodată… Nu cred că avea vreo idee despre ce gândea sau simţea soţul ei. Asta poate transforma viaţa unui bărbat într-una foarte însingurată.

— Ah, spuse Dermot, şi viaţa lui nu se întrevede a fi aşa de însingurată în viitor?

— Sunt convinsă că se va însura din nou, anunţă Miss Marple. Şi poate chiar foarte curând. Şi, probabil – ceea ce e mare păcat – cu o femeie cam de acelaşi gen. Vreau să spun că se va însura cu o femeie cu o personalitate mult mai puternică decât a lui.

— Are deja pe cineva în minte? Întrebă Dermot.

— Nu ştiu nimic, spuse Miss Marple. Apoi adăugă cu o nuanţă de regret: Dar ştiu atât de puţine…

— Prin urmare, ce crezi că s-a întâmplat? O îndemnă Dermot Craddock. Nu te-ai dat nicicând în lături de la astfel de raţionamente.

— Cred, începu Miss Marple, pe neaşteptate, că ar trebui să te duci s-o vezi pe doamna Bantry.

— Doamna Bantry? Cine mai e şi doamna Bantry? Una dintre obişnuitele studiourilor de film?

— Nu, răspunse Miss Marple, stă în East Lodge, în Gossington. A fost la petrecere în ziua cu pricina. La un moment dat, în trecut, a fost proprietara conacului, îl deţinea împreuna cu soţul ei, colonelul Bantry.

— A fost la petrecere. Şi a văzut ceva interesant?

— Sunt de părere că ea ar trebui să-ţi spună ce şi cum a văzut. Poate că tu nu o să consideri că are vreo relevanţă în chestiune, dar eu cred că poate fi – doar poate fi – semnificativ. Spune-i că eu te-am trimis la ea şi că… Ah, da, poate ar trebui să-i pomeneşti de Domniţa din Shalott.

Dermot Craddock se uită la ea cu capul lăsat uşor într-o parte.

— Domniţa din Shalott, repetă el. Să înţeleg că astea sunt nume de cod?

— Nu ştiu dacă ar trebui să le considerăm chiar aşa, spuse Miss Marple, dar îi vor aduce aminte despre ce vorbeam.

Dermot Craddock era pe picior de plecare.

— Mă întorc, să ştii, o avertiză el.

— Ce frumos din partea ta, îi spuse Miss Marple. Poate că, dacă ai puţin timp liber, vii într-o zi să luăm ceaiul împreună.

Asta dacă mai bei ceai, adăugă ea, oarecum melancolic. Ştiu că tinerii din ziua de azi obişnuiesc să iasă în oraş pentru un pahar de ceva sau mai ştiu eu ce. Consideră ceaiul de după-masă cu totul demodat.

— Nu sunt chiar atât de tânăr, răspunse Dermot Craddock. Da, am să vin să luăm ceaiul împreună într-una din zile. O să bem ceai şi o să bârfim şi o să discutăm despre sat şi oamenii de aici. Apropo, cunoşti pe vreuna dintre vedetele astea de cinema sau pe cei de la studiourile de film?

— Nu ştiu nimic de felul ăsta, spuse Miss Marple. Ştiu numai ce aud, adăugă ea.

— Mda, de obicei auzi destul de multe, spuse Dermot Craddock. La revedere. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

III

— Oh, mă bucur să vă cunosc, spuse doamna Bantry, părând puţin cam confuză când Dermot Craddock se prezentă şi îi explică cine este. Ce interesant să vă cunosc. Veniţi întotdeauna însoţit de sergenţi?

— Da, aveţi dreptate, am venit aici însoţit de un sergent, spuse Craddock. Dar e ocupat acum.

— Cu ancheta de rutină? Întrebă doamna Bantry, plină de speranţă.

— Ceva de genul ăsta, îi spuse Dermot grav.

— Şi Jane Marple v-a trimis la mine, afirmă ea în timp ce îl conducea în salonul ei mic. Tocmai aranjam nişte flori, explică ea. E una dintre zilele acelea în care florile refuză să se conformeze în vreun fel. Cad sau stau ţepene unde nu trebuie sau nu se lasă acolo unde vreau eu să se lase. Aşa că mă bucur că am ceva care să-mi distragă atenţia, mai ales ceva atât de interesant. Deci chiar a fost crimă, nu-i aşa?

— Dumneavoastră asta credeţi, că a fost crimă?

— Mda, bănuiesc că ar fi putut să fie şi un accident, admise doamna Bantry. De fapt, nimeni nu a spus nimic clar – oficial, vreau să spun. Se vehiculează doar ideea asta prostească că nu există nici o dovadă despre cine şi cum a administrat otrava. Dar, desigur, toţi vorbim despre asta ca despre o crimă.

— Vorbiţi şi despre cine e autorul?

— Asta e partea cea mai ciudată, spuse doamna Bantry. Nu discutăm despre asta. Pentru că, pur şi simplu, nu văd cine ar fi putut s-o facă.

— Vreţi să spuneţi că nu ştiţi cine ar fi putut s-o facă din punct de vedere strict al faptului concret?

— Ei, nu, nu asta vreau să spun. Bănuiesc că ar fi fost dificil de comis, dar nu imposibil. Nu, ce vreau să spun e că nu văd cine ar fi vrut s-o ucidă.

— Ziceţi că nimeni nu ar fi avut vreun motiv să o ucidă pe Heather Badcock?

— Sincer, spuse doamna Bantry, nu-mi imaginez cine ar vrea s-o ucidă pe Heather Badcock. M-am întâlnit cu ea, să ştiţi, în multe ocazii, aici, în sat. La întâlnirile Asociaţiei Femeilor Tinere şi cele ale Serviciului de Ambulanţă St John şi la varii adunări ale bisericii. Mi s-a părut genul de femeie foarte obositoare. Foarte entuziasmată de tot şi de toate şi puţin cam înclinată spre exagerări, şi poate oarecum cam prea expansivă. Dar oricum ar fi, nu omori oameni din pricina asta. Era genul de femeie pe care, în vremurile de demult, dacă o vedeai apropiindu-se de uşa ta de la intrare, te grăbeai să-i spui menajerei – o instituţie care exista în vremuri apuse şi care era foarte utilă – s-o anunţe pe respectiva că nu eşti acasă sau nu primeşti vizitatori, în cazul în care fata ar fi avut scrupule în privinţa adevărului.

— Vreţi să spuneţi că lumea şi-ar fi putut da osteneala să o evite pe doamna Badcock, dar că n-ar fi simţit nimeni o dorinţă aprigă să o elimine cu tot dinadinsul.

— Foarte bine spus, zise doamna Bantry, încuviinţând printr-o mişcare a capului.

— Nu avea bani, medită Dermot, aşa că nu avea nimeni de câştigat de pe urma morţii ei. Nimeni, din câte mi-am putut da seama, nu o displăcea într-atât încât să o urască. Nu cred că şantaja pe careva.

— Nici prin vis nu i-ar fi trecut aşa ceva, hotărât nu, spuse doamna Bantry. Era genul de femeie harnică şi cu principii morale înalte.

— Soţul ei nu avea vreo aventură cu altă femeie?

— N-aş crede aşa ceva, conchise doamna Bantry, l-am văzut însă o singură dată, la petrecere. Arăta ca şi cum ar fi fost stors de sevă. De treabă, dar cam nesărat.

— Nu prea ne mai rămâne multă lume, nu-i aşa? Întrebă Dermot Craddock. Nu putem decât să ne întoarcem la presupunerea că ştia ceva.

— Ştia ceva?

— În detrimentul altcuiva.

Doamna Bantry scutură din nou din cap.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Mă îndoiesc foarte tare. O vedeam ca pe genul de femeie care, dacă ar fi ştiut ceva despre oricine, nu s-ar fi putut abţine să nu vorbească despre asta.

— Ei bine, nu ne-a mai rămas mare lucru, spuse Dermot Craddock, aşa că o să ne întoarcem la motivele pentru care am venit să vă văd. Miss Marple, pentru care am cea mai mare admiraţie şi cel mai puternic respect, mi-a spus să vă menţinez de Domniţa din Shallott.

— Oh, domniţa! Exclamă doamna Bantry.

— Da, spuse Craddock. Domniţa! Orice va fi însemnând asta.

Lumea nu prea îl mai citeşte pe Tennyson în ziua de azi, afirmă doamna Bantry.

Da, parcă îmi aduc aminte câte ceva, zise Dermot Craddock. Domniţa privi-n jos, spre Camelot, nu-i aşa?

Pânza crescu în vânt, năvod
Oglinda-n cui s-a spart de tot „Blestemul m-a ajuns, socot”
Plângea Domniţa din Shalott.

— Exact. Aşa se uita şi ea, spuse doamna Bantry.

— Poftim? Cine se uita? Cine se uita la ce?

— Aşa privea ea, spuse doamna Bantry.

— Cine privea aşa?

— Marina Gregg.

— Ah, Marina Gregg. Şi când s-a întâmplat asta?

— Jane Marple nu v-a spus?

— Nu mi-a spus nimic. M-a trimis să vă văd.

— Foarte neplăcut din partea ei, zise doamna Bantry, pentru că ea poate întotdeauna să relateze mai bine decât mine ce şi cum. Soţul meu obişnuia să spună că sunt atât de repezită,

încât niciodată nu ştia despre ce vorbesc. Oricum, se prea poate să mi se fi părut mie. Dar cât vezi pe cineva, oricine va fi fiind, privind aşa, nu poţi să nu-ţi aduci aminte.

— Vă rog, povestiţi-mi, o încurajă Dermot Craddock.

— Ei bine, s-a întâmplat la petrecere. Îi spun petrecere pentru că nu ştiu cum aş putea să-i zic. În fine, era genul acela de recepţie la capătul scărilor unde au făcut un fel de salon pentru oaspeţi. Marina Gregg era acolo, împreună cu soţul ei. Ne-au invitat sus pe câţiva dintre noi. Bănuiesc că pe mine m-au chemat pentru că, la un moment dat, am deţinut conacul, iar pe Heather Badcock şi pe bărbatul ei fiindcă ea s-a ocupat de pregătirile pentru petrecere, a făcut toate aranjamentele. Şi s-a întâmplat că am urcat cam în acelaşi timp scările, aşa că eram acolo când, ştiţi, am observat.

— Aşa. Când aţi observat ce, mai exact?

— Ei bine, doamna Badcock a începui litania de complimente, ştiţi cum face lumea când dă nas în nas cu vreo celebritate. Ştiţi cum e, vai, cât de minunat a fost, şi ce bucurie şi cum întotdeauna şi-a dorit s-o cunoască. După care a început să turuie o istorie despre cum a cunoscut-o acum câţiva ani şi cât de entuziasmată a fost de ocazie. Şi eu, în sinea mea, mă gândeam ce chin trebuie să fie pentru vedetele astea să spună tot timpul numai lucruri politicoase. Numai că am observat că Marina Gregg nu spunea nici un lucru de nici un fel. Se holba doar, pur şi simplu.

— Se holba – la doamna Badcock?

— Nu… Nu, părea a fi uitat complet de existenţa doamnei Badcock. Nu cred că a auzit o iotă din ce îi spunea Heather. Se uita în gol cu ceea ce eu numesc privirea domniţei din Shalott, ca şi cum ar fi văzut ceva îngrozitor. Ceva înfricoşător, şi privea întruna ca şi cum nu-şi putea crede ochilor şi nu putea îndura ceea ce i se arăta.

— Ca blestemul care se abătu asupra-i, sugeră Dermot Craddock.

— Da, exact aşa. De asta îi spun privirea domniţei din Shalott.

— Dar, doamnă Bantry, totuşi la ce se uita?

— Aş fi vrut şi eu să ştiu, spuse doamna Bantry.

— Spuneţi că era la capătul scărilor?

— Se uita peste capul doamnei Badcock – ba nu, mai degrabă peste un umăr, cred.

— Direct pe mijlocul scărilor?

— Se poate să fi fost puţin mai într-o parte.

— Şi erau oameni care urcau scările?

— Oh, da, cred să fi fost în jur de şase oameni.

— Se uita la vreunul dintre aceşti oameni în mod special?

— Nu am cum să-mi dau seama, spuse doamna Bantry. Vedeţi, nu eram cu faţa într-acolo. Eu mă uitam la ea. Eram cu spatele la scări. M-am gândit că, poate, se uita la vreunul dintre tablourile de pe acolo.

— Dar, de vreme ce locuieşte în casă, ar trebui să ştie tablourile destul de bine.

— Da, da, fireşte. Nu, bănuiesc că se uita la unul dintre cei care urcau. Mă întreb la cine.

— Trebuie să aflăm, spuse Dermot Craddock. Vă puteţi aminti cine erau oamenii care urcau scările atunci?

— Ei bine, ştiu că unul dintre ei era primarul cu soţia. Mai era cineva, cred că un reporter, un roşcovan căruia i-am fost prezentată mai târziu, numai că nu-mi aduc aminte numele lui. Nu reţin niciodată numele oamenilor. Galbraiht – ceva de genul ăsta. Mai era un bărbat voinic, întunecat. Nu era un negru – vreau să spun doar că era puternic şi întunecat. Adusese cu el o actriţă. Ceva cam prea blondă, genul de muieruşcă frumoasă şi atractivă. Şi mai era bătrânul general Barnstaple din Much Benham. Săracul, e practic senil. Nu cred că ar fi putut reprezenta vreun pericol pentru cineva. Oh! Şi mai erau şi soţii Grices, de la fermă.

— Asta e tot ce vă amintiţi?

— Mda, se prea poate să mai fi fost şi alţii. Dar, vedeţi dumneavoastră, nu eram… Ei bine, nu căutam să reţin ceva anume. Ştiu că primarul şi generalul Barnstaple şi americanii au sosit cam pe atunci. Şi mai erau şi nişte indivizi care făceau fotografii. Unul era din partea locului, din câte ştiu eu, şi mai era o fătucă din Londra, o diletantă, după înfăţişare, cu părul

lung şi un aparat foto cam mare pentru ea.

— Şi credeţi că unul dintre oamenii aceştia i-a făcut-o pe Marina Gregg să aibă privirea de care vorbeaţi?

— La momentul respectiv nu m-am gândit că înseamnă ceva, spuse doamna Bantry cu cea mai mare francheţe. Mă mirasem atunci ce ar fi putut-o face să se holbeze în halul acela, după care am uitat cu totul. Dar după, tinzi să-ţi aduci aminte de amănunte de genul acesta. Fireşte, adăugă doamna Bantry, cu onestitate, se prea poate să mi se fi năzărit mie. Nu e imposibil s-o fi lovit atunci, pe loc, o durere cumplită de măsele sau vreun ac de siguranţă să-i fi intrat în piele sau cine ştie, vreun atac de colici. Genul acela de moment în care te prefaci că nu s-a întâmplat nimic şi nu vrei să arăţi nimic, dar figura schimonosită te trădează.

Dermot Craddock izbucni în râs.

— Mă bucur să văd că sunteţi realistă, doamnă Bantry, spuse el. Cum aţi spus şi dumneavoastră, se prea poate să fi fost ceva de genul acesta. Dar se prea poate să fie tocmai amănuntul acela care să ne îndrume într-o direcţie sau alta.

Clătinând din cap, îşi luă rămas-bun, plecând spre Much Benham, unde avea să se prezinte în calitatea lui oficială.

Capitolul 9

I

— Să înţeleg că pe plan local nu aţi ajuns la nici un rezultat, spuse Craddock, oferindu-şi tabachera lui Frank Cornish.

— Absolut niciunul, spuse Cornish. Nu avea nici un fel de duşman, nu s-a certat cu nimeni, era în relaţii bune cu soţul.

— Nu se pune problema unui alt bărbat sau a unei alte femei?

Celălalt scutură din cap.

— Nimic de felul ăsta. Nici cea mai vagă urmă de scandal nicăieri. Nu era tocmai ceea ce ai numi o femeie atrăgătoare. Era implicată într-o grămadă de comitete şi altele asemenea şi în afară de ceva mici rivalităţi pe plan local, nu era băgată în nimic.

— Soţul nu căuta să se însoare cu vreo altă femeie? Poate cineva cu care lucra?

— Lucrează la Biddle & Russell, firma de agenţi imobiliari şi evaluatori. Ar fi Florie West care e fonfăită şi domnişoara Grundle care are cel puţin cincizeci de ani şi e mai fadă decât o căpiţă de fân – nu prea văd ce ar putea interesa un bărbat acolo. Cu toate astea, nu m-ar surprinde să se însoare iar şi încă destul de curând.

Craddock se arătă interesat.

— O vecină, explică Cornish. O văduvă. Când am fost la el, după anchetă, ea era în casă, îi făcea ceai şi părea a-i purta de grijă. El părea surprins şi recunoscător. Dacă ar fi să mă întrebaţi pe mine, ea deja a hotărât că se mărită cu el, numai că, bietul om, habar nu are încă.

— Ce fel de femeie e?

— Arătoasă, admise celălalt. Nu mai e tânără, dar e atrăgătoare în stilul acela al ţiganilor. Ten închis la culoare. Ochi întunecaţi.

— Cum o cheamă?

— Bain. Doamna Mary Bain. E văduvă.

— Cu ce se ocupa soţul ei?

— N-am idee. Are un băiat care lucrează nu departe de aici şi care locuieşte cu ea. Pare o femeie la locul ei, respectabilă. Cu toate astea, am senzaţia că am mai văzut-o cândva. Inspectorul se uită la ceas. E douăsprezece fără zece. V-am programat o întâlnire la ora douăsprezece la Gossington Hall. Ar fi cazul să pornim.

II

Ochii lui Dermot Craddock, care, în genere, făceau impresia că sunt uşor neatenţi, observau, în realitate, cu mare atenţie, reţinând fiecare detaliu al conacului de la Gossington Hall. Inspectorul Cornish îl conduse acolo, îl dădu în primire unui tânăr pe nume Hailey Preston şi apoi îşi luă, plin de tact, tălpăşiţa. De atunci încoace, Dermot Craddock nu mai contenea să dea din cap politicos la ce îi spunea domnul Preston. Hailey Preston, din câte îşi putea da seama, era un soi de secretar de relaţii publice sau asistent personal, sau secretar particular sau, mai curând, un amestec din toate astea, al lui Jason Rudd. Şi vorbea. Vorbea întruna şi povestea

totul în amănunt, fără nici un fel de modulare a vocii şi, în mod miraculos, fără să se repete de prea multe ori. Era un tânăr plăcut, nerăbdător să vadă că părerile lui – care aminteau de cele ale doctorului Pangloss conform cărora totul se întâmpla în cel mai bun mod posibil, în cea mai bună dintre toate lumile posibile – sunt împărtăşite de toţi cei care, din întâmplare, ajungeau în compania lui. Spuse de câteva ori şi sub diferite forme ce păcat că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, cât de îngrijorată fusese toată lumea, cum Marina era absolut distrusă, cum domnul Rudd era mai supărat decât se putea exprima în cuvinte, cum o asemenea întâmplare era de necrezut, nu-i aşa? Se poate să fi fost vreo alergie la vreo substanţă anume? Nu menţionă asta decât ca idee – alergiile sunt ceva nemaipomenit. Inspectorul-şef Craddock putea să fie sigur că avea cooperarea fără rezerve a Studiourilor Hellingford sau a oricărora dintre angajaţii lor. Vor ajuta pe cât posibil, cu siguranţă. Cu toţii aveau cel mai adânc respect pentru doamna Badcock şi pentru exemplarul ei simţ social şi pentru activitatea importantă pe care o desfăşurase pentru Serviciul de Ambulanţă St John.

Şi, apoi, o luă de la capăt, nu cu aceleaşi cuvinte, dar pe marginea aceloraşi idei predominante. Nimeni nu ar fi putut fi mai nerăbdător să colaboreze cu poliţia. În acelaşi timp, se străduia să explice cât de îndepărtat era evenimentul de lumea de celuloid a industriei cinematografice; iar domnul Jason Rudd şi doamna Marina Gregg, şi oricine altcineva din casă vor sta, neîndoios, la dispoziţie pentru orice. Apoi dădu din cap, uşor, de vreo patruzeci şi patru de ori. Dermot Craddock profită de pauza ivită pentru a spune:

— Vă mulţumesc.

O spusese pe un ton domol, dar cu acea finalitate în voce care îl făcu pe domnul Hailey să-şi ridice brusc capul.

— Ei bine, se opri, cu o privire întrebătoare.

— Mi-aţi spus că pot să vă adresez nişte întrebări?

— Sigur, sigur, daţi-i bătaie.

— Acesta este locul în care a murit?

— Doamna Badcock?

— Doamna Badcock. Acesta este locul?

— Da, sigur. Chiar aici. De fapt, pot să vă arăt fotoliul.

Stăteau în picioare, în salonul de pe palier. Hailey Preston porni în grabă înspre coridor unde îi indică un fotoliu imitaţie lemn de stejar.

— Stătea exact aici, zise. Spunea că nu se simte foarte bine. Cineva s-a dus să-i aducă ceva şi, apoi, a murit, pur şi simplu, exact în locul acesta.

— Înţeleg.

— Nu ştiu dacă era sub îngrijire medicală sau nu. Dacă i s-a spus că are probleme cu inima…

— N-avea nimic la inimă, afirmă Dermot Craddock. Era o femeie sănătoasă tun. A murit din cauză că i s-a administrat de şase ori doza maximă dintr-un medicament al cărui nume oficial nici nu am să încerc să-l pronunţ, dar care am înţeles că în general e cunoscut sub numele de Calmo.

— Da, îl ştiu, îl ştiu, zise Hailey Preston. Îl iau şi eu câteodată.

— Serios? Foarte interesant. Şi are efect?

— Minunat. Minunat. Te remontează şi te calmează, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Evident că trebuie să iei doza prescrisă, adăugă el.

— Se găsesc în casă cantităţi mari din medicamentul acesta?

Ştia răspunsul la întrebarea asta, dar întrebă ca şi cum habar nu avea de nimic. Răspunsul lui Hailey Preston fu extrem de sincer.

— O grămadă, aş zice. Ar trebui să fie câte o sticluţă aproape în fiecare dintre băile din casă.

— Ceea ce nouă nu ne uşurează cu nimic munca.

— Desigur, răspunse Hailey Preston, se prea poate să se fi servit singură cu medicamentul şi să fi făcut, cum spuneam, o alergie la el.

Craddock nu părea convins, Hailey Preston oftă şi spuse:

— Sunteţi convinşi că a luat doza de care vorbeaţi?

— O, da. A fost o doză letală, iar doamna Badcock nu obişnuia să ia asemenea substanţe. Din câte am putut să aflăm, singurele substanţe pe care le-a luat vreodată au fost

bicarbonatul de sodiu şi aspirina.

Hailey Preston scutură din cap.

— Atunci avem o problemă. Da, într-adevăr, avem o problemă.

— Unde şi-au întâmpinat domnul Rudd şi doamna Gregg invitaţii?

— Chiar aici. Hailey Preston îi arătă locul de la capătul de sus al scărilor.

Inspectorul-şef Craddock stătea în picioare, lângă el. Privi la peretele din faţa lui. La mijloc se afla un tablou cu Fecioara şi Pruncul. O reproducere de calitate, presupuse el, după o operă bine-cunoscută. Madona înveşmântată în robă albastră ţinea Pruncul înspre cer şi amândoi, mamă şi prunc, râdeau. De o parte şi de cealaltă se aflau grupuri de oameni care îşi ţineau privirea în sus, aţintită asupra pruncului. Una dintre Madonele cele mai reuşite, gândi Dermot Craddock. De o parte şi de alta a tabloului erau două ferestre înguste. Întregul aranjament era de-a dreptul încântător, dar inspectorul nu vedea absolut nimic din ce ar fi putut s-o facă pe femeie să privească, asemenea domniţei din Shalott, cea urmărită de blestem.

— Invitaţii, să înţeleg, nu conteneau să apară pe scări? Întrebă el.

— Da, aşa e. Dar ştiţi, veneau fie câte unu, fie câte doi. Nu prea mulţi deodată. Eu am condus câţiva, Ella Zielinsky, secretara domnului Rudd a adus şi ea vreo câţiva. Tot ce voiam era să păstrăm o atmosferă cordială, informală.

— Aţi fost aici când a sosit doamna Badcock?

— Mi-e ruşine să vă mărturisesc, domnule inspector-şef, că nu-mi aduc aminte. Aveam o lista cu numele persoanelor, m-am dus după ele şi le-am escortat înăuntru. Le-am prezentat gazdelor, le-am oferit de băut, apoi am ieşit din nou pentru tura următoare. La vremea respectivă nici nu ştiam cum arată această doamnă Badcock şi nu era pe lista invitaţilor pe care trebuia să-i aduc eu sus.

— Dar de-o doamnă Bantry vă aduceţi aminte?

— Ah, da, cum să nu, ea este fosta proprietară a conacului, nu-i aşa? Am senzaţia că ea, doamna Badcock şi soţul ei au

venit sus cam în acelaşi timp. Preston se opri o clipă. Şi primarul şi-a făcut apariţia tot cam pe atunci. Avea un lanţ greu la gât şi o nevastă cu păr blond, îmbrăcată toată numai în volane de un albastru regal. Îmi aduc aminte de toţi. Nu le-am oferit eu de băut pentru că trebuia să mă duc jos şi să aduc tura următoare.

— Dar cine le-a turnat băutura?

— N-aş putea să vă spun cu exactitate. Eram trei sau patru de serviciu atunci. Atât ştiu, că am plecat să-i aduc pe ceilalţi exact în momentul în care primarul urca.

— Vă puteţi aminti cine mai era pe scări în momentul în care coborâţi?

— Jim Galbraith, unul dintre reporteraşii de la ziarul care avea să publice articolul despre petrecere şi încă vreo trei sau patru pe care nu-i ştiu. Mai erau vreo câţiva fotografi, dintre care unul din sat, de aici, dar nu i-am reţinut numele, şi o domnişorică artistă, foarte dichisită, din Londra, specializată în cadre din unghiuri mai neobişnuite. Aparatul ei era aşezat chiar în colţul acela ca să poate să surprindă momentele în care doamna Gregg primea oaspeţii. Şi, acum, să mă gândesc dacă nu cumva acela a fost momentul în care şi-a făcut apariţia Ardwyck Fenn.

— Şi cine este acest Ardwyck Fenn?

Hailey Preston se uită şocat la inspector.

— E un mare mahăr, domnule inspector-şef. Un foarte mare mahăr în lumea producţiilor de televiziune şi cinematografice. Nici măcar n-am ştiut că e în ţară.

— Faptul că a venit a constituit o mare surpriză?

— Ba bine că nu, spuse Preston. Foarte frumos din partea lui că a venit, deşi a fost de-a dreptul neaşteptat.

— E un prieten vechi al domnului Rudd şi al doamnei Gregg?

— A fost prieten bun cu Marina acum mulţi ani, pe vremea când era măritată cu cel de-al doilea soţ. Nu ştiu Jason cât de bine îl cunoaşte.

— Oricum, să înţeleg că venirea lui a fost o surpriză plăcută?

— Cu siguranţă. Toată lumea era încântată.

Craddock încuviinţă şi trecu la alte subiecte. Întrebă în detaliu despre băuturile oferite, ce ingrediente conţineau, cum au fost servite, de către cine, ce servitori şi chelneri erau de serviciu. Răspunsurile îl îndrumau spre concluzia pe care inspectorul Cornish o sugerase deja şi anume că, deşi oricare dintre cei treizeci de oameni care se aflau acolo puteau s-o otrăvească pe Heather Badcock cu cea mai mare uşurinţă, totuşi oricare dintre cei treizeci putea fi văzut de oricare dintre ceilalţi! Inspectorul Craddock nu putea să nu se gândească ce risc şi-a asumat persoana respectivă.

— Vă mulţumesc, spuse el în cele din urmă. Acum, dacă se poate, aş dori să vorbesc cu Marina Gregg.

Hailey Preston scutură din cap.

— Îmi pare nespus de rău, dar nici nu se poate pune problema.

Craddock ridică din sprâncene.

— Cred că glumiţi!

— Doamna e distrusă. Este pur şi simplu distrusă. A venit doctorul ei personal aici ca să aibă grijă de ea. I-a scris un certificat medical. Îl am aici. Vi-l arăt imediat.

Craddock puse mâna pe document şi îl citi.

— Înţeleg, spuse el. Marina Gregg are întotdeauna un doctor care îi stă la dispoziţie?

— Vedetele sunt tot timpul sub presiune. Pentru ei, stilul acesta de viaţă este unul foarte greu de suportat. De obicei, în cazul celebrităţilor de rang înalt, se consideră necesar să li se pună la dispoziţie câte un medic care să le cunoască bine constituţia fizică şi starea nervoasă. Maurice Gilchrist are o reputaţie serioasă în acest sens. Sunt ani şi ani de când este în slujba Marinei Gregg. Doamna a suferit îndelung, de tot felul de boli, în ultimii patru ani, după cum veţi fi citit, probabil, prin ziare. A fost internată în spital multă vreme. Abia acum vreun an şi-a revenit şi şi-a recăpătat puterile.

— Înţeleg.

Hailey Preston părea uşurat că inspectorul Craddock încetase cu protestele.

— Poate vreţi să-l vedeţi pe domnul Rudd? Sugeră el.

Preston se uită la ceas. Se întoarce de la studiouri în vreo zece minute, dacă nu vă deranjează să aşteptaţi.

— Nu, îmi convine de minune, spuse Craddock. Până una, alta, doctorul Gilchrist este prin preajmă?

— Este.

— Aş vrea să stau puţin de vorbă cu dumnealui.

— Da, bineînţeles. Îl aduc imediat.

Tânărul ieşi grăbit afară. Dermot Craddock, adâncit în gânduri, rămase în picioare, în capul scărilor. Desigur, privirea îngheţată pe care doamna Bantry i-o descrisese putea foarte bine să nu fi fost nimic altceva decât o nălucă născută din imaginaţia ei. Femeia i se păruse genul care se grăbea să tragă concluzii, se gândi el. În acelaşi timp, îşi continuă el şirul gândurilor, este foarte posibil ca tocmai concluzia trasă de ea să fie cea corectă. Fără a ajunge chiar până acolo încât să spună că avea privirea domniţei din Shalott, al cărei blestem o ajunsese din urmă, Marina Gregg se prea poate să fi văzut pe cineva sau ceva care s-o fi tulburat sau iritat într-o mare măsură. Ceva care a făcut-o s-o ignore pe invitata cu care stătea de vorbă. Poate că cineva tocmai urca scările, cineva care ar corespunde ideii de oaspete neşteptat – un musafir nepoftit?

Se întoarse la zgomotul de paşi care se apropiau. Hailey Preston se întoarse împreună cu doctorul Maurice Gilchrist. Doctorul era departe de ce îşi închipuia Dermot Craddock că ar trebui să fie. Nu părea nici genul de filfizon manierat şi nici nu avea o înfăţişare teatrală. Dădea impresia, cel puţin la prima vedere, că era un bărbat direct, cordial, pus pe fapte. Era îmbrăcat în costum de tweed, un soi de tweed cam prea încărcat pentru gustul britanic. Avea o claie de păr şaten şi ochi negri, aprigi şi pătrunzători.

— Domnul doctor Gilchrist, presupun? Sunt inspectorul-şef Dermot Craddock. Am putea schimba câteva cuvinte în particular?

Doctorul încuviinţă. Se întoarse spre coridor şi merse până aproape de capătul lui, unde deschise o uşă către un birou, apoi îl invită pe inspector să intre.

— Nu ne va deranja nimeni aici, spuse el.

Era, în mod clar, chiar în dormitorul doctorului, o cameră foarte confortabilă. Doctorul Gilchrist îl invită să ia loc într-un fotoliu şi apoi se aşeză şi el.

— Am fost informat, începu inspectorul, că doamna Marina Gregg, conform celor spuse de dumneavoastră, nu poate fi interogată. Domnul doctor, ce problemă de sănătate are?

Doctorul ridică din umeri aproape imperceptibil.

— Nervii, spuse el. Dacă ar fi să-i puneţi întrebări acum, o veţi aduce într-o stare la limita isteriei în maximum zece minute. Nu pot să permit aşa ceva. Dacă vreţi să-l trimiteţi pe doctorul de la poliţie la mine, sunt mai mult decât bucuros să-i expun părerea mea. Nici la anchetă nu a putut participa din acelaşi motiv.

— Cât timp credeţi că mai durează această situaţie? Întrebă Craddock.

Doctorul îl privi şi începu să zâmbească. Era un zâmbet cât se poate de plăcut.

— Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, spuse el, nu din punct de vedere medical, ci din punct de vedere uman, aş zice că în următoarele patruzeci şi opt de ore va fi nu numai disponibilă, dar chiar va cere expres să vă vadă! Va dori să vă pună întrebări. Va dori să răspundă la întrebările dumneavoastră. Aşa sunt artiştii! Doctorul se aplecă înspre inspector. Domnule inspector, dacă îmi permiteţi, aş vrea să vă fac să înţelegeţi câte ceva despre ce-i face pe oamenii aceştia să reacţioneze aşa cum o fac. Viaţa de vedetă de cinema este un chin continuu şi cu cât ai mai mult succes, cu atât e mai mare chinul. Trăieşti zilnic, fără excepţie, în lumina reflectoarelor. La filmare, atunci când camera rulează, munca nu înseamnă altceva decât ore lungi şi monotone. Vii dis-de-dimineaţă pe platou, te aşezi şi aştepţi. Îţi spui replicile, o scenă care este trasă dublă după dublă, iar şi iar. Când repeţi pe scenă, repeţi mai mult sau mai puţin un act întreg, sau, în cel mai bun caz, o bucată dintr-un act. Totul se întâmplă în succesiune, într-o manieră plină de umanism şi de credibilitate. Dar, când torni un film, totul e scos din succesiunea logică. E o muncă

monotonă, aproape silnică. Este epuizant. Desigur, trăieşti în lux, ai la dispoziţie tot arsenalul de medicamente care te relaxează, ai băi şi creme, şi pudre, şi medic la dispoziţie, ai posibilitatea să te relaxezi, să petreci, să fii în preajma oamenilor, dar eşti întotdeauna în ochii publicului. Nu te poţi bucura în linişte de aceste plăceri. Pur şi simplu, nu te poţi relaxa – niciodată.

— Pot să înţeleg asta, spuse Dermot. Da, sigur pot să înţeleg.

— Şi mai este încă ceva, continuă doctorul Gilchrist. Dacă îţi asumi o asemenea carieră şi, mai ales, dacă mai eşti şi talentat în ce faci, devii un anumit fel de persoană. Devii – sau cel puţin asta am descoperit din experienţa mea – mult prea sensibil, devii o persoană cu prea puţină încredere în existenţa proprie. Te macină un sentiment teribil de înstrăinare, de groază, când realizezi că nu ai cum să faci faţă la tot ce ţi se cere. Lumea spune despre actori şi actriţe că sunt superficiali şi plini de ei. Nu este adevărat. Nu sunt plini de propria importanţă; sunt obsedaţi de propria persoană, e adevărat, dar au permanent nevoie să li se spună că valorează ceva. Permanent, fără încetare. Întrebaţi-l pe Jason Rudd. Vă va spune acelaşi lucru. Trebuie să le spui tot timpul că sunt în stare s-o facă, să-i asiguri că pot, să-i faci s-o simtă, să-i aduci iarăşi şi iarăşi asupra aceluiaşi lucru şi să-i încurajezi constant, până obţii efectul pe care îl doreşti. Dar oamenii aceştia nu contenesc niciodată să aibă dubii în ce-i priveşte. Şi asta îi face să fie, ca să folosesc un termen cât se poate de uman şi de neprofesionit, nervoşi. Al naibii de nervoşi! Un pachet de nervi. Şi cu cât sunt mai plini de nervi, cu atât sunt mai buni în meseria lor.

— Foarte interesant, spuse Craddock. Chiar foarte interesant. Se opri, apoi adăugă: Cu toate acestea, nu prea văd de ce dumneavoastră…

— Eu încerc să vă fac să înţelegeţi cine e Marina Gregg, răspunse Maurice Gilchrist. Aţi văzut, fără îndoială, filmele ei.

— Este o actriţă minunată, recunoscu Dermot, minunată. Are personalitate, frumuseţe, empatie.

— Da, spuse Gilchrist, le are pe toate acestea şi a trebuit să

se chinuie ca posedată de demoni ca să poată să obţină efectele pe care le-a produs. Şi între timp, nervii ei, întinşi la maximum, se fac bucăţele, iar ea nu e o femeie tocmai puternică fizic. Nu într-atât cât ar trebui să fie. Are una dintre personalităţile acelea care oscilează permanent între disperare şi extaz. Nu se poate abţine. Aşa e ea. A suferit mult la viaţa ei. Mare parte din ce a trebuit să sufere a fost din vina ei, dar nu tot. Niciuna dintre căsniciile ei nu au fost fericite, cu excepţia, aş zice eu, a celei actuale. Acum este căsătorită cu om care o iubeşte enorm şi care a iubit-o ani de zile. Se simte protejată de iubirea aceasta şi este fericită. Cel puţin, acum este fericită. Nimeni nu poate să prevadă cât va dura şi fericirea asta. Vedeţi, necazul cu ea este că fie crede că a ajuns în acel moment, sau loc, sau parte a vieţii ei în care totul este ca-n poveşti, că nimic rău nu se poate întâmpla şi că nu va mai fi nefericită niciodată; fie este la pământ, distrusă, o femeie a cărei viaţă este în ruină, care n-a cunoscut niciodată iubirea şi fericirea şi care nici nu le va cunoaşte vreodată. Dacă ar putea să se oprească undeva la mijloc, adăugă el, viaţa ar fi minunată pentru ea; iar lumea ar pierde o mare actriţă.

Doctorul se opri, dar Dermot Craddock nu interveni. Se întreba de ce Maurice Gilchrist îi spunea toate astea. De ce toată această analiză detaliată a Marinei Gregg? Gilchrist îl privea cu atenţie. Era ca şi cum îl îndemna pe Dermot să pună o anumită întrebare. Dermot se chinui să-şi dea seama care anume era întrebarea pe care trebuia s-o adreseze. Începu să vorbească încet, asemenea unui om care îşi caută nesigur drumul prin întuneric:

— A fost tulburată în mod deosebit de tragedia care s-a petrecut aici?

— Da, spuse Gilchrist, a fost.

— Aproape nefiresc de tulburată?

— Depinde, i-o întoarse doctorul Gilchrist.

— De ce depinde?

— De motivul pentru care este atât de supărată.

— Bănuiesc, spuse Dermot, încă bâjbâind, că a fost un mare

şoc pentru ea, o astfel de moarte subită, în toiul unei petreceri.

Pe chipul omului din faţa lui nu se zări nici o reacţie.

— Sau, continuă el, se poate să fi fost ceva mai mult de atât?

— Desigur, spuse doctorul Gilchrist, nu ai cum să-ţi dai seama cum vor reacţiona oamenii. Nu ai cum să-ţi dai seama, oricât de bine i-ai cunoaşte. Se prea poate ca Marina să fi reacţionat în felul ei propriu. Este o femeie foarte sensibilă. Ar putea spune: „Oh, Doamne, biata femeie, ce tragedie. Mă întreb cum s-a putut întâmpla aşa ceva". Ar putea la fel de bine să-i pară rău pentru ea, dar fără să-i pese cine ştie ce. În definitiv, oamenii mai mor la petrecerile date de studiourile de film. Sau, ar putea, dacă nu se întâmplă nimic altceva de interes pentru ea, să aleagă – atenţie, să aleagă inconştient de voinţa ei – să exagereze în dramatism. S-ar putea să decidă să facă o mare scenă din asta. Sau s-ar putea să existe un cu totul alt motiv decât ne închipuim noi.

Dermot decise să apuce taurul de coarne.

— Aş dori, zise el, să-mi spuneţi ce credeţi dumneavoastră cu adevărat.

— Nu ştiu, spuse doctorul Gilchrist. Nu sunt sigur. Se opri, apoi continuă: Există o etichetă profesională. E relaţia doctor-pacient.

— V-a spus ceva?

— N-aş merge atât de departe.

— Marina Gregg o ştia pe femeia care a murit, Heather Badcock? A mai întâlnit-o şi înainte?

— Nu cred că a mai văzut-o în viaţa ei, vorbi doctorul Gilchrist. Nu, nu asta e problema. Dacă mă întrebaţi pe mine, nu cred că are vreo legătură cu Heather Badcock.

— Substanţa asta, Calmo, continuă Dermot. Marina Gregg foloseşte aşa ceva?

— Practic, trăieşte cu asta, confirmă doctorul Gilchrist. La fel ca toată lumea din casa asta, adăugă el. Ella Zielinsky ia Calmo, Hailey Preston la fel, jumătate din cei din lumea filmului ia medicamentul – e o chestie la modă zilele astea. Mai toate substanţele astea sunt la fel. Oamenii se plictisesc de

una şi încearcă apoi ceva nou, care tocmai a apărut pe piaţă şi zic că e minunat şi că nimic nu se compară cu ce-au descoperit.

— Şi se compară?

— Păi, o diferenţă există. Medicamentul îşi face treaba. Te calmează, te revigorează, te face să simţi că poţi să faci lucruri pe care, altfel, nici nu te-ai fi gândit că ai putea să le faci. Nu prescriu mai multe decât trebuie, dacă pot, dar oricum, nu este un medicament periculos, luat în doza în care trebuie. Ajută oameni care nu se pot ajuta singuri.

— Tare aş vrea să ştiu, zise Dermot Craddock, ce încercaţi să-mi spuneţi, de fapt.

— Încerc să-mi dai seama care este datoria mea, de fapt, spuse Gilchrist. Sunt două datorii. Este datoria doctorului către pacientul său. Ce-i încredinţează pacientul, doctorul trebuie să păstreze cu sfinţenie. Dar mai este un punct de vedere. Dacă ţi se pare că pe pacient îl paşte vreun pericol, trebuie, ca medic, să iei toate măsurile să se evite un asemenea pericol.

Se opri. Craddock îl privi, aşteptând.

— Da, continuă Gilchrist. Cred că ştiu ce am de făcut. Trebuie să vă cer, domnule inspector-şef Craddock, să păstraţi ceea ce vă spun acum strict confidenţial. Nu faţă de colegii dumneavoastră, desigur. Ci numai faţă de lumea din afară, mai ales cea din această casă. Sunteţi de acord?

— Nu pot să promit nimic, îi răspunse Craddock. Nu ştiu ce poate să apară. În mare, da, sunt de acord. Vreau să spun că îmi imaginez că orice fel de informaţie îmi veţi furniza nu voi dori să o împărtăşesc decât colegilor.

— Acum să ştiţi, spuse Gilchrist, că s-ar putea ca tot ce vă spun să nu însemne mare lucru. Femeile aflate într-o stare de surescitare ca cea a Marinei Gregg sunt capabile să spună orice. Vă spun ceva ce mi-a zis ea mie. S-ar putea să nu însemne nimic.

— Ce v-a spus? Întrebă Craddock.

— A făcut o depresie după tragedie. A trimis după mine. I-am dat un sedativ. Am stat lângă ea, am ţinut-o de mână,

spunându-i să se liniştească, pentru că totul se va rezolva, totul va fi bine. Apoi, exact înainte să intre într-o stare de incoştienţă, mi-a spus: „Pentru mine era menită, doctore”.

Craddock se uită ţintă la el.

— Chiar a spus aşa ceva? Şi, apoi, a doua zi?

— N-a mai pomenit niciodată de asta. Am încercat să aduc vorba o dată. A evitat subiectul. Mi-a spus: „Oh, trebuie să fi făcut o confuzie. Eu cu siguranţă nu am spus aşa ceva. Bănuiesc că eram deja inconştientă”.

— Dar dumneavoastră credeţi că a spus-o în mod serios?

— Cât se poate de serios, confirmă Gilchrist. Asta nu înseamnă că ce-a spus ea trebuie luat de bun, adăugă el, cu o nuanţă de avertizare în glas. Dacă cineva a intenţionat s-o otrăvească pe ea, sau pe Heather Badcock, asta nu am de unde să ştiu. Probabil că dumneavoastră ştiţi asta mai bine decât mine. Nu vreau decât să atrag atenţia asupra faptului că Marina Gregg a crezut, fără îndoială, că acea doză era menită pentru ea.

Craddock nu spuse nimic o vreme. Apoi, către doctor:

— Vă mulţumesc, domnule doctor Gilchrist. Apreciez faptul că mi-aţi spus asta şi vă înţeleg motivele pentru care aţi făcut-o. Dacă ceea ce Marina Gregg v-a spus are la bază şi ceva real, asta înseamnă, nu-i aşa, că pentru ea pericolul nu a trecut.

— Tocmai asta vreau să spun şi eu, afirmă Gilchrist. Tocmai asta e ideea.

— Aveţi vreun motiv să credeţi că există, într-adevăr, un asemenea pericol?

— Nu, nu am nici un motiv.

— Nu ştiţi nici pentru care motiv doamna Gregg ar gândi aşa?

— Nu.

— Vă mulţumesc.

Craddock se ridică.

— Încă un lucru, domnule doctor. Ştiţi cumva dacă i-a spus acelaşi lucru şi soţului dumneaei?

Gilchrist scutură încet din cap.

— Nu, răspunse. Sunt destul de convins de asta. N-a spus

nimic soţului.

Ochii lui îi întâlni pentru o clipă pe cei ai lui Dermot, apoi, cu o scurtă încuviinţare din cap, întrebă:

— Mai aveţi nevoie de mine? Bun, mă duc să văd ce-mi face pacienta. Veţi avea posibilitatea să vorbiţi cu ea cât de curând.

Părăsi încăperea, iar Craddock rămase, ţuguindu-şi buzele şi fluierând foarte încet, ca pentru sine.

Capitolul 10

— Jason s-a întors, anunţă Hailey Preston. Vă rog să veniţi cu mine, domnule inspector-şef, vă conduc în camera lui.

Încăperea pe care Jason Rudd o folosea şi ca birou şi ca salon de oaspeţi era la etajul inferior. Era mobilată confortabil, dar nu era luxoasă. Era o încăpere fără personalitate şi care nu oferea nici un fel de indicaţie cu privire la gusturile şi înclinaţiile celui care o întrebuinţa. Jason Rudd se ridică de pe scaun şi veni să-l întâmpine pe Dermot. Nici nu era nevoie, gândi Dermot, să aibă personalitate încăperea; cel care o locuia avea din plin. Hailey Preston se dovedise a fi un flecar eficient şi volubil. Gilchrist avea forţă şi magnetism. Însă în faţa lui, acum, stătea un om pe care, Dermot trebuia să recunoască, nu avea să-l citească uşor. De-a lungul carierei sale, Craddock avusese de-a face cu mulţi oameni. Acum reuşea să-şi dea seama pe deplin de potenţialul interlocutorului şi deseori putea să citească gândurile celor mai mulţi dintre cei cu care venea în contact. Dar acum realiza că nimeni nu ar fi putut să afle gândurile lui Jason Rudd decât în măsura în care Jason Rudd o permitea. Ochii, adânciţi în orbite şi gânditori, percepeau tot, dar nu trădau nimic. Capul urât cu contururi aspre denota un intelect ieşit din comun. Chipul ca de saltimbanc îţi putea repugna, sau te putea atrage. Acesta este momentul, gândi Dermot Craddock, în care eu stau cuminte, ascult şi iau notiţe cu foarte mare atenţie.

— Domnule inspector-şef, regret că a trebuit să mă aşteptaţi. Am fost reţinut la studiouri de nişte complicaţii minore. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, domnule Rudd, nu chiar acum.

Faţa de saltimbanc se strâmbă dintr-odată într-un zâmbet de amuzament ironic.

— Nu este tocmai casa în care să accepţi un pahar de băutură, la asta vă gândeaţi, nu-i aşa?

— Ba să ştiţi că nu la asta mă gândeam.

— Mda, bănuiesc că nu. Ei bine, domnule inspector-şef, ce vreţi să aflaţi? Ce pot să vă spun eu?

— Domnul Preston a răspuns foarte corect la toate întrebările pe care i le-am pus.

— Şi asta v-a fost de folos?

— Nu atât de folositor pe cât mi-aş fi dorit.

Jason Rudd îl privi întrebător.

— M-am întâlnit şi cu doctorul Gilchrist. M-a informat că soţia dumneavoastră nu se simte încă în stare să răspundă la întrebări.

— Marina este foarte sensibilă, spuse Jason Rudd. Sincer vorbind, este predispusă la nişte crize de nervi teribile. Iar o crimă chiar în casa ei este, trebuie să recunoaşteţi, un motiv foarte bun de a face o criză de nervi.

— Nu este tocmai o experienţă plăcută, încuviinţă Dermot Craddock, sec.

— În orice caz, nu văd ce ar putea să vă spună soţia mea din ce nu aţi putea afla, la fel de bine şi de la mine. Eram lângă ea când s-a întâmplat şi, aş putea spune, fără falsă modestie, că sunt un observator mai fin decât soţia mea.

— Prima întrebare pe care aş vrea să v-o adresez, începu Dermot, (şi se prea poate să fie o întrebare la care să fi răspuns deja, dar am să întreb totuşi) este dacă dumneavoastră sau soţia dumneavoastră aţi cunoscut-o pe Heather Badcock şi înainte de petrecere?

Jason Rudd scutură din cap.

— Nici vorbă. Eu cu siguranţă nu am văzut-o pe femeie în viaţa mea. Am primit vreo două scrisori de la ea, în numele Serviciului de Ambulanţă St John, dar n-am cunoscut-o personal decât cu cinci minute înainte să moară.

— Dar ea susţinea că ar fi cunoscut-o pe soţia

dumneavoastră?

Jason Rudd încuviinţă.

— Da, acum vreo doisprezece sau treisprezece ani, din câte am înţeles. În Insulele Bermude. La o petrecere în aer liber, dată în cinstea unui serviciu de ambulanţă pe care Marina l-a inaugurat, cred, iar doamna Badcock, de îndată ce a fost prezentată, a izbucnit într-o peroraţie lungă despre o răceală care ar fi trebuit s-o ţină în pat, dar ea s-a ridicat, şi a reuşit să meargă la petrecere şi a cerut şi a obţinut autograful soţiei mele.

Iarăşi, acelaşi zâmbet ironic.

— Trebuie să spun, domnule inspector, că asta se întâmplă foarte des. Grupuri mari de oameni stau la coadă să obţină autograful soţiei mele şi pentru ei este un moment pe care îl vor preţui şi-l vor purta în amintire. Şi este de înţeles, căci e un eveniment în viaţa lor. Dar e la fel de normal ca soţia mea să nu-şi amintească de o persoană anume dintr-un grup de o mie şi ceva de vânători de autografe. Sincer, nu-şi aducea deloc aminte s-o fi întâlnit pe doamna Badcock.

— Pot să înţeleg, răspunse Craddock. Acum, domnule Rudd, un martor la scenă mi-a spus că soţia dumneavoastră a fost, preţ de câteva minute bune, distrasă în timpul conversaţiei cu doamna Badcock. Puteţi să-mi confirmaţi acest fapt?

— Se prea poate, spuse Jason Rudd. Marina nu este o femeie prea puternică. Desigur, e obişnuită cu ceea ce eu aş descrie drept îndatorirea ei socială şi este în stare să-şi ducă sarcinile până la capăt aproape automat. Dar, spre finalul unei zile lungi, este posibil să clacheze uneori. Se prea poate că acela să fi fost unul dintre momentele de care vă vorbesc. Trebuie să recunosc că eu, unul, nu am observat nimic de acest gen. A, ba nu, staţi puţin, nu e întru totul adevărat. Am observat că replicile ei către doamna Badcock nu mai erau atât de prompte. De fapt, cred că i-am dat un ghiont, foarte subtil, în coaste.

— Poate că ceva i-a atras atenţia? Sugeră Dermot.

— Se poate, dar eu cred că n-a fost nimic mai mult decât un moment de neatenţie, datorat oboselii extreme.

Dermot Craddock rămase tăcut preţ de câteva momente. Privi spre fereastră, unde priveliştea pădurii care înconjoară Gossington Hall părea oarecum sumbră. Se uită, apoi, la tablourile de pe pereţi şi, într-un final, îşi opri privirea asupra lui Jason Rudd. Figura acestuia trăda atenţie, dar nimic mai mult. Nu exista nici un indiciu asupra sentimentelor sale. Părea curtenitor şi foarte degajat, dar s-ar putea, gândi Craddock, ca nimic din toate astea să nu fie reale. Acesta era un om de mare calibru intelectual. Nu era omul pe care să-l faci să spună ceva ce nu era pregătit să spună decât dacă îţi puneai cărţile pe masă. Dermot se hotărî. Va face exact asta, va pune cărţile pe masă.

— Nu v-a trecut prin minte, domnule Rudd, că otrăvirea doamnei Heather Badcock ar fi putut fi una totalmente accidentală? Că adevărata victimă trebuia să fie soţia dumneavoastră?

Urmă un moment de tăcere. Figura lui Jason Rudd nu-şi schimbă expresia. Dermot era în aşteptare. Într-un final, Jason Rudd oftă adânc şi păru că începe să se relaxeze.

— Da, spuse el calm, aveţi absolută dreptate, domnule inspector-şef. Am fost convins de asta de la bun început.

— Dar n-aţi scos nici un cuvânt despre asta, nici faţă de inspectorul Cornish, nici la anchetă.

— Nu.

— Şi de ce n-aţi făcut-o, domnule Rudd?

— Aş putea foarte bine să vă răspund că nu e nimic mai mult decât o speculaţie din partea mea, pe care n-o pot susţine cu nici un fel de probe. Motivele care m-au condus spre această concluzie sunt aceleaşi motive atât de accesibile şi oamenilor legii, care sunt, cel mai probabil, mult mai capabili decât mine să decidă. Despre doamna Badcock, personal, nu ştiu nimic. Se prea poate să fi avut duşmani, se poate să fi decis cineva să-i administreze o doză letală anume cu această ocazie, deşi pare a fi fost o decizie foarte bizară şi greu de înghiţit. Dar se poate ca această decizie să fi fost luată anume, pentru că la o petrecere de acest gen totul urma să fie cât se poate de confuz, numărul de străini prezenţi avea să fie considerabil, şi tocmai

din această cauză comiterea unei asemenea crime, în asemenea împrejurare, avea să fie foarte dificil de demonstrat. Acest lucru este cât se poate de adevărat, dar am să fiu cinstit cu dumneavoastră, domnule inspector-şef. Nu acesta este motivul pentru care am tăcut. Am să vă spun care este motivul. Nu am vrut ca soţia mea să bănuiască măcar o clipă că a scăpat de moarte prin otrăvire ca prin urechile acului.

— Vă mulţumesc pentru francheţe, îi spuse Dermot. Nu că v-aş înţelege motivul pentru care n-aţi spus nimic.

— Nu? Poate că-mi este puţin mai greu să vă explic. Ar trebui să o ştiţi pe Marina ca să mă înţelegeţi. Este o persoană care are nevoie disperată de fericire şi de siguranţă. În plan material, viaţa ei a fost un succes. Din punct de vedere artistic, şi-a câştigat faima meritată, dar personal, viaţa ei a fost una de o nefericire profundă. De nenumărate ori a crezut că şi-a găsit fericirea şi a fost pe deplin, nebuneşte extaziată de fiecare dată, şi de fiecare dată speranţele i-au fost sfărâmate şi spulberate. Domnule Craddock, ea este incapabilă de a-şi privi viaţa în mod raţional, prudent. În toate celelalte căsnicii, a aşteptat, asemenea unui copil care citeşte un basm, să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi.

Din nou, zâmbetul ironic îi transformă urâţenia figurii lui de clovn într-o stranie, bruscă blândeţe.

— Dar căsnicia nu înseamnă asta, domnule inspector-şef. Nu este un extaz care nu se mai termină. Suntem norocoşi cu adevărat că am reuşit să ne construim o viaţă liniştită, plină de mulţumire, afecţiune şi de fericire senină şi calmă. Apoi adăugă: Sunteţi căsătorit, domnule inspector-şef?

Dermot Craddock clătină din cap.

— Nu am avut parte de norocul sau de nenorocirea aceasta, mormăi el.

— În lumea noastră, lumea filmului, căsnicia reprezintă un risc al meseriei. Starurile de cinema se căsătoresc des. Câteodată căsniciile sunt fericite, alteori sunt dezastruoase, dar foarte rar sunt durabile. Din acest punct de vedere, aş putea spune că Marina nu are nici un motiv să se plângă, dar pentru cineva cu un temperament ca al ei, lucrurile de felul

acesta contează enorm. Şi-a băgat în cap ideea că este o ghinionistă, că nimic nu va merge niciodată în favoarea ei. Întotdeauna a căutat cu disperate aceleaşi şi aceleaşi lucruri: dragoste, fericire, afecţiune, siguranţă. Şi-a dorit cu ardoare să aibă copii. Conform unor opinii medicale, tocmai ardoarea acestei dorinţe a împiedicat-o să reuşească. Un medic foarte respectat în domeniu a sfătuit-o să adopte un copil. Spunea că, în mod normal, atunci când dorinţa intensă de a avea un copil este satisfăcută prin adoptarea unui copil, un alt copil se va naşte pe cale naturală la scurt timp după aceea. Marina a adoptat chiar trei copii. Pentru o vreme, a obţinut o anumită doză de fericire şi seninătate, dar nu era ce-şi dorea cu adevărat. Vă imaginaţi ce încântată a fost acum unsprezece ani când a aflat că este însărcinată. Fericirea şi mulţumirea ei sunt greu de descris în cuvinte. Era sănătoasă tun, iar doctorii au asigurat-o că are toate motivele să creadă că totul va decurge normal. Poate că ştiţi, sau poate că nu, dar rezultatul a fost o tragedie. Copilul, un băiat, s-a născut cu deficienţă mintală gravă, era debil. A fost un dezastru. Marina a făcut o depresie severă şi a fost internată într-un sanatoriu ani de zile, grav bolnavă. Deşi a durat mult până să se recupereze, a reuşit totuşi, în cele din urmă. La scurt timp după aceea, ne-am căsătorit şi ea a reînceput să manifeste ceva interes pentru viaţă şi să simtă că poate fericirea nu este imposibilă. La început a fost dificil pentru ea să obţină un contract cât de cât decent cu o casă de producţie. Toată lumea se întreba dacă sănătatea i-ar permite să facă faţă presiunii unui film. A trebuit să mă lupt pentru asta.

Jason Rudd îşi strânse buzele cu putere.

— Dar lupta mea n-a fost în zadar. Am început să filmăm. Între timp, am cumpărat casa asta şi am trecut la redecorări. Nici nu au trecut două săptămâni de când Marina îmi spunea cât de fericită se simte şi cât de încrezătoare este că, în sfârşit, putem să ne liniştim la casa noastră, să avem o viaţă fericită împreună, cum necazurile ei vor rămâne undeva, în trecut. Eram oarecum neliniştit, pentru că, de obicei, aşteptările ei sunt puţin cam prea optimiste. Dar nu exista nici o îndoială că

era fericită. Simptomele de agitaţie nervoasă au dispărut, era calmă şi liniştită, cum nu am mai văzut-o niciodată. Totul a mers perfect până când… Se opri. Glasul i se umplu, dintr-odată, de amărăciune. Până când s-a întâmplat! Femeia aceea să moară – tocmai aici! Asta, în sine, a fost un şoc teribil. Nu puteam să risc – eram hotărât să nu risc – ca Marina să ştie că s-a atentat la viaţa ei. Ar fi fost un al doilea şoc, probabil fatal de data asta. Ar fi putut să-i provoace un alt colaps emoţional.

Se uită ţintă în ochii lui Dermot.

— Acum… Înţelegeţi de ce?

— Vă înţeleg punctul de vedere, răspunse Craddock, dar, iertaţi-mă că vă spun, nu cumva omiteţi un lucru? Îmi expuneţi convingerea dumneavoastră că cineva a încercat să vă otrăvească soţia. Dar nu vi se pare că pericolul nu a trecut? Dacă cel care vrea să otrăvească pe cineva nu reuşeşte, nu e posibil să reia tentativa?

— Evident că m-am gândit la asta, se justifică Jason Rudd, dar am încredere că, fiind deja avertizat, ca să mă exprim aşa, pot să iau toate precauţiile necesare pentru a garanta siguranţa personală a soţiei mele. O voi păzi şi voi angaja şi pe alţii să o păzească. Partea bună, aş zice eu, e că soţia mea nu ştie şi nici nu trebuie să ştie că e ameninţată de vreun pericol.

— Şi credeţi, rosti Dermot cu grijă, că ea chiar nu ştie?

— Desigur. Nu are nici cea mai vagă idee.

— Sunteţi sigur de asta?

— Evident. O asemenea idee nici nu i-ar da prin cap.

— Dar dumneavoastră v-a dat prin cap, remarcă Dermot.

— Asta e cu totul altceva, replică Jason Rudd. Logic vorbind, era singurul lucru posibil. Dar soţia mea nu este o persoană logică, ca să nu mai spun că nu şi-ar putea în veci imagina că cineva ar vrea s-o ucidă. O asemenea posibilitate, pur şi simplu, ar fi de neconceput pentru mintea ei.

— Poate că aveţi dreptate, conchise Dermot, precaut, dar asta ne lasă pe noi cu alte câteva întrebări fără răspuns. Permiteţi-mi, încă o dată, să vă întreb, pe şleau. Pe cine suspectaţi?

— Nu vă pot spune aşa ceva.

— Mă scuzaţi, domnule Rudd, nu puteţi sau nu vreţi să-mi spuneţi?

Jason Rudd răspunse rapid:

— Nu pot, nu pot şi gata, oricât aş încerca. Mi se pare şi mie la fel de imposibil cum i s-ar părea şi ei s-o urască cineva într-atât – cineva să-i poarte o asemenea duşmănie – încât să facă aşa ceva. Pe de altă parte, când nu priveşti decât faptele, clare, obiective, fără echivoc, asta şi numai asta s-a putut întâmpla.

— Îmi puteţi prezenta faptele aşa cum le vedeţi dumneavoastră?

— Dacă asta doriţi. Circumstanţele sunt cât se poate de clare. Am turnat două cocktailuri daiquiri dintr-o carafă deja pregătită. Am dus cocktailurile Marinei şi doamnei Badcock. Ce-a făcut doamna Badcock, nu ştiu. Probabil că a plecat să sporovăiască iar cu cineva cunoscut. Soţia mea avea paharul în mână. În acel moment, primarul s-a apropiat împreună cu soţia lui. A pus paharul jos, încă neatins, şi i-a salutat. Au urmat alţi oaspeţi şi tot atâtea politeţuri. Un prieten vechi, pe care nu l-am mai văzut de ani de zile, nişte oameni din partea locului şi unul sau doi de pe la studiouri. În tot acest timp, cocktailul a rămas pe măsuţa care, acum, era undeva în spatele nostru, de vreme ce am înaintat puţin înspre capul scărilor. La cererea expresă a ziarului local, soţia mea a fost fotografiată de vreo câteva ori cu primarul, în speranţa că asta va face plăcere localnicilor. Cât timp se întâmpla asta, eu aduceam băuturi proaspete celor câţiva oaspeţi care au venit mai târziu. Probabil între timp, paharul soţiei mele trebuie să fi fost otrăvit. Nu mă întrebaţi cum s-a întâmplat asta, pentru că n-a fost uşor de făcut. Pe de altă parte, este şocant să îţi dai seama cât de puţini oameni observă o persoană care are tupeul de a face aşa ceva sub nasul tuturor şi fără nici o problemă! M-aţi întrebat dacă suspectez pe cineva; tot ce pot să spun este că cel puţin unul din douăzeci de oameni ar fi putut s-o facă. Vedeţi dumneavoastră, oamenii se mişcau în grupuleţe, vorbind şi, ocazional, plimbându-se prin casă să

vadă ce schimbări am făcut. Lumea se mişca întruna, fără încetare. M-am gândit şi m-am răzgândit, mi-am tocat creierii să-mi dau seama, dar nu e nimic, absolut nimic care să-mi îndrepte suspiciunea într-o parte sau alta.

Se opri, oftând exasperat.

— Vă înţeleg, îl asigură Dermot. Vă rog, continuaţi.

— Îndrăznesc să afirm că ce veţi auzi acum, aţi mai auzit şi înainte.

— Aş vrea să mai aud încă o dată, de la dumneavoastră.

— Ei bine, m-am întors către capătul scărilor. Soţia mea s-a îndreptat spre masă şi a luat paharul. S-a auzit o exclamaţie scurtă din partea doamnei Badcock. Cineva trebuie să-i fi dat peste cot pentru că paharul i-a alunecat din mână şi s-a spart pe podea. Marina a făcut ceea ce orice amfitrioană ar fi făcut în locul ei. Fusta Marinei fusese şi ea atinsă de băutura vărsată. A insistat că nu e nici o pagubă şi i-a şters cu batista ei fusta doamnei Badcock, insistând să ia băutura ei în loc. Îmi aduc aminte că i-a spus: „Şi aşa am băut deja prea mult". Şi asta a fost tot. Dar de un lucru pot să vă asigur. Doza fatală nu putea fi strecurată după acel moment pentru că doamna Badcock a început să bea imediat din pahar. După cum bine ştiţi, patru sau cinci minte mai târziu, era moartă. Mă întreb – Doamne, dacă aţi şti cât mă întreb – ce-a simţit criminalul când şi-a dat seama că nu i-a ieşit pasenţa…

— Toate acestea v-au trecut prin minte la momentul respectiv?

— Normal că nu. La vremea aceea concluzia logică la care am ajuns a fost că femeia a făcut un soi de criză. Poate o criză de inimă, un infarct, tromboză, ceva de genul ăsta. Nici nu mi-ar trecut prin minte că ar putea fi vorba de otrăvire. Dumneavoastră v-ar fi trecut prin cap – sau oricui altcuiva?

— Probabil că nu, fu Dermot de acord. Bun, declaraţia dumneavoastră pare destul de clară, iar dumneavoastră păreţi sigur de faptele prezentate. Îmi spuneţi însă că nu suspectaţi pe cineva anume. Ştiţi, nu prea pot să accept asta.

— Vă asigur că acesta este adevărul.

— Haideţi să ne uităm din alt unghi, vreţi? Cine ar fi putut

să-i vrea răul soţiei dumneavoastră? Ştiu că sună melodramatic, dar ce duşmani avea soţia dumneavoastră?

Jason Rudd făcu un gest larg.

— Duşmani? Duşmani? Dar e atât de dificil să defineşti ce înţelege fiecare prin duşmani. În lumea în care eu şi soţia ne învârtim există multă invidie şi gelozie. Sunt unii care spun lucruri duşmănoase, care sunt gata să înceapă o campanie de defăimare, care ar fi în stare să-i facă rău, dacă s-ar ivi posibilitatea. Dar asta nu înseamnă că vreunul dintre aceşti oameni este un criminal sau măcar ar fi capabil să ucidă pe cineva. Nu sunteţi de acord cu mine?

— Ba da, sunt de acord. Dar trebuie să existe ceva dincolo de antipatii şi invidii mărunte. A fost cineva rănit de către soţia dumneavoastră, să zicem, la un moment dat, în trecut?

Jason Rudd nu se grăbi să respingă ideea, ci se încruntă gândindu-se.

— Sincer să fiu, nu prea cred, spuse el în sfârşit, şi aş vrea să înţelegeţi că m-am gândit îndelung la posibilitatea asta.

— Ceva din categoria aventuri de dragoste, o asociere cu un anume bărbat?

— Desigur, nu neg că au existat asemenea aventuri. Se poate, presupun, considera că Marina s-a purtat, când şi când, nu tocmai frumos cu un bărbat sau cu altul. Dar nu ştiu de nimic care să fi provocat o ură atât de puternică. Sunt convins de asta.

— Dar vreo femeie? Ştiţi de vreo femeie care să-i fi purtat doamnei Gregg o duşmănie îndelungată?

— Bine, spuse Jason Rudd, cu femeile nu se ştie niciodată. Dar nu ştiu pe niciuna în particular.

— Cine ar beneficia financiar de pe urma morţii soţiei dumneavoastră?

— Testamentul ei numeşte diferite persoane, dar niciuna nu primeşte sume mari de bani. Cred că oamenii care ar beneficia financiar, cum spuneţi dumneavoastră, de pe urma morţii ei am fi eu, ca soţ al ei şi, dintr-un alt punct de vedere, vedeta care i-ar lua locul în filmul pe care îl turnăm acum. Deşi, desigur, filmul ar putea fi abandonat cu totul. Nu ştii

niciodată cum decurg lucrurile de genul acestea.

— Mda, nu cred că este nevoie să intrăm acum în astfel de detalii, zise Dermot.

— Am cuvântul dumneavoastră că Marina nu va afla că viaţa îi este pusă în pericol?

— Va trebui să discutăm pe îndelete despre asta, afirmă Dermot. Vreau să vă conving de importanţa unui lucru, şi anume că vă asumaţi un risc considerabil. Cu toate acestea, problema mai poate fi amânată câteva zile, de vreme ce soţia dumneavoastră se află momentan sub supraveghere medicală. Acum aş vrea să vă mai cer un lucru. Am să vă rog să scrieţi pe o foaie de hârtie numele tuturor persoanelor care se aflau în salonul de la capătul scărilor sau pe care le-aţi văzut urcând scările la momentul comiterii crimei.

— O să-mi dau toată silinţa, dar nu am speranţe că o să-mi aduc aminte mare lucru. Cel mai util pentru dumneavoastră ar fi s-o întrebaţi pe secretara mea, Ella Zielinsky. Are o memorie mult mai bună ca a mea şi, în plus, are listele tuturor persoanelor din sat prezente la petrecere. Dacă vreţi s-o vedeţi acum…

— Mi-ar fi de mare folos să stau de vorbă cu domnişoara Ella Zielinsky, confirmă Dermot.

Capitolul 11

Studiindu-l cu răceală pe Dermot Craddock prin lentilele ochelarilor ei mari, cu rame de baga, Ella Zielinsky îi păru inspectorului aproape prea eficientă ca să fie adevărată. Cu o promptitudine profesională calmă, scoase dintr-un sertar o foaie de hârtie bătută la maşină şi i-o întinse.

— Cred că pot să spun, cu oarecare certitudine, că nu există omisiuni, afirmă ea. Dar se poate să fi inclus câteva nume – nume ale unor localnici – care nu au fost prezenţi la eveniment. Vreau să spun că este posibil ca persoanele respective să fi plecat mai devreme sau să nu fi fost găsite pentru a fi conduse în salon. De fapt, sunt convinsă că aşa s-a întâmplat.

— O treabă foarte bine făcută, dacă îmi permiteţi s-o spun, zise Dermot.

— Vă mulţumesc.

— Bănuiesc că – mi-e teamă că nu sunt tocmai un specialist în domeniu – trebuie să păstraţi un standard foarte înalt de eficienţă în meseria dumneavoastră.

— Da, trebuie să ţii frâiele bine în mâini, într-adevăr.

— În ce altceva mai constă slujba dumneavoastră? Sunteţi un fel de persoană de contact, dacă se poate numi aşa, între studiouri şi Gossington Hall?

— Nu. Nu am nimic de-a face cu studiourile, deşi, evident, preiau mesajele de la ei şi trimit la rândul meu altele, atunci când e nevoie. Slujba mea constă în a avea grijă de viaţa socială a doamnei Gregg, de apariţiile ei publice şi de alte angajamente de natură privată şi să supraveghez, într-o oarecare măsură, treburile administrative ale casei.

— Vă place meseria aceasta?

— Este extrem de bine plătită, iar eu o găsesc deosebit de interesantă. Cu toate acestea, nu aveam şi crima în fişa postului, adăugă ea sec.

— Vi s-a părut atât de greu de crezut?

— Atât de greu de crezut, încât chiar aveam de gând să vă întreb dacă, într-adevăr, vorbim despre o crimă?

— Când avem de-a face cu o doză de di-etil-mexină, de şase ori peste valoarea normală, cu greu putem să discutăm despre altceva.

— Poate că a fost un accident de vreun soi.

— Şi cam cum sugeraţi dumneavoastră că se putea întâmpla un asemenea accident?

— Mai uşor decât vă imaginaţi, de vreme ce nu cunoaşteţi ce şi cum pe aici. Casa asta e plină de droguri, de tot felul. Şi când spun droguri, nu mă refer la narcotice. Vreau să spun, medicamente, cumpărate pe reţetă, dar, ca mai toate astfel de lucruri, doza letală, cum i se zice, nu este niciodată foarte departe de doza terapeutică prescrisă de medic.

Dermot încuviinţă.

— Starurile astea de teatru sau de cinema au cele mai bizare momente de prostie. Câteodată am impresia că în lumea lor, cu cât eşti mai mare geniu artistic, cu atât mai puţin simţ

practic ai în viaţa de zi cu zi.

— Se prea poate.

— La câte sticluţe, recipiente, pliculeţe, pulberi, capsule şi cutiuţe de tot felul poartă după ei… Ba un calmant acum, ba un energizant mai târziu, ba un tonic când şi când; nu credeţi că se poate foarte bine să fi încurcat pastilele şi dozele?

— Nu văd cum s-ar putea aplica în cazul de faţă.

— Ei bine, eu cred că se poate. Cineva, unul dintre invitaţi, se poate să fi vrut un calmant sau un energizant, să-şi fi scos sticluţa pe care o purta în permanenţă cu sine şi, din cauză că nu mai luase o doză de ceva vreme, se poate să fi scăpat prea mult într-un pahar. Apoi, distras de ceva pleacă, pentru un moment, în altă parte, iar doamna Cutărescu, nu ştiu cum îi zice, vine, crede că e paharul ei, îl ia şi îl bea. Cu siguranţă este o idee mai probabilă decât oricare alta, nu credeţi?

— Eu aş zice că niciuna dintre posibilităţile acestea n-a rămas neexaminată, nu?

— Probabil că aşa e. Dar erau mulţi oameni acolo şi multe pahare cu băuturi pe mese. Se întâmplă destul de des, să ştiţi, să ridici paharul altcuiva şi să bei din el.

— Atunci nu sunteţi convinsă că Heather Badcock a fost otrăvită intenţionat? Credeţi că a băut din paharul altcuiva?

— Nu-mi pot imagina ceva mai probabil decât această ipoteză.

— În acest caz, spuse Dermot, cu foarte mare grijă, trebuie să fi fost paharul Marinei Gregg. Vă daţi seama de chestia asta? Marina i-a oferit propriul pahar.

— Sau ceea ce ea a crezut că este propriul pahar, îl corectă Ella Zielinsky. Încă nu aţi vorbit cu Marina, nu-i aşa? Marina e groaznic de distrată. Ar pune mâna pe oricare pahar care ar semăna vag cu al ei şi ar bea din el. Am văzut-o făcând asta de nenumărate ori.

— Marina ia Calmo?

— Oh, da, toată lumea ia.

— Până şi dumneavoastră, domnişoară Zielinsky?

— Apelez la el câteodată, spuse Ella Zielinsky. Treburile astea tind să se tragă una din cealaltă, înţelegeţi?

— M-aş bucura teribil, testă Dermot terenul, să pot schimba câteva cuvinte cu doamna Gregg. Se pare că e… mă rog, că va fi copleşită de eveniment multă vreme.

— Sunt doar nişte toane, spuse Ella Zielinsky. Totul trebuie dramatizat la maximum. Niciodată nu va reacţiona cu calm la ideea de crimă.

— Aşa cum faceţi dumneavoastră, domnişoară Zielinsky?

— Când toată lumea din jurul tău este în continuă şi maximă agitaţie, răspunse Ella sec, se trezeşte în tine dorinţa să faci exact opusul.

— Vreţi să spuneţi că, în faţa oricărei tragedii, înveţi, ca om, să te mândreşti cu faptul că nimic nu-ţi mai stârneşte nici un fel de emoţie?

Ella rămase o clipă pe gânduri.

— Poate că nu este tocmai o calitate. Dar, cred că dacă nu reuşeşti să dezvolţi acest simţ, rişti să o iei chiar tu pe arătură.

— V-a fost greu… Vă este greu să lucraţi cu doamna Gregg?

Era o întrebare de natură cam personală, dar Dermot Craddock o privi ca pe un fel de test. Dacă Ella Zielinsly avea să ridice din sprâncene întrebând astfel tacit ce legătură avea asta cu uciderea doamnei Badcock, ar fi fost nevoit să recunoască faptul că nu avea nici o legătură. Dar se întreba dacă nu cumva Ella Zielinsky ar fi bucuroasă să-i poată spune ce credea de fapt despre Marina Gregg.

— Este o artistă excepţională. Are un magnetism personal care transcende ecranul într-un fel extraordinar. Din acest motiv oricine s-ar putea simţi privilegiat să lucreze pentru ea. Apoi, evident, la nivel personal, e dracu' în persoană.

— Ah, se miră Dermot.

— Vedeţi dumneavoastră, nu are nici un fel de simţ al măsurii. Ori e în al nouălea cer, ori e la pământ şi totul, absolut totul, trebuie dramatizat la culme şi se răzgândeşte de nu ştiu câte ori şi nu-ţi dă voie să menţionezi sau să faci aluzie măcar la o mie şi una de chestii, pentru că, vezi Doamne, o deranjează.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi căderile psihice, fireşte, sau sanatoriile pentru persoanele cu probleme psihice. Bănuiesc că e de la sine înţeles că e sensibilă când vine vorba de aşa ceva. Şi orice ar putea să amintească de copii.

— De copii? În ce sens?

— Păi, o deranjează să vadă copii, sau să audă de oameni care sunt fericiţi cu copiii lor. Dacă aude de cineva că aşteaptă un copil sau că tocmai a născut, cade imediat într-o stare teribilă de suferinţă. Ştiţi, ea nu poate să mai facă niciodată copii şi singurul pe care l-a făcut s-a dovedit a fi retardat. Nu ştiu dacă ştiaţi despre asta.

— Am auzit, da. Foarte tristă şi nefericită situaţie. Dar m-aş fi gândit că, după atâţia ani, va fi uitat despre asta, cât de cât.

— N-a uitat. A dezvoltat o obsesie din asta. Se gândeşte la asta fără încetare.

— Şi domnul Rudd ce crede despre asta?

— Păi nu era copilul lui. Era al ultimului ei soţ, un Isidore

Wright.

— Ah, da, ultimul soţ. Şi unde este acest domn acum?

— S-a recăsătorit şi locuieşte în Florida, zise Ella foarte prompt.

— Aţi spune că, de-a lungul vieţii, Marina Gregg şi-a făcut mulţi duşmani?

— N-aş zice asta neapărat. Vreau să spun că nu şi-a făcut mai mulţi duşmani decât oricare alta în locul ei, cum s-ar zice. Au existat întotdeauna certuri din cauza altor femei, sau a altor bărbaţi, sau din cauza geloziei, sau a diferitelor contracte – din astea.

— Din câte ştiţi, se temea de cineva anume?

— Marina? Să se teamă de cineva? Nu prea cred. De ce? Ar fi trebuit să-i fie?

— Nu ştiu, spuse Dermot, luând lista cu numele scrise de ea. Vă mulţumesc foarte mult, domnişoară Zielinsky. Dacă o să mai am nevoie să ştiu câte ceva, am să mă întorc. Vă deranjează?

— Sigur că nu. Sunt nerăbdătoare – cu toţii suntem nerăbdători – să vă ajutăm cu orice putem.

II

— Ei, Tom, ce-mi poţi spune?

Sergentul Tiddler rânji apreciativ. Nu-l chema Tom, ci William, dar combinaţia Tom Tiddler4 a fost întotdeaua mult prea amuzantă ca să nu-i tenteze pe colegii lui.

— Ce comori mi-ai adus în desagă? Continuă Dermot Craddock.

Cei doi stăteau la hanul Mistreţul Albastru, iar Tiddler tocmai se întorsese după o zi petrecută la studiouri.

— Comoara e cam mică, răspunse Tiddler. Nu prea se bârfeşte. Nu prea răspândeşte nimeni zvonuri năucitoare. Una sau două sugestii cum că ar fi fost sinucidere.

— De ce sinucidere?

— Se crede că s-ar fi certat cu bărbatu-său şi a vrut să-l facă să-i pară rău. Cam asta se vorbeşte. Doar că ea n-a vrut să meargă chiar atât de departe şi să se omoare.

— Nu prea văd cum ne ajută pe noi idea asta, zise Dermot.

— Nu, normal că nu ne ajută. Vedeţi şefu', oamenii aceştia nu prea ştiu nimic despre ce s-a întâmplat. Nu ştiu nimic dincolo de proiectul în care sunt implicaţi acum. Totul este foarte tehnic în atitudinea lor şi e o atmosferă de „spectacolul trebuie să continue", sau, mai bine zis, filmul trebuie să continue, sau, chiar, filmarea trebuie să continue. Nu ştiu cum se spune corect în lumea lor. Tot ce-i interesează e când anume se întoarce Marina Gregg pe platourile de filmare. O dată sau de două ori a dat peste cap un film pentru că s-a prefăcut că are o cădere nervoasă.

— Deci, în mare, o plac sau nu prea?

— Aş zice că o consideră o pacoste teribilă, dar, cu toate astea, nu se pot abţine să nu fie fascinaţi de ea, atunci cât are ea chef să-i fascineze. Şi, apropo, se pare că i-a sucit minţile bărbatului ei.

— Ce părere au despre el?

— Îl consideră cel mai bun regizor şi producător sau ce-o fi din câţi există şi-au existat vreodată.

— Nu există nici un zvon conform căruia e încurcat cu vreo altă vedetă sau altă femeie?

Tom Tiddler îl privi uimit.

— Nu, spuse el, nu. Nici cel mai vag indiciu în privinţa asta. De ce, credeţi că ar putea fi cazul de aşa ceva?

— Mă întreb şi eu, spuse Dermot. Marina Gregg e convinsă că doza aceea letală era pentru ea.

— Nu mai spuneţi? Şi are dreptate?

— Aproape mai mult ca sigur, aş zice eu, replică Dermot. Dar nu asta vreau să spun. Ideea e că nu i-a spus soţului ei nimic din toate astea, ci numai doctorului.

— Credeţi că i-ar fi spus, dacă…

— Mă gândeam, mărturisi Craddock, dacă nu cumva, într-un ungher al minţii ei nu se ascunde ideea că soţul ei ar fi fost cel responsabil. Atitudinea doctorului a fost cel puţin bizară. Poate că mi s-a părut mie, dar nu cred.

— Ei bine, n-am auzit nimic de felul ăsta pe la studiouri, anunţă Tom. Şi aşa ceva se trâmbiţează repede.

— Ea nu s-a încurcat cu un alt bărbat?

— Nu, se pare că e devotată lui Rudd.

— Nici un fel de momente scandaloase din trecutul ei?

Tiddler rânji.

— Nimic din ce nu poţi citi zi de zi în revistele de cinema.

— Cred că va trebui să mă apuc să citesc vreo câteva, conchise Dermot, ca să pricep atmosfera.

— Dacă aţi şti câte se spun sau se insinuează! Spuse Tiddler.

— Mă întreb, rosti Dermot, pe gânduri, oare Miss Marple citeşte reviste de cinema?

— Doamna bătrână care stă în casa de lângă biserică?

— Chiar ea.

— Se spune despre ea că e isteaţă foc, zise Tiddler. Se spune prin partea locului că nimic nu se întâmplă aici fără ca Miss Marple să nu afle. Poate că nu ştie mare lucru despre cei din lumea filmului, dar cu siguranţă vă poate spune câte în lună şi în stele despre soţii Badcock.

— Nu mai e aşa de simplu ca pe vremuri, îi răspunse Dermot. Aici se dezvoltă o cu totul altă viaţă socială. Construcţii noi, cartiere rezidenţiale noi. Soţii Badcock nu sunt demult veniţi în zonă şi fac parte din lumea cea nouă.

— Evident că nu am auzit multe despre localnici, spuse Tiddler. M-am concentrat mai mult pe viaţa intimă a starurilor de cinema şi alte asemenea lucruri.

— Nu mi-ai adus cine ştie ce, mormăi Dermot. Ce-mi poţi spune despre trecutul Marinei Gregg?

— S-a măritat ceva la viaţa ei, dar nu mai mult ca alţii. Se zice că primului soţ nu prea i-a convenit despărţirea, însă era un bărbat foarte comun. Era agent imobiliar sau aşa ceva. Apropo, ce e acela un agent imobiliar?

— Înseamnă că se ocupă cu vânzarea şi cumpărarea de proprietăţi.

— Mda, oricum, nu era din categoria staruri aşa că a renunţat la el şi s-a măritat cu un prinţ străin, sau un conte. N-a durat nici asta foarte mult, dar s-au despărţit fără dramatisme. Doar s-a descotorosit de el şi s-a cuplat cu numărul trei. Vedeta de cinema, Robert Truscott. Se spunea despre ei că erau o pereche pasională. Nevasta lui nu a fost

bucuroasă să-l vadă plecat, dar a trebuit să accepte divorţul în cele din urmă. Pensie alimentară mare. Din câte am putut să-mi dau seama, toată lumea e nemulţumită că trebuie să plătească fostelor neveste pensii alimentari aşa de mari.

— Dar n-a mers nici asta.

— Nu, şi ea a fost cea distrusă. Dar, un an sau doi mai târziu, a apărut la orizont o altă mare iubire. Isidore nu-maiştiu-cum – un dramaturg.

— E o viaţă exotică, asta a actorilor, conchise Dermot. Păi, eu aş zice că ajunge pe ziua de azi. Mâine va trebui să depunem eforturi ceva mai serioase.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi verificatul listei pe care am primit-o eu. Din douăzeci şi ceva de nume, ar trebui să fim în stare să eliminăm câteva şi, din ce ne mai rămâne, să începem să-l căutăm pe X.

— Aveţi vreo idee cine e X?

— Nici cea mai vagă idee. Asta dacă nu se dovedeşte că e Jason Rudd. Va trebui să-i fac o vizită lui Miss Marple, ca să fiu pus la curent cu problemele locale, adăugă el, cu un zâmbet ironic şi sec.

Capitolul 12

Miss Marple avea propriile metode de cercetare.

— Foarte frumos din partea dumitale, doamnă Jameson, într-adevăr, foarte frumos. Nici nu ştiu cum să-ţi spun cât de recunoscătoare sunt.

— Oh, nu-ţi face griji, Miss Marple. Sunt mai mult decât de fericită să te pot ajuta. Presupun că le vrei pe ultimele?

— Nu, nu, nu neapărat, zise Miss Marple. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă aş avea şi câteva din numerele vechi.

— Bun, iată-le, i le oferi doamnă Jameson, un braţ plin şi te asigur că nu o să le ducem lipsa. Ţine-le cât ai nevoie. Sunt prea grele să le cari dumneata. Jenny, ce faci cu permanentul acela?

— E în regulă, doamnă Jameson. Tocmai am terminat s-o clătesc şi acum se usucă bine.

— În acest caz, draga mea, dă o fugă cu Miss Marple, până la

dumneaei acasă, şi du-i revistele astea. Nu, serios, Miss Marple, nu e nici un deranj. Suntem întotdeauna încântaţi să vă servim cum putem mai bine.

Ce cumsecade sunt oamenii, gândi Miss Marple, mai ales cei pe care îi ştii practic de-o viaţă. Doamna Jameson, după ani şi ani de dus în spate un salon de frumuseţe, se încumetase să avanseze pe calea progresului încât îşi refăcuse firma şi îşi spusese DIANE – Hair stylist.

De altfel, salonul rămăsese mai mult sau mai puţin acelaşi şi servea mai mult sau mai puţin aceloraşi nevoi ale clientelor ei. Scotea profit din câte un permanent bine făcut, tânăra generaţie îşi tundea aici părul în noile tendinţe, iar dezastrul rezultat era acceptat fără prea mult scandal. Dar majoritatea clientelei doamnei Jameson era formată din femei de vârstă mijlocie, solide, dintr-o bucată, care nu reuşeau să obţină coafura dorită nicăieri în altă parte.

— Doamne, ce grozăvie, se agită Cherry în dimineaţa următoare, în timp ce se pregătea să dea drumul unui gălăgios aspirator Hoover în „salon”, cum încă îi mai spunea în mintea ei. Ce sunt toate astea?

— Încerc, explică Miss Marple, să mă iniţiez, cât de cât, în lumea starurilor de cinema.

Puse deoparte Ştiri din lumea filmului şi se apucă de citit din Printre stele.

— E chiar foarte interesant ce citesc eu aici. Îmi aduc aminte de multe lucruri.

— Fantastice vieţi mai duc oamenii ăştia, se minună Cherry.

— Vieţi specializate, spuse Miss Marple. Foarte specializate. Treaba asta îmi aduce aminte de nişte chestii pe care mi le spunea o prietenă acum mai mulţi ani. Era asistentă într-un spital. Povestea despre aceeaşi simplitate a concepţiilor şi de câte bârfe şi zvonuri. Toţi medicii aceia arătoşi care provocau atâta agitaţie şi scandal.

— Cam brusc interesul ăsta al dumneavoastră, nu credeţi? Întrebă Cheriy.

— Zilele astea îmi vine foarte greu să împletesc, spuse Miss Marple. Evident că literele din revistele astea sunt foarte mici,

dar pot oricând să folosesc o lupă!

Cherry o privi cu curiozitate.

— Mereu mă surprindeţi, Miss Marple. Ce ciudăţenii vă stârnesc interesul!

— Totul îmi stârneşte interesul, afirmă Miss Marple.

— Vreau să spun că mă miră că vă interesează subiecte noi la vârsta dumneavoastră.

Miss Marple clătină din cap.

— Nu sunt subiecte tocmai noi. Pe mine mă interesează natura umană, înţelegi tu, şi natura asta umană nu diferă prea mult, fie că vorbim despre surorile medicale din spitale sau de starurile de cinema, sau de localnicii din St Mary Mead, sau, adăugă ea meditativ, de oamenii din Noul Cartier.

— Din păcate, nu prea văd ce asemănare ar fi între mine şi o vedetă de film, spuse Cherry râzând. Să înţeleg că venirea Marinei Gregg cu bărbatu-său la Gossington Hall v-a stârnit interesul.

— Asta, într-adevăr, şi tristul eveniment care a avut loc acolo, explică Miss Marple.

— Vă referiţi la doamna Badcock? Eu aş zice că a fost pur şi simplu ghinion.

— Ce credeţi voi acolo, la No… Miss Marple se opri şi-şi înghiţi acel „Noul Cartier” care stătea pe limbă. Ce credeţi voi, tu şi prietenii tăi, despre ce s-a întâmplat? Schimbă ea macazul.

— Că e o ciudăţenie, spuse Cherry. Arată ca şi cum ar fi crimă, nu-i aşa, deşi, evident, poliţia nu se aruncă să spună asta verde în faţă. Însă asta pare să fie.

— Păi, nu văd ce altceva ar putea fi, spuse Miss Marple.

— Sinucidere nu putea să fie, fuse de acord Cherry, nu în cazul lui Heather Badcock.

— O ştiai bine?

— Nu, nu prea. Ba chiar deloc. Era cam băgăcioasă, ştiţi ce vreau să spun. Tot timpul se băga peste tine să te implici în asta, să te implici în ailaltă, să nu cumva să lipseşti de la întruniri şi aşa mai departe. Avea prea multă energie. Bănuiesc că bărbatu-său s-o fi săturat de multe ori de ea.

— N-am auzit să aibă cine ştie ce duşmani adevăraţi.

— Lumea se cam sătura de ea uneori. Ideea e că nu văd cine altineva ar fi putut s-o ucidă dacă nu el. Iar el e genul de om foarte blajin. Cu toate astea, apele liniştite sunt adânci, cum s-ar zice. Am tot auzit despre Crippen, că era un om atât de cumsecade şi despre bărbatul acela, Haigh, cel care îşi mura toate victimele în acid – se spunea despre el că om mai fermecător ca el nu exista! Aşa că nu ai cum să-ţi dai seama, nu-i aşa?

— Bietul domn Badcock, oftă Miss Marple.

— Iar lumea spunea că era agitat şi supărat în ziua aceea, la petrecere – zic, înainte să se întâmple ce s-a întâmplat – dar aşa e lumea, spune tot felul de astfel de lucruri după aceea. Dacă e să mă-ntrebaţi pe mine, acum arată bine, cum n-a mai arătat demult. Pare a fi căpătat mai multă vlagă şi ceva vână în el.

— Nu mai spune, făcu Miss Marple.

— Nimeni nu crede că el a făcut-o, continuă Cherry. Numai că, dacă nu el, atunci cine? Nu pot să nu mă gândesc că poate a fost un accident. Accidentele se întâmplă, să ştiţi. Crezi că ştii tot ce e de ştiut despre ciuperci şi te duci şi culegi. Una otrăvitoare se nimereşte printre ele şi ai terminat-o, te zvârcoleşti în chinuri şi, dacă ai noroc, te scapă doctorul la timp, dacă nu…

— Cocktailurile şi paharele de lichior nu intră totuşi aşa de uşor, în categoria accidentelor, declară Miss Marple.

— Hm, nu ştiu ce să zic, spuse Cherry. Se poate ca o sticlă de ceva să se fi rătăcit pe acolo. Cândva, o cunoştinţă de-a mea, a băut odată dintr-o sticlă de DDT. I-a fost atât de rău, de nu pot să spun.

— Accident, spuse Miss Marple, pe gânduri. Da, într-adevăr, pare cea mai bună soluţie. Nu pot să cred că, în cazul lui Heather Badcock, chiar poate fi vorba de crimă cu premeditare. Dar nici nu pot să spun că este imposibil. Nimic nu este imposibil, dar, pur şi simplu, nu pare probabil. Nu, cred că adevărul se ascunde pe undeva pe aici. Miss Marple răsfoi printre reviste şi alese încă una.

— Vreţi să spuneţi că acum căutaţi o poveste anume despre cineva?

— Nu, răspunse Miss Marple. Vreau doar să caut nişte articole mai ieşite din comun unde se pomeneşte de anumiţi oameni şi despre un anumit fel de viaţă şi ceva… Ceva cât de mic, ce m-ar putea ajuta.

Se întoarse la cercetarea atentă a revistelor ei, iar Cherry se mută, cu tot cu aspirator, la etaj. Obrajii lui Miss Marple erau îmbujoraţi, trădând curiozitatea, şi cum era şi puţin cam surdă, nu auzi zgmotolele de paşi care se apropiau de salon dinspre grădină. Nu-şi ridică deloc capul din reviste până nu observă o umbră abia perceptibilă pe pagină. Dermot Craddock stătea, zâmbind, în faţa ei.

— Văd că-ţi faci tema, remarcă el.

— Inspectare Craddock, ce plăcere să te văd. Şi ce drăguţ din partea ta să-mi acorzi din timpul deosebit de preţios. Îţi pot oferi o ceaşcă de cafea, sau, poate, chiar un pahar de lichior?

— Un pahar de lichior ar fi minunat, spuse Dermot. Nu te ridica. Îl cer eu, când intru în casă.

Veni roată, prin uşa laterală şi se apropie de Miss Marple.

— Ei, începu el, maculatura aceea îţi dă idei?

— Chiar prea multe, aş putea zice, comentă Miss Marple. Eu nu mă şochez uşor, ştii, dar asta chiar m-a şocat puţin.

— Ce anume, viaţa personală a starurilor de film?

— Ah, nu, spuse Miss Marple, nu asta! Asta mi se pare mai mult decât firească, având în vedere circumstanţele şi banii implicaţi, şi posibilităţile de a lega prietenii de tot felul. Ah, nu, asta este cât se poate de firesc. Eu zic de ce se scrie despre asta. Ştii, eu sunt mai de modă veche de felul meu, şi cred că aşa ceva ar trebui interzis.

— Sunt ştiri, îi spuse Dermot Craddock, şi unele lucruri deosebit de urâte sunt spuse ca şi cum nu sunt nimic altceva decât comentarii nepărtinitoare.

— Ştiu foarte bine, i-o întoarse Miss Marple. Dar câteodată mă înfurii aşa de tare. Îmi dau seama că o să crezi prostească aplecarea mea asupra revistelor. Dar, îmi doresc să fiu în miezul lucrurilor şi statul acasă nu-mi permite să aflu atâtea

câte mi-aş fi dorit.

— Exact aşa m-am gândit şi eu, spuse Dermot Craddock, şi de aceea m-am şi înfiinţat, ca să-ţi povestesc despre toate.

— Bine dar, stai puţin, băiete dragă, scuză-mă, dar superiorii tăi vor fi de acord cu aşa ceva?

— Nu văd ce ar avea împotrivă, îi răspunse Dermot. Am o listă. O listă de oameni prezenţi la petrecere, în salonul acela de la etaj, în intervalul scurt de timp dintre venirea doamnei Heather Badcock şi moartea ei. Am eliminat o grămadă de lume, poate mai repede decât trebuia, deşi nu cred. L-am eliminat pe primar şi pe nevastă-sa şi pe Alderman nu-maiştiu-cum cu soţia şi pe mai mulţi localnici, dar nu şi pe soţul moartei, nu încă. Dacă îmi aduc bine aminte, dumneata erai foarte suspicioasă pe soţi, în genere.

— Sunt, de cele mai multe ori, cei mai la îndemână suspecţi, se apără Miss Marple, iar de multe ori ceea ce e în faţa ochilor e şi adevărat.

— Sunt cu totul de acord, spuse Craddock.

— Dar, dragă băiete, la care soţ anume te referi?

— La care crezi că mă refer? Întrebă Dermot. Îi aruncă o privire tăioasă.

Miss Marple îl privi cu atenţie.

— Jason Rudd? Întrebă ea.

— Ah! Exclamă Craddock. Gândeşti la fel ca mine. Nu cred că a fost Arthur Badcock pentru că, vezi dumneata, nu cred că victima trebuia să fie Heather Badcock. Cred că victima trebuia să fie Marina Gregg.

— Asta pare deja aproape o certitudine, nu-i aşa? Afirmă Miss Marple.

— Şi uite aşa, continuă Craddock, cum bine am spus amândoi, orizontul se lărgeşte. Şi chiar dacă îţi povestesc acum cine a fost acolo în acea zi, ce au văzut oamenii acolo sau, mă rog, ce susţin că au văzut, n-aş face nimic altceva decât să confirm ceea ce şi dumneata, dacă ai fi fost prezentă, ai fi observat singură. Aşa că superiorii mei, cum îi numeşti dumneata, n-ar avea cum să obiecteze la ceea ce discutăm acuma, nu crezi?

— Dragă băiete, foarte frumos spus! Exclamă, mulţumită, Miss Marple.

— Am să-ţi fac un rezumat scurt cu ce mi s-a spus şi, apoi, ajungem să discutăm şi lista.

Craddock îi prezentă pe scurt ceea ce auzise şi, apoi, scoase lista.

— Trebuie să fie unul dintre cei de pe lista asta, spuse el. Naşul meu, Sir Henry Clithering, mi-a spus că ţineai, cândva, un club aici, în sat. I-ai spus Tuesday Night Club 5. Luaţi cu toţii cina, pe rând, la fiecare acasă, iar după cină, fiecare avea să spună o poveste – o poveste adevărată, despre evenimente petrecute în viaţa reală şi care se termina cu o enigmă. O enigmă a cărei dezlegare nu o ştia decât povestitorul. Şi, de fiecare dată – cel puţin aşa îmi spunea naşul – dumneata ghiceai soluţia.

— Cred că este un mod foarte frivol de a pune problema, îl dojeni Miss Marple, dar am totuşi o întrebare.

— Da?

— Ce s-a întâmplat cu copiii?

— Copiii? Are doar un copil. Un copil cu handicap mintal, într-un sanatoriu în America. La asta te referi?

— Nu, răspunse Miss Marple, nu la asta mă refer. Fireşte că este foarte trist. Una dintre acele tragedii care se întâmplă pur şi simplu şi nu este nimeni vinovat. Nu, mă refer la copiii pe care i-am văzut incluşi într-un articol aici, spuse ea, bătând uşor cu degetul pe revistele din faţa ei. Copiii pe care Marina Gregg i-a adoptat. Doi băieţi parcă şi o fetiţă. Într-unui dintre cazuri, o mamă cu mulţi copii şi prea puţini bani ca să-i crească i-a scris Marinei şi a întrebat-o dacă nu vrea să ia unul dintre copii. S-a scris mult şi cu prea mult fals sentimentalism despre asta. Despre lipsa de egoism a mamei şi despre căminul minunat, educaţia şi viitorul extraordinar care îl aşteptau pe copil. Nu găsesc prea multe informaţii despre ceilalţi doi. Unul am impresia că era un refugiat străin, iar celălalt era un copil american. Marina Gregg i-a adoptat pe rând. Aş vrea să aflu ce s-a întâmplat cu ei.

Dermot Craddock o privi cu multă curiozitate.

— E ciudat că te-ai gândit la aşa ceva, remarcă el. Şi eu m-am gândit vag la aceşti copii. Dar ce crezi că legătură au ei cu treaba asta?

— Ei bine, continuă Miss Marple, din câte am auzit sau am aflat, copiii nu locuiesc cu ea, în momentul de faţă, corect?

— Mă gândesc că are grijă să nu le lipsească nimic, spuse Craddock. De fapt, cred că legile adopţiei prevăd asta foarte clar. Probabil că le-a aranjat nişte conturi anume pentru ei.

— Deci, când… S-a săturat de ei, zise Miss Marple, făcând o mică pauză înainte de a pronunţa cuvântul „săturat”, le-a făcut vânt! După ce au fost crescuţi în puf, cu toate avantajele unei vieţi de lux. Aşa este?

— Probabil, răspuns Craddock. Nu ştiu exact.

Continuă să se uite la ea curios.

— Copiii au şi ei sentimente, nu? Zise Miss Marple, dând din cap. Simt mai multe decât şi-ar putea imagina orice adult din preajma lor. Simt suferinţă, respingere, durerea înstrăinării. Sunt lucruri peste care nu treci doar pentru că trăieşti în puf. Educaţia nu este un substitut, aşa cum nu este nici viaţa confortabilă sau venitul sigur, sau începutul facil al unei cariere. Ba, dimpotrivă, sunt lucruri care te pot învenina şi înrăi.

— Da, bine. Dar, oricum, nu crezi că exagerezi când spui că… De fapt, ce vrei să spui, mai exact?

— N-am ajuns încă până acolo, spuse Miss Marple. Mă întrebam doar unde sunt acum şi cam ce vârste au. Sunt adulţi de acum, după câte îmi dau seama citind în revistele astea.

— Presupun că aş putea afla, rosti Dermot Craddock, cu grijă.

— Oh, dar nici nu mă gândesc să te deranjez în vreun fel sau să-ţi sugerez cumva că ideea mea are vreo valoare; nu, nicidecum.

— N-are ce să strice, răspunse Dermot Craddock, să cercetez puţin. Craddock notase ceva în carnetul lui. Bun, acum nu vrei să arunci un ochi peste lista mea?

— Nu văd cu ce te-ar putea ajuta asta. Vezi tu, nu aş şti cine sunt oamenii cu pricina.

— Oh, nu-i nimic, pot să-ţi adaug câte un comentariu pe ici, pe colo, în timp ce te uiţi la nume, o linişti Craddock. Ia să vedem. Jason Rudd, soţul (soţii sunt suspecţii numărul unu). Toată lumea susţine că Jason Rudd o adoră pe nevastă-sa. Asta în sine provoacă suspiciune, nu crezi?

— Nu neapărat, spuse Miss Marple cu demnitate.

— Şi-a dat toată silinţa să ne ascundă faptul că soţia lui a fost ţinta atacului. Nici o secundă n-a dat de înţeles poliţiei că suspectează aşa ceva. Nu pricep de unde ideea asta la el că suntem aşa nişte cretini încât să nu ne vină în cap atâta lucru. La asta ne-am gândit prima dată. Eh, oricum, asta e varianta lui. Îi era teamă de faptul că va ajunge la urechile neveste-sii şi ea ar intra în panică.

— E genul de femeie care se panichează repede?

— Da, e neurastenică, face crize de nervi, are căderi nervoase, toane, tot tacâmul.

— Dar asta nu înseamnă că nu poate da dovadă de curaj, protestă Miss Marple.

— Pe de altă parte, continuă Craddock, dacă el ştie foarte clar că ea a fost ţinta atentatului, atunci se prea poate ca ea să ştie cine a fost criminalul.

— Tu vrei să spui că ea ar şti cine a făcut-o – dar nu vrea să dezvăluie cine e?

— Vreau doar să spun că e foarte posibil şi, dacă într-adevăr e aşa cum zic eu, îţi poţi pune întrebarea de ce nu? Mie mi se pare că motivul, sămânţa răului în toată treaba asta, e tocmai ceva ce ea nu vrea să ajunge la urechile soţului.

— Cu siguranţă e interesantă ideea, spuse Miss Marple.

— Ia să mai vedem nişte nume. Secretara, Ella Zielinsky. O tânără extrem de competentă şi eficientă.

— Şi tu crezi că e îndrăgostită de soţ? Întrebă Miss Marple.

— Cu siguranţă, răspunse Craddock, dar de ce crezi dumneata asta?

— Pentru că aşa se întâmplă de cele mai multe ori, zise Miss Marple. Şi, drept urmare, nu e tocmai o mare admiratoare a Marinei Gregg, nu-i aşa?

— Şi, drept urmare, un foarte bun mobil pentru crimă,

conchise Craddock.

— O mulţime de secretare şi de angajate sunt îndrăgostite de soţii angajatoarelor lor, afirmă Miss Marple, dar foarte, foarte puţine încearcă să le otrăvească.

— Ei, trebuie să lăsăm loc şi excepţiilor, spuse Craddock. Mai erau acolo doi fotografi de prin partea locului, una din Londra şi doi jurnalişti. Niciunul dintre aceştia nu pare a fi suspect, dar vom ancheta oricum, să fim siguri. Era acolo şi o femeie care fusese măritată cu al doilea sau al treilea soţ al Marinei Gregg. Se spune că a primit o lovitură când Marina Gregg i-a luat soţul. Totuşi, au trecut cam unsprezece, poate chiar doisprezece ani de atunci. Pare greu de crezut că şi-ar fi făcut apariţia tocmai în împrejurările acestea ca s-o otrăvească pe Marina Gregg pentru ce s-a întâmplat atunci. Apoi, un bărbat pe nume Ardwyck Fenn. Fusese cândva un prieten apropiat al Marinei Gregg. Nu l-a mai văzut de ani buni. Nu ştia nimeni că e prin zonă, aşa că venirea lui la petrecere a fost o mare surpriză.

— Şi ea ar fi fost surprinsă să-l vadă?

— Probabil că da.

— Şocată puţin – şi poate chiar înfricoşată.

— Blestemul m-a ajuns, socot", declamă Craddock. Cam asta e ideea. Apoi, tânărul Hailey Preston, umblând de colo-colo toată ziua, făcându-şi treaba. Vorbeşte mult, dar, cu siguranţă, n-a auzit nimic şi nu ştie nimic. Aproape prea nervos ca s-o recunoască. Ţi se pare ceva familiar în tot ce ţi-am spus?

— Nu prea, spuse Miss Marple. O grămadă de posibilităţi interesante. Dar tot îmi doresc să aflu ceva mai multe despre copii.

Craddock se uită la ea cu interes.

— Te preocupă treaba asta, nu-i aşa? Întrebă el. Foarte bine atunci, am să aflu.

Capitolul 13

— Bănuiesc că nu putea fi primarul, nu? Întrebă inspectorul Cornish, căzut pe gânduri.

Bătu meditativ cu un creion în foaia cu nume. Dermot Craddock rânji.

— Vreo dorinţă ascunsă, inspectore?

— Poţi să-i spui şi aşa, dacă vrei, răspunse Cornish. Ipocrit bătrân, ticălos şi încrezut! Exclamă el. Toată lumea îi poartă sâmbetele. Se foloseşte când îi convine de funcţie, se poartă ca şi cum ar fi cine ştie ce sfânt de pe icoană, şi pe la spate, ia mită şi e corupt până în măduva oaselor!

— Nu puteţi dovedi nimic din toate astea?

— Nu, spuse Cornish. E mult prea şmecher pentru asta. Întotdeauna e la limita legalităţii, dar nu trece dincolo.

— Frank, sunt de acord, e tentant, spuse Dermot, dar va trebui să-ţi scoţi din minte tabloul acesta atât de frumos.

— Da, ştiu, ştiu, se linişti Cornish. E un potenţial suspect, dar sunt vagi şanse să fi fost el criminalul. Ce altceva ne mai rămâne?

Ambii bărbaţi se apucară din nou de studiat lista. Mai erau încă opt nume pe ea.

— Suntem de acord că nu lipseşte nimeni de pe lista asta, spuse Craddock.

În vocea lui se simţea un uşor semn de întrebare. Cornish îi răspunse:

— Cred că putem să spunem cu mâna pe inimă că ăştia sunt toţi. După doamna Bantry, a intrat vicarul şi apoi soţii Badcock. În momentul acela erau opt oameni pe scări. Primarul şi soţia, Joshua Grice şi soţia, de la Lower Farm. Donald McNeil de la Herald & Argus din Much Benham, Ardwyck Fenn din SUA, domnişoara Lola Brewster din SUA, de la Moving Picture Star. Gata. Pe lângă aceştia, mai era o domnişoară fotograf, din Londra, cu un aparat de fotografiat fixat în aşa fel încât să surprindă ce se petrecea pe scări. Dacă, aşa cum ai sugerat, „privirea îngheţată” a Marinei Gregg din povestea aceea a doamnei Bantry a fost provocată de cineva pe care l-a văzut pe scări, atunci nu putem decât să ghicim care dintre cei menţionaţi. Primarul, din păcate, iese din schemă. Soţii Grice ies şi ei – sunt convins că nu au plecat niciodată din St Mary Mead. Mai rămân patru. Mă îndoiesc că jurnalistul din localitate e implicat, fotografa era deja acolo de jumătate de oră şi nu văd de ce Marina Gregg ar fi reacţionat

atât de târziu la prezenţa ei. Cine rămâne?

— Străinii siniştri din America, spuse Craddock, zâmbind vag.

— Exact!

— Da, sunt de acord; până în acest moment, aceştia sunt, de departe, cei mai buni suspecţi pe care îi avem, afirmă Craddock. Au apărut din senin. Ardwyck Fenn a fost o pasiune mai veche a Marinei, un om pe care nu l-a mai văzut de ani de zile. Lola Brewster a fost cândva măritată cu cel de-al treilea soţ al Marinei Gregg, care a divorţat de ea pentru a se însura cu Marina. Din câte îmi pot da seama, nu a fost dintre cele mai amicale divorţuri.

— Atunci o trec drept Suspectul Numărul Unu, spuse Cornish.

— Chiar crezi, Frank? După o absenţă de cincisprezece ani, dacă nu şi mai bine, ca să nu mai zic că şi ea s-a recăsătorit, de două ori chiar?

Cornish îi răspunse că nu ştii niciodată cu femeile. Dermot acceptă că asta era părerea generală, dar remarcă faptul că ideea i se părea cel puţin ciudată.

— Dar eşti de acord cu mine că e viabilă?

— Se prea poate. Dar nu-mi place în mod deosebit. Ce zici de personalul închiriat să servească invitaţii?

— Şi să nu ţinem cont de „privirea îngheţată” despre care am tot auzit? Ei bine, am făcut o verificare simplă. O firma locală de catering din Market Basing a fost angajată pentru petrecere. Oamenii prezenţi efectiv în casă erau majordomul, Giuseppe, şeful lor, şi două fete de la cantina studiourilor de film. Le ştiu pe amândouă. Nu extraordinar de inteligente, dar inofensive.

— Să înţeleg că e rândul meu, nu? Mă duc să vorbesc cu reporterul. Poate ne ajută cu ceva. Apoi, Londra. Ardwyck Fenn, Lola Brewster, şi tânăra fotografă – cum îi zice?

— Margot Bence. Poate ştie ea ceva.

Cornish încuviinţă.

— Eu pariez pe Lola Brewster, spuse el. Îl privi pe Craddock cu interes. Nu pari la fel de convins ca mine că ea e.

— Mă gândesc la dificultăţile pe care le-ar fi întâmpinat, spuse încet Dermot.

— Dificultăţi?

— De a pune otravă în paharul Marinei Gregg fără s-o observe careva.

— Păi, la fel se poate spune despre toată lumea, nu? A fost o nebunie.

— Sunt de acord că a fost o nebunie, dar ar fi fost o mai mare nebunie pentru Lola Brewster decât pentru oricine altcineva.

— De ce? Întrebă Cornish.

— Pentru că ea un oaspete important. Ea e cineva, un nume în industrie. Toată lumea s-ar fi uitat în direcţia ei.

— Mda, e adevărat, admise Cornish.

— Localnicii prezenţi şi-ar fi dat coate şi ar fi şuşotit şi s-ar fi holbat la ea cu gura căscată şi, după ce ar fi fost prezentată Marinei Gregg şi lui Jason Rudd, ar fi fost preluată de secretari, care să aibă grijă să nu-i lipsească nimic. Nu i-ar fi fost uşor, Frank. Oricât de îndemânatic ai fi, nu ai cum să fii sigur că nu te vede careva. Asta e inconvenientul aici, şi e un inconvenient major.

— Păi cum ziceam şi mai înainte: nu e acelaşi inconvenient pentru toată lumea?

— Nu, răspunse Craddock. Oh, nu. Nici pe departe. De exemplu, majordomul, Giuseppe. E ocupat cu prepararea băuturilor, cu mânuirea paharelor, cu turnatul, cu aşezarea pe tăvi şi aşa mai departe. Ar fi putut scăpa cu uşurinţă un praf ori o tabletă sau două de Calmo într-un pahar.

— Giuseppe? Frank Cornish reflectă. Crezi că el e vinovatul?

— N-am nici un motiv să cred asta, spuse Craddock, dar am putea găsi unul. Un mobil frumuşel, solid, nu zici? Da, el ar fi putut s-o facă. Sau una dintre fetele de la firma de catering; dar, din păcate nu erau acolo – ce păcat! Cineva se poate să fi căutat în mod deliberat să fie angajat în firmă anume pentru treaba asta.

— Vrei să spui că a fost premeditat într-atât?

— În acest moment nu ştim nimic, i-o tăie Craddock, iritat.

Nu ştim absolut nimic despre ce s-a întâmplat. Cel puţin până nu scoatem ce avem nevoie de la Marina Gregg sau de la soţul ei. Trebuie să ştie – sau să suspecteze pe cineva – dar nouă nu ne spun nimic. Şi nu ştim încă de ce nu vor să ne spună. Avem multe de aflat.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Lăsând la o parte „privirea îngheţată" care se poate să nu fi fost nimic altceva decât o coincidenţă, erau acolo alţi oameni care ar fi putut s-o facă relativ uşor. De exemplu, secretara, Ella Zielinsky. Şi ea se ocupa de pahare, le înmâna invitaţilor. Nimeni nu i-ar fi dat cine ştie ce atenţie. Asta este valabil şi pentru uscătura aceea de om – cum îi zice, că am uitat acum. Hailey – Hailey Preston? Da, exact. Amândoi ar fi avut o foarte bună ocazie. De fapt, dacă vreunul din ei ar fi vrut s-o omoare pe Marina Gregg, ar fi fost mult mai sigur pentru ei s-o facă la o întrunire publică.

— Altcineva?

— Păi, întotdeauna avem soţi, spuse Craddock.

— Deci iar ne întoarcem la soţi, zise Cornish, cu un zâmbet vag. Până ne-am dat seama că Marina trebuia de fapt să fie victima, am crezut că amărâtul acela de Badcock a făcut-o. Acum ne-am transferat suspiciunile spre Jason Rudd. Cu toate astea, trebuie să recunosc că pare devotat nevesti-sii.

— Aşa indică reputaţia lui, răspunse Craddock, dar nu poţi să ştii niciodată.

— Dacă voia într-adins să scape de ea, nu i-ar fi fost mai uşor să divorţeze?

— Ar fi fost, cu siguranţă, un gest mai obişnuit, fu Dermot de acord, dar se poate să fie multe dedesubturi în chestiunea asta de care noi nu avem habar.

Telefonul începu să sune. Cornish ridică receptorul.

— Poftim? Serios? Dă-mi-l la telefon. Da, e aici.

Ascultă o vreme, apoi acoperi cu mâna receptorul şi îl privi pe Dermot.

— Doamna Marina Gregg, spuse el, se simte mult mai bine. Este pregătittă să fie interogată.

— Aş face bine să mă grăbesc, afirmă Craddock, până nu se

răzgândeşte.

II

La Gossington Hall, Dermot Craddock fu întâmpinat de Ella Zielinsky. Femeia era, ca de obicei, energică şi eficientă.

— Domnule Craddock, Marina Gregg vă aşteaptă, îl anunţă ea.

Dermot o privi cu oarecare interes. De la bun început o considerase drept o personalitate contrariantă. Îşi spuse în sine: „O faţă indescifrabilă dintre cele mai reuşite". Îi răspunsese la toate întrebările cu deosebită promptitudine. Nu dăduse nici o clipă impresia cum că nu îi spune tot, dar ce credea sau simţea despre afacerea asta Craddock nu avea nici cea mai vagă idee. Nu părea să existe nici o fisură în armura ei de senină eficienţă. Poate că ştia mai multe decât recunoştea; poate că ştia foarte multe. Singurul lucru de care era sigur – şi trebuia să-şi recunoscă sieşi că nu putea să aducă nici un argument în sprijinul acestei certitudini – că era îndrăgostită de Jason Rudd. Asta era aşa, cum afirmase, riscul meseriei de secretară. Probabil că nu avea cine ştie ce semnificaţie. Dar faptul sugera, cel puţin, un motiv şi era sigur, destul de sigur, că îi ascundea ceva. Poate că era dragoste, poate că era ură. Poate că nu era nimic altceva decât, pur şi simplu, sentimentul de vină. Poate că nu lăsase să-i scape oportunitatea în după-amiaza aceea sau se prea poate să fi plănuit ce urma să facă. O vedea foarte uşor în rolul acesta, cel puţin din punct de vedere al stilului în care fusese comisă crima. Cu mişcările ei rapide, dar nu grăbite, umblând de colo-colo, având grijă de invitaţi, dându-le pahare, luându-le paharele din mâini, ochii ei remarcând locul în care Marina Gregg pusese paharul pe masă. Şi apoi, poate exact în momentul în care Marina îşi întâmpina oaspeţii din State, cu exclamaţii de surpriză şi de încântare şi când privirile tuturor erau aţintite spre această scenă, ea ar fi putut foarte bine, în linişte şi neştiută de nimeni, să pună în pahar doza letală. Un act care ar fi cerut îndrăzneală, nervi de oţel, rapiditate. Ella le avea pe toate. Orice ar fi făcut, nu ar fi avut o expresie vinovată pe chip. Ar fi fost o crimă simplă, genială,

o crimă care nu avea cum să dea greş. Dar soarta hotărâse altceva. În spaţiul strâmt şi aglomerat, cineva dăduse peste mână lui Heather Badcock. Băutura se vărsase şi Marina, cu graţia ei firească şi impulsivă, îi oferise imediat paharul ei, care se afla acolo, neatins. Şi, astfel, nu murise femeia care trebuia.

Multă teorie pură şi probabil numai baliverne, în mare parte, îşi spuse Dermot Craddock în timp ce schimba politeţuri cu Ella Zielinsky.

— Aş fi vrut să vă întreb un lucru, domnişoară Zielinsky. Firma de catering pe care aţi folosit-o a fost din Market Basing, din câte am înţeles.

— Da.

— De ce a fost aleasă firma asta şi nu alta?

— Chiar nu ştiu, răspunse Ella. Nu ţine de atribuţiunile mele. Ştiu că domnul Rudd s-a gândit că e mai înţelept să angajeze pe cineva din localitate, decât să aducă o firmă din Londra. Din punctul nostru de vedere, a fost o afacere destul de mică.

— Da, într-adevăr, zise el, privind-o cum stătea încordată, uitându-se încruntată în jos.

O frunte bine conturată, o bărbie plină de hotărâre, o siluetă care ar fi putut fi destul de voluptoasă dacă i s-ar fi permis, o gură ce trăda duritate şi lăcomie. Ochii? Se uită la ei cu surprindere. Pleoapele îi erau roşii. Era de mirare. Oare plânsese? Aşa părea. Cu toate astea, ar fi băgat mâna în foc că nu era genul de femeie care să plângă. Ea îl privi şi, ca şi cum îi citea gândurile, îşi scoase batista şi îşi suflă nasul zgomotos.

— Sunteţi răcită, remarcă el.

— Nu e răceală, e febra fânului. Nu e decât un soi de alergie. Întotdeauna păţesc aşa în perioada asta a anului.

Se auzi un ţârâit uşor. În încăpere erau două telefoane, unul pe masă şi altul pe o măsuţă în colţ. Cel de pe măsuţa din colţ începuse să sune. Ella Zielinsky se duse înspre el şi ridică receptorul.

— Da, vorbi ea în telefon, e aici. Îl aduc imediat sus. Puse receptorul în furcă. Marina e gata să vă primească.

III

Marina Gregg îl primi pe Craddock într-o încăpere de la etaj, care era, în mod evident, camera de zi, care dădea în dormitorul personal. După toate poveştile despre criza ei de nervi şi starea de prostaţie, Dermot Craddock se aştepta să găsească o invalidă agitată. În schimb, deşi Marina se sprijinea, întinsă pe jumătate, pe canapea, vocea îi era viguroasă şi privirea strălucitoare. Purta foarte puţin machiaj, dar, în ciuda acestui fapt, nu-şi trăda vârsta, iar Craddock era extrem de surprins de strălucirea calmă a frumuseţii ei. Osatura excepţională a obrajilor şi a bărbiei, felul în care părul cădea lejer şi firesc, încadrându-i chipul. Ochii alungiţi, de un verde marin, spâncenele conturate, trăgându-şi frumuseţea din mâna cosmeticienei, dar şi de la natură, dar şi căldura şi dulceaţa zâmbetului ei, toate îi confereau un aer de magie subtilă. Îi vorbi:

— Domnul inspector-şef Craddock? Trebuie să recunosc că m-am comportat cu totul neelegant. Îmi cer iertare. Pur şi simplu am fost distrusă după acea întâmplare teribilă şi n-am făcut nimic să împiedic asta. Aş fi putut să-mi revin, dar n-am făcut-o. Mi-e ruşine de mine.

Zâmbetul îi apăru pe buze, trist, cald, întorcându-i colţurile gurii în sus. Îi întinse o mână şi el o luă într-a lui.

— Mi se pare firesc să se întâmple aşa, o asigură el, să fiţi tulburată.

— Ei, toată lumea a fost tulburată, spuse Marina. Nu trebuia să fac să pară că e mai rău pentru mine decât pentru oricine altcineva.

— Şi nu aşa a fost?

Ea îl privi preţ de câteva clipe şi, apoi, încuviinţă.

— Mda, spuse ea, dumneata eşti foarte perspicace. Da, aşa e.

Îşi coborî privirea şi cu degetul arătător mângâie cu blândeţe braţul canapelei. Era un gest pe care îl recunoştea dintr-unul din filmele ei. Un gest nesemnificativ, dar care totuşi mustea de semnificaţii. Avea îl el un soi de tandreţe contemplativă.

— Sunt o laşă, continuă ea, cu ochii tot coborâţi. Cineva a încercat să mă omoare şi eu nu am vrut să mor.

— Ce vă face să credeţi că cineva a căutat să vă omoare?

Ochii ei se deschiseră mari de uimire.

— Pentru că era paharul meu băutura mea – cea în care s-a pus otrava. A fost doar o greşeală că biata femeie a băut-o în locul meu. Tocmai de asta e atât de tragic şi de îngrozitor. Şi, apoi…

— Şi, apoi, ce, doamnă Gregg?

Părea nehotărâtă dacă să continue sau nu.

— Poate că mai existau şi alte motive pentru care să credeţi că dumneavoastră trebuia să fiţi victima?

Ea încuviinţă.

— Ce motive, doamnă Gregg?

Ea se opri o clipă înainte de a răspunde:

— Jason zice că ar trebui să-ţi spun totul.

— Să înţeleg că i-aţi destăinuit lui?

— Da… La început nu am vrut s-o fac… Dar doctorul Gilchrist mi-a explicat că trebuie neapărat. Şi apoi am aflat că şi el credea la fel. A crezut asta de la bun început dar – e de-a dreptul ciudat – un zâmbet plin de regret i se strecură iar pe buze – n-a vrut să mă alarmeze, spunându-mi. Zău aşa!

Marina se ridică în picioare, într-o mişcare subită, puternică. Dragul de Jinks! Chiar mă crede atât de proastă?

— Doamnă Gregg, încă nu mi-aţi spus de ce credeţi că cineva vrea să vă ucidă.

Marina tăcu un moment şi, apoi, cu un gest brusc, se întinse după geanta ei, o deschise şi scoase dinăuntru o foaie de hârtie pe care i-o dădu inspectorului. El o citi. Era doar un rând bătut la maşină:

Să nu crezi că data viitoare mai scapi cu viaţă.

Craddock întrebă tăios:

— Când aţi primit asta?

— Am găsit-o pe măsuţa mea de toaletă când m-am întors de la baie.

— Deci cineva din casă…

— Nu neapărat. Cineva putea să urce pe balconul de la fereastra mea şi s-o împingă în cameră. Cred că voiau să mă înspăimânte şi mai tare, dar nu au reuşit. Am fost îngrozitor de furioasă şi am trimis să te cheme.

Dermot îi zâmbi.

— Posibil să fie un rezultat complet neaşteptat pentru oricine va fi trimis mesajul. E primul de acest gen?

Marina ezită din nou. Apoi spuse:

— Nu, nu este primul.

Vreţi să-mi povestiţi despre celelalte?

— S-a întâmplat acum trei săptămâni, când am venit aici. A ajuns la studio, nu aici. A fost doar un mesaj. Nu era bătut la maşină, ci scris cu majuscule. Spunea: „Pregăteşte-te să mori". Râse. Se simţea, poate, o nunţă vagă de isterie în acel râs al ei. Veselia nu era totuşi simulată. A fost atât de caraghios, spuse ea. Normal că, în meseria noastră, suntem des supuşi la astfel de farse, ameninţări, chestii de genul acesta. Ştii, am crezut că poate e unul dintre mesajele acelea religioase. Cineva care nu e împăcat cu existenţa actriţelor de cinema. Am rupt biletul şi l-am aruncat la coş.

— Doamnă Gregg, aţi spus cuiva despre asta?

Marina scutură din cap.

— Nu, n-am spus nici un cuvânt nimănui. De fapt, la momentul respectiv aveam alte griji, legate de o scenă pe care o filmam. Pur şi simplu, nu mă puteam gândi la nimic altceva. Oricum, aşa cum am mai spus, am crezut că nu e nimic altceva decât încă una dintre glumele acelea de prost gust sau vreo farsă a vreunui grup religios care nu e de acord cu ideea de a juca în filme, lucruri de felul acesta.

— Iar după asta… A mai urmat încă unul?

— Da. În ziua petrecerii de caritate. Mi l-a adus unul dintre grădinari, din câte îmi aduc aminte. Mi-a spus că a lăsat cineva un mesaj pentru mine şi dacă am un răspuns de transmis înapoi. M-am gândit că poate are legătură cu pregătirile pentru petrecere. Am rupt plicul, l-am deschis. Scria: „Astăzi va fi ultima ta zi pe pământ." L-am mototolit, pur şi simplu, şi i-am zis: „N-am nici un răspuns". Apoi l-am chemat înapoi şi l-am întrebat cine a adus biletul. Mi-a spus că un bărbat cu ochelari, pe o bicicletă. Spune şi dumneata, ce-ai putea să crezi despre aşa ceva? Am crezut că e încă unul dintre mesajele acelea caraghioase. N-am crezut… N-am

crezut nici măcar o clipă că era o ameninţare serioasă.

— Unde este acum mesajul, doamnă Gregg?

— N-am idee. Purtam una dintre hainele acelea italieneşti, din mătase colorată, şi cred că l-am mototolit şi l-am îndesat într-unui dintre buzunare. Dar nu l-am mai găsit. Poate că a căzut pe undeva.

— Şi chiar nu aveţi idee cine ar fi putut scrie mesajele acestea caraghioase, doamnă Gregg? Cine le-ar fi putut gândi? Nici măcar acum nu ştiţi?

Ochii ei se măriră de surpriză. Era în ei un fel de mirare nevinovată care nu trecu neobservată. O admiră, dar nu putea să creadă că era autentică.

— Cum aş putea să-mi dau seama? Cum ar fi posibil aşa ceva?

— Eu cred că aveţi pe cineva în minte, doamnă Gregg.

— Nu am. Vă asigur că nu am.

— Sunteţi o femeie celebră, spuse Dermot. Aţi avut parte de mari succese. Succese profesionale şi personale. Bărbaţii se îndrăgostesc tot timpul de dumneavoastră, vor să vă ia de soţie, vă iau de soţie. Se ştie că femeile sunt geloase şi vă invidiază. Au fost şi bărbaţi care s-au îndrăgostit de dumneavoastră şi au fost respinşi. Sunt de acord că e un hăţiş greu de descâlcit, dar cred că trebuie să aveţi măcar o idee cine ar fi putut să scrie mesajele acestea.

— Putea să fie oricine.

— Nu, doamnă Gregg, nu putea să fie oricine. Putea să fie unul dintr-o mulţime de persoane. Putea să fie cineva destul de umil, un frizer, un electrician, un servitor; putea să fie unul dintre prietenii dumneavoastră, sau aşa-zişi prieteni. Dar nu se poate să nu bănuiţi pe cineva. Un nume, mai multe nume, poate, pe care ni le puteţi sugera.

Uşa se deschise şi Jason Rudd păşi în încăpere. Marina se întoarse spre el. Îi întinse delicat o mână.

— Jinks, dragul meu, domnul Craddock insistă că trebuie să ştiu cine a scris mesajele acelea groaznice. Dar nu ştiu. Tu ştii foarte bine că nu ştiu nimic. Niciunul din noi nu ştie. Nu avem nici cea mai vagă idee.

„Se grăbeşte grozav să susţină că nu ştie, gândi Craddock. Se grăbeşte, nu glumă. Este oare posibil ca Marina Gregg să se teamă de ce ar putea să spună soţul ei despre asta?”

Jason Rudd, cu cearcăne negre de oboseală şi cu dispreţul întipărit mai atânc pe figură decât de obicei, li se alătură în conversaţie. Luă mâna Marinei într-a lui.

— Domnule inspector, ştiu că pare greu de crezut, începu el, dar, sincer vorbind, nici eu, nici Marina nu ştim nimic despre afacerea asta.

— Deci să înţeleg că sunteţi în postura fericită de personalităţi publice fără duşmani, corect?

Ironia mustea în vocea lui Dermot.

Jason Rudd se înroşi vag.

— Duşmani? Un cuvânt foarte biblic, domnule inspector. Şi vă asigur că nu am nici un fel de duşmani. Oamenii care nu se suportă, sunt de acord, nu s-ar da în lături de la a face rău, de la anumite mârşăvii, din meschinărie sau din rea-voinţă. Dar de la asta, la a pune o doză letală de otravă în paharul cuiva e cale lungă.

— Acum câteva momente, când am discutat cu soţia dumneavoastră, am întrebat-o cine ar fi putut să scrie sau să inspire asemenea scrisori. Mi-a răspuns că nu ştie, dar când vine vremea să analizezi faptul în sine, nu rămân prea multe variante. Cineva a pus, fără doar şi poate, otrava în pahar. Şi nu sunt multe persoane care ar fi putut s-o facă, să ştiţi.

— N-am văzut nimic, spuse Jason Rudd.

— Eu, cu siguranţă, n-am văzut, confimă Marina. Adică, vreau să spun că… Dacă aş fi văzut pe cineva punând ceva în paharul meu, n-aş fi băut din el, nu?

— Nu pot să nu mă gândesc, spuse Dermot Craddock cu blândeţe, că ştiţi ceva mai multe decât îmi spuneţi mie.

— Nu-i adevărat, negă Marina. Spune-i că nu-i adevărat.

— Vă asigur, zise Jason Rudd, că sunt complet depăşit de situaţie. Toată afacerea mi se pare atât de fantastică. Aş fi putut să cred că n-a fost nimic mai mult decât o glumă – o glumă care s-a terminat prost, care s-a dovedit a fi periculoasă, pusă la cale de cineva căruia ici prin cap nu i-ar fi

dat că ar fi putut fi atât de periculoasă…

În vocea lui se trecură o subtilă întrebare, dar apoi, scuturând din cap, continuă:

— Nu, îmi dau seama că nu e o idee pe placul dumneavoastră.

— Voiam să vă mai întreb un lucru, zise Craddock. Vă aduceţi aminte, desigur, aminte de momentul în care au sosit soţii Badcock. Au ajuns imediat după vicar. I-aţi întâmpinat, doamnă Gregg, cu acelaşi farmec cu care v-aţi întâmpinat toţi oaspeţii. Numai că mi s-a spus de către un martor că, imediat după ce aţi schimbat politeţuri cu ei, v-aţi uitat peste umărul doamnei Badcock şi aţi văzut ceva care v-a alarmat. Este adevărat şi, dacă da, ce-aţi văzut?

Marina vorbi repezit:

— Fireşte că nu e adevărat, să mă alarmeze – ce-ar fi putut să mă alarmeze?

— Asta am vrea să ştim şi noi, spuse Dermot Craddock cu răbdare. Martorul meu insistă teribil că aşa s-a întâmplat.

— Cine este acest martor? Ce-a spus că ar fi văzut?

— Vă uitaţi la scară, spuse Dermot Craddock. Oamenii continuau să urce. Era un jurnalist, apoi domnul şi doamna Grice, persoane în vârstă care locuiesc în zonă, apoi Ardwyck Fenn, care tocmai venise din State şi Lola Brewster. Poate vreunul dintre aceştia să vă fi tulburat, doamnă Gregg?

— Vă repet că nu eram tulburată de fel.

Femeia aproape că lătră aceste cuvinte.

— Şi totuşi, nu v-aţi mai concentrat atenţia asupra doamnei Badcock. V-a întrebat ceva şi dumneavoastră nu aţi mai reuşit să răspundeţi pentru că vă uitaţi dincolo de ea, la altceva.

Marina Gregg îşi recăpătă stăpânirea de sine. Vorbi repede şi cu convingere:

— Pot să vă explic. Chiar pot. Dacă aţi şti ceva despre teatru, m-aţi înţelege cu uşurinţă. Vine un moment, chiar şi când îţi cunoşti bine rolul, când acţionezi mecanic. Zâmbeşti, faci toate mişcările şi gesturile aşteptate, spui cuvintele cu inflexiunile fireşti ale vocii. Dar mintea e departe. Şi, dintr-odată, apare un moment cumplit de absenţă, când nu ştii unde

eşti, la care parte a piesei ai ajuns, ce replică urmează! Seacă izvorul, aşa spunem noi când se întâmplă. Ei bine, exact asta mi s-a întâmplat mie atunci. Nu sunt o persoană foarte puternică, aşa cum soţul meu va putea confirma. Am trecut prin nişte perioade destul de solicitante şi filmul acesta mi-a dat destulă bătaie de cap. Am vrut ca petrecerea să fie un succes şi să fiu faţă de toată lumea plăcută şi primitoare. Dar am tendinţa să spun aceleaşi şi aceleaşi lucruri, la nesfârşit, mecanic, celor care îmi spun aceleaşi lucruri de fiecare dată. Ştiţi ce vreau să spun: cum şi-au dorit dintotdeauna să mă cunoască. Cum m-au văzut la un moment dat, la ieşirea dintr-un teatru din San Francisco sau poate am mers împreună cu acelaşi avion. Ceva stupid şi caraghios, nimic mai mult, dar trebuie să fiu agreabilă şi să răspund. Ei bine, exact cum vă spuneam mai înainte, fac asta automat. Nu trebuie să mă gândesc la ceea ce spun, pentru că am spus-o de o mie de ori înainte. Cred că, brusc, m-a luat un val de oboseală. În minte mi s-a făcu un gol. Apoi mi-am dat seama că doamna Badcock îmi spunea o poveste interminabilă, din care nu am auzit mai nimic şi acum se uita la mine nerăbdătoare să vadă ce am să răspund sau ce am să comentez la spusele ei. N-a fost nimic mai mult decât oboseală.

— Nimic mai mult decât oboseală, repetă Dermot Craddock, încet. Insistaţi că e vorba doar de oboseală, doamnă Gregg?

— Da, insist. Nu văd de ce nu m-aţi crede pe cuvânt.

Dermot Craddock se întoarse către Jason Rudd.

— Domnule Rudd, spuse el, cred că dumneavoastră mă înţelegeţi mai bine decât soţia dumneavoastră. Sunt îngrijorat, foarte îngrijorat pentru siguranţa soţiei. A avut loc un atentat la viaţa ei, a primit scrisori de ameninţare. Asta înseamnă, nu-i aşa, că cineva a fost prezent la petrecerea de caritate, şi se poate ca acel cineva să mai fie încă aici, cineva care cunoaşte în amănunt această casă şi ce se întâmplă în ea. Persoana aceea, oricine ar fi, poate să fie puţin nebună. Nu e doar problema ameninţărilor care ne preocupă. Se spune că bărbaţii ameninţaţi trăiesc mult şi bine. La fel şi femeile. Dar oricine a fost, nu s-a limitat doar la ameninţări. Asupra vieţii

doamnei Gregg s-a atentat cu premeditare. Nu vedeţi, în toată ordinea firească şi logică a lucrurilor, că acest atentat are toate şansele să se repete? Numai într-un singur fel îi putem asigura protecţia. Trebuie să-mi spuneţi tot ce ştiţi. Nu spun că ştiţi cine e criminalul, dar cred că ar trebui să puteţi ghici sau să aveţi o vagă bănuială. Îmi veţi spune adevărul, vă rog? Sau dacă – şi este posibil – şi dumneavoastră nu cunoaşteţi adevărul, o veţi convinge pe soţia dumneavoastră să mi-l spună? Ce vă cer acum este pentru siguranţa amândurora.

Jason Rudd îşi întoarse încet capul spre soţie.

— Marina, ai auzit ce a spus inspectorul Craddock. Este posibil, aşa cum spune şi dumnealui, ca tu să ştii ceva ce eu nu ştiu. Dacă e aşa, pentru numele lui Dumnezeu, nu te prosti şi spune ce ştii. Dacă bănuieşti pe cineva, chiar şi foarte puţin, spune-ne în momentul acesta.

— Dar nu ştiu nimic. Vocea ei se transformase într-un geamăt alintat. Trebuie să mă credeţi.

— De cine vă temeaţi în ziua aceea? Întrebă Dermot.

— Nu mă temeam de nimeni.

— Ascultaţi, doamnă Gregg, printre oamenii de pe scări sau care urcau atunci scările, erau şi doi amici ai dumneavoastră pe care aţi fost foarte surprinsă să-i vedeţi, pe care nu i-aţi văzut de ani de zile şi pe care nu vă aşteptaţi să-i vedeţi tocmai în acea zi. Domnul Ardwyck Fenn şi doamna Brewster. V-au încercat sentimente deosebite când i-aţi văzut venind pe scări? Nu ştiaţi că vin, nu-i aşa?

— Nu, nici nu ştiam măcar că sunt în Anglia, răspunse Jason Rudd.

— Am fost încântată să-i văd, spuse Marina, absolut încântată!

— Încântată s-o vedeţi pe doamna Brewster?

— Păi… Îi aruncă o privire rapidă, uşor suspicioasă.

Craddock continuă:

— Lola Brewster a fost, dacă nu mă înşel, măritată cu al treilea soţ al dumneavoastră, Robert Truscott, nu-i aşa?

— Da, corect.

— A divorţat de ea ca să poată să se însoare cu

dumneavoastră.

— Ah, toată lumea ştie despre asta, spuse Marina Gregg, pierzându-şi răbdarea. Doar nu crezi că e o noutate peste care ai dat dumneata acum. La vremea respectivă s-a făcut tam-tam pe chestia asta, dar nu au rămas resentimente între noi, în cele din urmă.

— Nu v-a ameninţat?

— Mda, într-un fel, da, a făcut-o. Dar, Doamne, aş vrea să vă pot explica. Nimeni nu ia astfel de ameninţări în serios. Eram la o petrecere, ea a băut prea mult. Probabil că, dacă ar fi avut un pistol, ar fi rătăcit un glonţ înspre mine. Noroc că nu a avut. Dar asta s-a întâmplat acum mulţi ani! Emoţiile acestea nu durează! Chiar nu durează, sincer. E adevărat, nu-i aşa, Jason?

— Aş zice că aşa e, nu durează, răspunse Jason Rudd, şi pot să vă asigur, domnule Craddock, că Lola Brewster n-a avut în ziua aceea, la petrecere, nici o clipă ocazia să otrăvească paharul soţiei mele. În majoritatea timpului a stat prin preajma mea. Ideea că Lola, după o lungă perioadă de prietenie, dintr-odată se hotărăşte, vine în Anglia, ajunge în casa noastră gata pregătită să otrăvească băutura neveste-mii – toată ideea e complet absurdă.

— Vă înţeleg punctul de vedere, afirmă Craddock.

— Nu e doar un punct de vedere, este adevărat. Lola n-a fost nici o clipă în apropierea paharului Marinei.

— Şi celălalt vizitator – Ardwyck Fenn?

Jason Rudd făcu o mică pauză înainte de a vorbi, sau cel puţin aşa i se păru lui Craddock.

— E un prieten foarte vechi de-al nostru, spuse el. Nu l-am văzut de mulţi ani, deşi am corespondat când şi când. Este o figură destul de cunoscută în televiziunea americană.

— E şi un prieten al dumneavoastră? O întrebă Craddock pe Marina.

Ea răspunse, un pic prea grăbită:

— Da, sigur că da. E… da, a fost întotdeauna un prieten, dar în ultimii ani i-am cam pierdut urma. Apoi, într-o bruscă efuziune verbală, continuă: Dacă dumneata crezi că m-am

uitat şi l-am văzut pe Ardwyck şi m-a înfricoşat prezenţa lui, atunci nu pot să spun decât că e o prostie. O aiureală. De ce să-mi fie frică de el? Am fost prieteni extraordinari. Am fost foarte, foarte încântată să-l revăd, aşa brusc. A fost o surpriză încântătoare, aşa cum am mai spus. Da, o surpriză încântătoare.

Îşi ridică însufleţită şi sfidătoare privirea înspre el.

— Vă mulţumesc, doamnă Gregg, spuse Craddock, liniştit. Dacă veţi simţi nevoia, în orice moment, să îmi acordaţi ceva mai mult din încrederea dumneavoastră, vă sfătuiesc cu tărie să o faceţi.

Capitolul 14

Doamna Bantry era în genunchi. O zi bună pentru săpat în grădină. Pământul e uscat, numai bun. Dar săpatul nu rezolvă totul. Ciulinii acum, apoi păpădiile. Nu se juca niciodată când venea vorba de buruieni.

Se ridică în picioare, cu răsuflarea tăiată, dar triumfătoare şi se uită peste gardul viu care dădea înspre drum. Fu foarte mirată s-o vadă pe secretara brunetă, al cărei nume nu şi-l aducea aminte, ieşind din cabina telefonică situată lângă staţia de autobuz, de cealaltă parte a drumului.

Oare cum o chema. Începea cu B – sau era R? Nu, Zielinsky, asta era. Doamna Bantry îşi aduse aminte la timp, în momentul în care Ella traversa drumul înspre aleea care conducea spre conac.

— Bună dimineaţa, domnişoară Zielinsky, o salută ea, prietenește.

Ella Zielinsky tresări. Nu atât tresări, cât mai curând ezită – ezitarea calului înspăimântat. Reacţia ei avu darul s-o surprindă pe doamna Bantry.

— Bună dimineaţa, răspunse Ella, adăugând repede: Am venit să dau un telefon. Linia noastră telefonică nu funcţionează prea bine azi.

Doamna Bantry era din ce în ce mai surprinsă. Se întrebă de ce Ella Zielinsky se obosea să se explice. Îi răspunse politicos.

— Ce stresant trebuie să fie pentru dumneata. Poţi să vii oricând la mine să foloseşti telefonul, dacă vrei.

— Oh… Vă mulţumesc din suflet… Ella fu întreruptă de un acces de strănut.

— Dumneata ai febra fânului, puse imediat diagnosticul doamna Bantry. Să încerci bicarbonat de sodiu nu prea concentrat şi apă.

— Ah, staţi liniştită. Am o soluţie într-un pulverizator, recomandată de medic. Dar vă mulţumesc, oricum.

Strănută din nou, în timp ce se îndepărtă, cu paşi repezi, pe aleea ce ducea la conac.

Doamna Bantry se uită în urma ei. Apoi îşi întoarse atenţia spre grădina ei. O privi nemulţumită. Cât vedeai cu ochii, nu era nici o buruiană.

— Menirea lui Othello s-a sfârşit, mormăi doamna Bantry confuză. Ştiu că sunt o babă băgăcioasă, dar tare aş vrea să aflu dacă nu cumva…

După un moment de nehotărâre, doamna Bantry cedă tentaţiei. Avea să fie o babă băgăcioasă, ce naiba! Se duse repede în casă, la telefon, ridică receptorul şi formă. O voce vioaie, transatlantică, îi răspunse:

— Gossington Hall.

— Doamna Bantry la telefon, de la East Lodge.

— Oh, bună dimineaţa, doamnă Bantry. Sunt Hailey Preston. V-am întâlnit în ziua petrecerii de la conac. Cu ce vă pot ajuta?

— M-am gândit că aş putea să te ajut eu pe dumneata. Dacă telefonul vă este deranjat…

Vocea lui plină de uimire o întrerupse:

— Telefonul nostru deranjat? Nu e nimic în neregulă cu telefonul nostru. Ce v-a făcut să credeţi aşa ceva?

— Trebuie să fi făcut eu o greşeală, spuse doamna Bantry. Nu aud întotdeauna foarte bine, explică ea, minţind cu neruşinare.

Puse receptorul înapoi în furcă, aşteptă câteva minute, apoi sună din nou.

— Jane, Dolly la telefon.

— Da, Dolly. Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat ceva ciudat. Secretara aceea a dat un telefon

de la cabina publică de peste drum. S-a obosit să-mi explice, deşi chiar nu era nevoie, că a venit să sune de acolo pentru că telefonul de la Gossington Hall era deranjat. Dar am sunat la ei mai devreme şi nu era…

Făcu o pauză şi aşteptă ca inteligenţa să dea verdictul.

— Într-adevăr, spuse Miss Marple, pe gânduri. Interesant.

— De ce crezi că a făcut aşa ceva?

— Păi, e clar că nu voia să fie auzită de altcineva…

— Exact!

— Şi pentru asta, pot exista foarte multe motive.

— Da.

— Interesant, spuse Miss Marple pentru a doua oară.

II

Nimeni nu putea fi mai dornic să vorbească decât Donald McNeil. Era un tânăr roşcovan foarte amabil. Îl întâmpină de Dermot Craddock cu curiozitate şi plăcere.

— Cum o mai duceţi? Întrebă el, vesel. Aveţi ceva savuros pentru mine?

— Încă nu. Poate mai târziu.

— Trageţi de timp, ca de obicei. Toţi sunteţi la fel. Nişte secretomani amabili! N-aţi ajuns încă la stadiul acela în care invitaţi pe cineva să vină să vă „asiste la cercetări”?

— Am venit la dumneavoastră, spuse Dermot Craddock cu un rânjet.

— E vreun mesaj ascuns în replica asta a dumneavoastră? Chiar mă suspectaţi pe mine de moartea doamnei Badcock şi credeţi că din greşeală am otrăvit-o în locul Marinei Gregg sau că pe Heather Badcock am urmărit s-o omor în tot timpul ăsta?

— N-am sugerat nimic, spuse Craddock.

— Nu, nu, n-aţi face aşa ceva, nu-i aşa? Aţi fi foarte corecţi. Foarte bine. Să vedem. Am fost acolo. Am avut ocazia, dar aveam şi un motiv? Ah, asta v-ar plăcea să aflaţi? Ce motiv am avut?

— Până în momentul de faţă nu am descoperit niciunul, spuse Craddock.

— Asta mă mulţumeşte pe deplin. Mă simt mult mai în

siguranţă.

— Singurul lucru care mă interesează la dumneavoastră e ce aţi văzut în ziua aceea.

— Am mai trecut o dată prin asta. Am spus imediat poliţiei locale. Este umilitor. Eram la locul crimei. Practic, am văzut crima în timp ce se petrecea, trebuie să fi văzut şi totuşi n-am nici cea mai vagă idee cine a făcut-o. Mi-e ruşine să recunosc că prima dată am realizat ce se întâmplă când am văzut-o pe biata femeie, într-un fotoliu, chinuindu-se să respire şi apoi dându-şi duhul. Normal că este o mărturie pe viu foarte bună. Un articol important pentru mine – şi toate celelalte. Dar, trebuie să mărturisesc că mă simt umilit de faptul că nu ştiu mai multe. Ar fi trebuit să ştiu mai multe. Şi nu mă puteţi păcăli că doza aceea era menită pentru Heather Badcock. Era o femeie de treabă care, poate, vorbea prea mult dar nimeni nu este ucis pentru atâta lucru; numai dacă, bineînţeles, nu deţinea cine ştie ce secrete. Dar nu cred că cineva s-a apucat să-i împărtăşească secrete lui Heather Badcock. Nu era genul de persoană interesată de secretele altor oameni. Îmi făcea impresia unei femei care vorbea, invariabil, numai despre sine.

— Asta pare a fi părerea generală, încuviinţă Craddock.

— Şi, uite aşa, ajungem şi la celebra Marina Gregg. Sunt sigur că există o grămadă de motive, dintre cele mai minunate, pentru a o ucide pe Marina. Invidie şi gelozie şi încurcături amoroase – toate ingredientele unei drame. Dar cine a fost autorul crimei? Cineva, presupun, cu o doagă lipsă. Iată! Acum aveţi părerea mea valoroasă. Asta vă doreaţi?

— Nu numai asta. Am înţeles că dumneavoastră aţi urcat scările cam în acelaşi timp cu vicarul şi primarul.

— Chiar aşa. Dar n-am sosit atunci prima dată. Am fost acolo şi mai devreme.

— N-am ştiut asta.

— Mda, eram într-un fel de delegaţie itinerantă, ştiţi, umblând de ici-colo. Aveam un fotograf cu mine. Am coborât să facem nişte fotografii cu primarul sosind, primarul mai aruncând un inel, mai înfigând un steguleţ pentru vreo

comoară îngropată, tot soiul de astfel de chestii. Apoi am urcat iar, nu neapărat în interes de serviciu, cât să beau şi eu un pahar sau două. Era bună băutura.

— Înţeleg. Acum, vă puteţi aminti cine mai era pe scări când ai urcat?

— Margot Bence, din Londra, era acolo cu aparatul ei de fotografiat.

— O cunoşteaţi bine?

— Ne învârtim destul de des în aceleaşi cercuri. E o fată deşteaptă, care îşi transformă arta în succes. Face tot ce e la modă – serile de debut, spectacolele de gală – s-a specializat în fotografii din unghiuri neobişnuite. Artistică, în felul ei! Era pe palier, undeva la jumătatea lui, într-un colţ foarte bine plasat pentru a fotografia pe oricine urca scările şi pentru a surprinde întâlnirea dintre gazde şi oaspeţii aflaţi în capul scărilor. Lola Brewster era imediat în faţa mea, pe scări. N-am recunoscut-o de la bun început. Are o nouă coafură, într-o nuanţă de roşu ruginiu. Stilul insular Fiji, foarte la modă în momentul de faţă. Ultima dată când am văzut-o avea părul drept, întins, încadrându-i chipul şi bărbia, într-o frumoasă nuanţă de castaniu. Era însoţită de un american masiv, brunet. Nu ştiu cine era, dar arăta ca şi cum era cineva important.

— V-aţi uitat cumva la Marina Gregg în timp ce urcaţi scările?

— Da, evident că m-am uitat.

— Nu vi s-a părut tulburată, ca şi cum ar fi suferit un şoc sau îi era frică de ceva?

— E ciudat că-mi spuneţi chestia asta. Chiar am crezut, pentru câteva clipă, că e gata-gata să leşine.

— Înţeleg, spuse Craddock gânditor. Mulţumesc. Nu mai e nimic ce-aţi vrea să-mi împărtăşeşti?

McNeil îl privi deschis, cu o mină nevinovată.

— Ce-ar mai putea fi?

— Nu prea vă cred, îi spuse Craddock.

— Cu toate astea, păreţi destul de sigur că nu eu sunt criminalul. Mă dezamăgiţi. Dacă se dovedeşte că eu sunt primul ei soţ? Nimeni nu ştie cine e, ci numai că era atât de

nesemnificativ, încât până şi numele i-a fost uitat.

Dermot rânji.

— V-aţi însurat când eraţi în şcoala primară, poate? Sau, poate, eraţi încă în scutece! Trebuie să mă grăbesc. Am un tren de prins.

III

Pe biroul lui Craddock de la Scotland Yard era un teanc de hârtii frumos ordonate. Aruncă un ochi spre ele, apoi o întrebare peste umăr:

— Unde stă Lola Brewster?

— La Savoy, şefu'. Apartementul 1800. Vă aşteaptă.

— Şi Ardwyck Fenn?

— Stă la Dorchester. Etajul unu, la numărul 190.

Craddock luă nişte telegrame şi le citi iar, printre rânduri, înainte de a le îndesa în buzunar. Citind-o pe ultima, îşi zâmbi uşor, în barbă. „Să nu spui că nu-mi fac treaba, mătuşă Jane”, mormăi el, ca pentru sine.

Ieşi în stradă şi se îndreptă spre Savoy.

În apartamentul Lolei Brewster, gazda îl întâmpină pe inspector cu efuziune. Având proaspete în minte datele din raportul pe care tocmai îl citise, Craddock o cercetă cu atenţie. Era încă o frumuseţe, gândi el, dar una de salon, poate exagerată şi puţin trecută, dar încă la modă. Şi, desigur, avea un stil complet diferit de cel al Marinei Gregg. După schimbul de amabilităţi, Lola îşi trecu mâna prin părul roşu, inspiraţie Fiji, dându-l pe spate, îşi ţuguie buzele generos rujate într-un fel provocator şi, cu pleoapele albastre bătând uşor peste ochii mari, căprui, spuse:

— Aţi venit să-mi puneţi şi mai multe întrebări groaznice? Ca inspectorul acela de la poliţia locală?

— Sper să nu fie prea groaznice, doamnă Brewster.

— Oh, sunt convinsă că vor fi, şi sunt la fel de convinsă că toată chestiunea n-a fost decât o mare încurcătură.

— Chiar credeţi?

— Da. Totul e aşa o mare aiureală. Ce, chiar vreţi să spuneţi că cineva a încercat s-o otrăvească pe Marina? Ea e o dulceaţă de femeie, nu alta, să ştiţi. Toată lumea o iubeşte.

— Chiar şi dumneavoastră?

— Am fost întotdeauna o prietenă devotată Marinei.

— Ei, haideţi, doamnă Brewster, n-aţi avut cumva ceva necazuri cu ea, acum vreo, să zicem, unsprezece sau doisprezece ani?

— Oh, atunci. Lola alungă ideea cu un gest. Eram teribil de tulburată şi surescitată şi aveam nişte certuri îngrozitoare cu Rob. Niciunul din noi nu era în apele lui în acele vremuri. Marina s-a îndrăgostit nebuneşte de el şi l-a dat şi pe el peste cap, dragul de el.

— Şi aţi suferit mult din cauza asta?

— Aşa am crezut atunci, domnule inspector. Desigur, acum îmi dau seama că a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Dar, ştiţi, eram îngrijorată în privinţa copiilor. Căminul nostru era distrus. Din păcate, deja îmi dădusem seama că eu şi Rob nu suntem compatibili. Bănuiesc că aţi aflat până acum că, imediat ce s-a terminat divorţul, m-am căsătorit cu Eddie Groves. Cred că eram îndrăgostită de el de multă vreme, dar, evident, nu voiam să-mi distrug căsnicia, din cauza copiilor. E atât de important, nu-i aşa, să oferi copiilor tăi un cămin.

— Cu toate astea, lumea spune că, în fapt, aţi fost teribil de supărată.

— Oh, lumea întotdeauna vorbeşte, spuse Lola într-o doară.

— Aţi spus destul de multe, la vremea aceea, nu-i aşa, doamnă Brewster? Din ce mi s-a relatat, aţi ameninţat c-o împuşcaţi pe Marina Gregg.

— V-am spus că lumea obişnuieşte să mai şi vorbească aiurea. E normal să spui aşa ceva. Evident că nu aveam de gând să împuşc pe nimeni.

— Spuneţi asta în ciuda focului de armă tras asupra lui Eddie Groves câţiva ani mai târziu?

— Oh, asta a fost pentru că ne-am certat, spuse Lola. Mi-am pierdut cumpătul.

— O sursă de mare încredere ne-a povestit, doamnă Brewster, că aţi spus – şi sunt cuvintele dumneavoastră, din câte am aflat (Craddock începu să citească dintr-un carnet) –

„Curva aceea să stea liniştită, că nu scapă basma curată. Dacă n-o împuşc acum, aştept şi-i vin eu de hac altcumva. Nu mă interesează cât am de aşteptat, ani dacă e nevoie, dar până la urmă îmi reglez conturile cu ea”.

— Oh, sunt convinsă că nu am spus aşa ceva, râse Lola.

— Doamnă Brewster, eu sunt convins că aţi spus.

— Oamenii exagerează îngrozitor. Pe faţă îi înflori un zâmbet fermecător. În momentul acela eram foc şi pară de supărare, înţelegeţi, şopti ea pe un ton confidenţial. Spui tot felul de lucruri când eşti nervos pe cineva. Dar nu te aştepţi chiar să treacă paisprezece ani şi să baţi jumătate de Anglie ca să o găseşti pe Marina şi să-i torni otravă în paharul de cocktail la trei minute după ce v-aţi revăzut, nu?

Dermot Craddock nu credea nici el în posibilitatea asta. I se părea mai mult decât improbabil. Spuse doar:

— Doamnă Brewster, nu fac decât să vă aduc la cunoştinţă că au existat ameninţări la adresa ei în trecut şi că Marina Gregg a fost, cu certitudine, speriată să vadă în ziua aceea pe cineva anume urcând scările. Şi, fireşte, nu pot să nu cred că acel cineva eraţi dumneavoastră.

— Dar draga de Marina a fost încântată să mă vadă! M-a sărutat şi mi-a zis cât de minunat era că eram şi eu acolo. Serios, inspectore, cred că sunteţi foarte, foarte caraghios.

— De fapt, sunteţi toţi o familie mare şi fericită?

— Ei bine, cu siguranţă acum sunteţi mult mai aproape de adevăr decât în tot ce mi-aţi spus până aici.

— Şi nu aveţi nici o idee care ar putea să ne ajute într-un fel sau altul? Nici o idee cine ar fi dorit s-o ucidă?

— Vă mai spun o dată că nimeni nu ar fi avut de ce s-o vrea pe Marina moartă. Oricum, e o femeie foarte caraghioasă. Întotdeauna face mare caz de sănătatea ei şi se răzgândeşte mereu şi vrea şi asta, şi cealaltă, şi nu mai ştiu ce, şi când obţine ce vrea, nu-i mai trebuie! Nu pot să înţeleg de ce ţine lumea la ea aşa de mult. Jason e pur şi simplu nebun după ea. Câte trebuie să îndure omul acela! Dar, ce să-i faci. Toată lumea îi face Marinei toate mofturile, se dau peste cap pentru ea. Şi ea, în schimb, le oferă un surâs trist şi dulce şi le

mulţumeşte! Şi, se pare, că pentru zâmbetul acela toţi consideră că a meritat osteneala. Chiar nu înţeleg cum îi reuşeşte. Mai bine vă scoateţi din cap ideea că cineva ar fi vrut s-o omoare.

— Aş vrea să pot, spuse Dermot Craddock. Din păcate, nu pot să mi-o scot pur şi simplu din cap pentru că, vedeţi dumneavoastră, chiar s-a întâmplat.

— Cum adică s-a întâmplat? Nimeni n-a omorât-o pe Marina, nu?

— Nu, dar cineva a încercat.

— Nu cred asta nici o clipă! Cred că, oricine va fi fost, a vrut s-o omoare pe femeia aceea – moarta. Probabil că cineva moşteneşte bani de pe urma ei.

— N-avea nici un ban, doamnă Brewster.

— Atunci trebuie să fi existat vreun alt motiv. Oricum, dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu mi-aş face griji în privinţa Marinei. Marina e întotdeauna bine!

— Da? Mie nu mi se pare tocmai o femeie fericită.

— Asta pentru că face din orice ţânţar, armăsar. Iubiri nefericite. Imposibilitatea de a face copii.

— A adoptat însă, nu? Întrebă Dermot, cu amintirea vie a insistenţei vocii lui Miss Marple.

— Cred că a adoptat la un moment dat. Nu ştiu să fi fost un mare succes. Face chestii din astea impulsive, apoi îşi doreşte să nu le fi făcut.

— Ce s-a întâmplat cu copiii adoptaţi de ea?

— N-am idee. După o vreme au dispărut pur şi simplu. Bănuiesc că s-a plictisit de ei, aşa cum face cu orice altceva.

— Înţeleg, spuse Dermot Craddock.

IV

Pasul următor – Hotelul Dorchester, apartamentul 190.

— Ei bine, domnule inspector-şef… Ardwyck Fenn se uită la cartea de vizită din mână.

— Craddock.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sper că nu vă deranjează să răspundeţi la câteva întrebări.

— Absolut deloc. E în legătură cu povestea aceea din Much

Benham. Nu… Cum îi zice, de fapt, St Mary Mead?

— Da, exact. Gossington Hall.

— Nu pot să-mi dau seama de ce Jason Rudd ar fi vrut să cumpere aşa ceva. Sunt o mulţime de case georgiene în Anglia, chiar bunicele – sau chiar victoriene, în stilul Queen Anne. Gossington Hall e un conac pur victorian. Nu înţeleg ce e aşa atractiv în chestia asta!

— Eh, ceva o fi atractiv – pentru unii, vreau să spun – să beneficieze de stabilitatea victoriană.

— Stabilitate? Da, poate că aţi punctul de „i” la chestia asta. Marina, cred, avea o pasiune pentru ideea de stabilitate. E ceva de care biata femeie n-a avut parte, aşa că, mă gândesc, e ceva după care tânjeşte. Poate că locul acela o va mulţumi cât de cât în acest sens.

— O cunoaşteţi bine, domnule Fenn?

Ardwyck Fenn ridică din umeri.

— Ei? Nu ştiu dacă aş zice că o cunosc bine. O ştiu de mulţi ani. Am avut ocazia s-o cunosc când şi când, ca să mă exprim aşa.

Craddock îl analiză din cap până în picioare. Un bărbat brunet, bine clădit, masiv, cu ochi vicleni, ascunşi în spatele unor lentile groase, o bărbie şi un maxilar puternice. Ardwyck Fenn continuă:

— Din câte citesc prin ziare, înţeleg că doamna Cum-o-fichemat-o a fost otrăvită din greşeală. Că doza era menită pentru Marina. E adevărat?

— Da. E adevărat. Doza era în cocktailul Marinei Gregg. Doamna Badcock şi-a vărsat cocktailul şi Marina i l-a oferit pe al ei.

— Ei, păi este destul de clar. Dar nu-mi pot totuşi da seama cine ar fi vrut s-o otrăvească pe Marina. Mai ales că Lynette Brown nu era prezentă.

— Lynette Brown? Craddock păru oarecum pierdut.

Ardwyck Fenn zâmbi.

— Dacă Marina rupe contractul ăsta, dacă renunţă la rol, îl primeşte Lynette, iar pentru Lynette ar însemna foarte mult. Dar nu cred că, pentru aşa ceva, şi-ar fi trimis vreun emisar cu

otravă. E o idee mult prea melodramatică.

— Pare puţin cam prea tras de păr, spuse Craddock sec.

— Ah, aţi fi surprins de ce pot face femeiele când îşi pun mintea, zise Ardwyck Fenn. Deşi, să ne înţelegem, poate că moartea a fost neintenţionată. Poate că cineva a vrut să-i tragă o sperietură pe cinste – destul cât s-o doboare, dar nu s-o şi omoare.

Craddock scutură din cap.

— N-a fost o doză la limită, replică el.

— Oamenii mai fac greşeli când vine vorba de dozaje, şi încă ce greşeli.

— Asta e teoria pe care o veţi susţine?

— Oh, nu, în nici un caz. Era doar o sugestie. Nu am nici o teorie. Eu nu sunt decât un spectator inocent.

— A fost surprinsă Marina Gregg să vă vadă?

— Da, a fost o surpriză totală pentru ea. Râse amuzat. Nu-şi putea crede ochilor când m-a văzut urcând scările. Dar, trebuie să recunosc, m-a întâmpinat cu căldură.

— N-aţi mai văzut-o de multă vreme?

— Nu de vreo patru sau cinci ani, aş zice.

— Dar înainte de perioada asta, a existat un timp când eraţi prieteni foarte apropiaţi, greşesc?

— Insinuaţi ceva anume cu afirmaţia asta, domnule inspector Craddock?

În vocea lui nu se simţea aproape nici o schimbare, dar totuşi era ceva acolo care nu fusese mai înainte. O nuanţă dură, de ameninţare. Craddock simţi dintr-odată că acest bărbat putea deveni un adversar nemilos.

— Ar fi mai bine, continuă Ardwyck Fenn, dacă aţi spune exact ce aveţi de spus.

— Sunt gata s-o fac, domnule Fenn. Trebuie să cercetez relaţiile tuturor celor care au fost cu Marina Gregg în ziua fatidică. Se vorbeşte că, în perioada din trecut la care mă refer, dumneavoastră eraţi îndrăgostit nebuneşte de Marina Gregg.

Ardwyck Fenn ridică din umeri.

— Oamenii mai au şi astfel de pasiuni, inpectore. Din

fericire, sunt trecătoare.

— Se spune că v-a dat speranţe şi că, mai târziu, v-a respins şi că asta nu v-a picat deloc bine.

— Se spune, se spune! Bănuiesc că aţi citit toate astea în Confidenţial.

— Am aflat de la oameni destul de bine informaţi şi cu picioarele pe pământ.

Ardwyck Fenn îşi dădu capul pe spate, descoperind conturul puternic al grumazului.

— Că am avut o slăbiciune pentru ea, la un moment dat, da, recunosc, admise el. Era o femeie frumoasă şi atrăgătoare, şi încă mai este. Să spuneţi că am ameninţat-o vreodată, aş zice că mergeţi prea departe. Nu-mi face niciodată plăcere, domnule inspector-şef, să fiu luat de fraier, iar oamenii care mi se pun împotrivă tind să regrete. Dar acest principiu se aplică, în mare parte, în afacerile mele de zi cu zi.

— Din câte ştiu, v-aţi folosit de influenţa dumneavoastră ca să o scoateţi dintr-un film în care juca la vremea respectivă.

Ardwyck Fenn ridică din umeri.

— Nu era potrivită pentru rol. Era în conflict cu regizorul. Investisem în acea producţie şi n-avea de gând să-mi pun în pericol afacerea. Vă asigur că nu a fost decât o tranzacţie financiară.

— Dar poate că Marina Gregg nu a luat-o ca atare?

— Oh, evident că nu. Întotdeauna a crezut că astfel de chestiuni sunt personale.

— Din ce mi s-a spus, ea a mărturisit câtorva prieteni că se temea de dumneavoastră.

— Da? Ce pueril! Bănuiesc că i-a plăcut senzaţia.

— Credeţi că nu exista nici un motiv să-i fie frică de dumneavoastră?

— Evident că nu. Eu trec repede peste orice dezamăgire suferită. Întotdeauna am mers pe principiul că, atunci când vine vorba de femei, balta are destul peşte.

— Un mod foarte satisfăcător de a trăi, domnule Fenn.

— Da, aşa cred şi eu.

— Cunoaşteţi îndeaproape lumea filmului?

— Am interese financiare în ea.
— Prin urmare e logic să ştiţi cât mai multe despre ea.
— Poate.
— Sunteţi un om a cărui judecată este demnă de luat în consideraţie. Îmi puteţi sugera vreo persoană care i-ar fi putut purta ranchiună Marinei Gregg în asemenea măsură încât să fie dispusă să o ucidă?
— Probabil vreo duzină, spuse Ardwyck Fenn, dacă nu ar trebui să se implice personal în vreun fel. Haideţi să zicem că dacă ar fi doar o chestiune de apăsat un buton pe un perete, am găsi multe degete dornice s-o facă.
— Eraţi acolo în acea zi. Aţi văzut-o şi aţi vorbit cu ea. Credeţi că, între toţi oamenii care vă înconjurau în acel scurt interval de timp – din momentul în care aţi sosit până în momentul în care Heather Badcock a murit – aţi putea să-mi sugeraţi – nu mai mult de atât, vă rog să remarcaţi că nu vă cer decât o sugesde – pe cineva care ar fi putut s-o otrăvească pe Marina Gregg?
— N-aş vrea să-mi dau cu părerea, afirmă sec Ardwyck Fenn.
— Asta înseamnă că aveţi o părere?
— Înseamnă că nu am nimic de comentat pe marginea subiectului. Şi, cu asta, domnule inspector-şef, încheiem subiectul.

Capitolul 15

Dermot Craddock se uită în carneţelul lui, la ultimul nume notat. Telefonul sună de două ori deja, dar nici un răspuns. Mai încercă o dată. Ridică din umeri, se ridică şi decise să meargă să vadă de unul singur.

Studioul domnişoarei Margot Bence se afla pe o stradă înfundată care dădea în Tottenham Court Road. Dacă n-ar fi fost plăcuţa cu numele ei pe uşă, nu prea ar fi avut după ce să-l identifice; nu avea nici un fel de firmă. Craddock bâjbâi până dădu de primul etaj. Aici, pe un panou alb, stătea scris mare, cu negru: „Margot Bence, fotograf de personalităţi. Intraţi, vă rog”.

Craddock intră. Dădu într-o mică sală de aşteptare, în care nu se afla nimeni. Rămase acolo, ezitând, apoi îşi drese vocea

zgomotos şi teatral. De vreme ce metoda nu funcţionă, spuse cu voce tare:

— E cineva?

Auzi un zgomot vag de papuci de casă în spatele draperiilor de catifea; draperiile se dădură la o parte pentru a dezvălui un bărbat tânăr, cu o frizură exuberantă şi cu un chip roz şi alb.

— Vai, dragul meu, îmi pare aşa de rău, începu el. Nu te-am auzit. M-a lovit o idee absolut nouă şi încercam să văd ce iese.

Trase şi mai mult draperia de catifea, iar Craddock îl urmă înăuntru, în încăperea interioară. Aceasta se dovedi neaşteptat de încăpătoare. Era, în mod evident, studioul de lucru. Era împânzit de aparate de fotografiat, lumini, reflectoare, pânze de tot felul, claie una peste alta, ecrane mobile.

— Ce dezordine e aici, spuse tânărul, care era aproape la fel de subţire ca şi Hailey Preston. Dar uneori îţi vine greu să lucrezi până nu te trezeşti într-o harababură. Bun, acum de ce ai vrut să ne vezi?

— Voiam să o văd pe domnişoara Margot Bence.

— Ah, Margot. Ce păcat. Dacă veneai cu jumătate de oră mai devreme, o găseai aici. A plecat la o şedinţă foto cu nişte modele pentru Fashion Dream. Ar fi trebuit, ştii, să suni înainte, pentru o programare. Margot este îngrozitor de ocupată zilele astea.

— Am sunat. N-a răspuns nimeni.

— Desigur, răspunse tânărul. L-am scos din furcă. Acum îmi aduc aminte. Ne deranja. Îşi aranjă bluza de lucru liliachie pe care o purta. Pot să te ajut cu ceva? Să facem o programare? Fac multe programări pentru Margot şi îi aranjez bună parte din treburile ei. Voiai să aranjezi o şedinţă foto undeva? Privată sau de afaceri?

— Niciuna, din acest punct de vedere, spuse Dermot Craddock.

Îi întinse tânărului cartea lui de vizită.

— Ce spectaculos! Exclamă tânărul. Brigada Criminalistică! Ştiţi, cred că v-am văzut fotografia în ziare. Sunteţi unul dintre Cei Patru sau Cei Cinci sau or fi devenit Cei Şase, zilele astea? Se petrec atâtea crime în ziua de azi, că au fost nevoiţi

să le mărească numărul, nu-i aşa? Oh, Doamne, sunt nerespectuos? Mi-e teamă că da. Nu am vrut de fel să fiu aşa. Pentru ce doriţi să vorbiţi cu Margot – sper că nu vreţi s-o arestaţi.

— Voiam s-o întreb câte ceva.

— Ea nu face fotografii indecente sau mai ştiu eu ce de felul acesta, se nelinişti tânărul. Sper că nu v-a servit nimeni cu asemenea poveşti, pentru că nu sunt adevărate. Margot este foarte artistică. Are multe lucrări pentru scenă şi pentru studio. Dar studiile pe care le realizează sunt teribil, teribil de pure – aproape puritane, aş zice eu.

— Pot spune pur şi simplu ce treabă am cu domnişoara Bence, replică Dermot. Recent a fost martoră oculară a unei crime care a avut loc în apropiere de Much Benham, într-un sat pe numele de St Mary Mead.

— Oh, Doamne, sigur că da! Ştiam de asta. Margot s-a întors şi mi-a povestit cu lux de amănunte. Cucută în cocktailuri, nu-i aşa? Ceva de genul. Suna atât de morbid! Dar în combinaţie cu Serviciul de Ambulanţă St John nu mai pare atât de sumbru, nu-i credeţi? Dar n-aţi întrebat-o pe Margot despre asta, deja? Sau poate era altcineva?

— Cu cât înaintăm în caz, cu atât avem mai multe întrebări, spuse Dermot.

— Vreţi să spuneţi că misterul se dezvăluie. Da, îmi dau seama că da. Crima se dezvăluie, nu? Asemenea unei fotografii într-o cameră obscură.

— E chiar ca în fotografie, conchise Dermot. Foarte bună comparaţia asta a dumitale.

— A, foarte amabil din partea dumneavoastră. Acum, despre Margot. Vreţi s-o găsiţi imediat?

— Da, dacă mă puteţi ajuta în acest sens.

— Ei bine, momentan, zise tânărul, consultându-şi ceasul, momentan e undeva pe lângă casa lui Keats, în Hampstead Heath. Maşina mea este afară. Să vă reped până acolo?

— Ar fi foarte frumos din partea dumitale, domnule…

— Jethroe, completă tânărul. Johnny Jethroe.

În timp ce coborau scările, Dermot îl întrebă:

— De ce casa lui Keats?

— Păi, ştiţi că nu mai facem fotografii de modă în studio. Ne place să pară naturale, atinse de vânt. Şi, dacă e posibil, într-un decor mai puţin obişnuit. Ştiţi ce vreau să spun, o ţinută Ascot, postată în faţa în faţa închisorii Wandsworth, sau un costum oarecare în faţa casei unui poet.

Domnul Jethroe conduse rapid, dar stăpân pe sine, până la Tottcnham Court Road, prin Camden Town şi, în sfârşit, în vecinătatea zonei Hampstead Heath. Pe trotuarul din faţa casei lui Keats se juca o scenă foarte agreabilă. O fată zveltă, într-o rochie de organdi diafan, stătea în picioare, îmbrăţişând o pălărie imensă, neagră. Undeva în spatele ei, la mică distanţă, o altă fată, în genunchi, trăgea de rochia celei dintâi, în aşa fel încât aceasta se mula strâns peste genunchii şi picioarele ei. O fată cu un aparat de fotografiat le dicta ce să facă, cu o voce profundă, răguşită.

— Pentru numele lui Dumneazeu, Jane, lasă-ţi fundul în jos. Se vede în spatele genunchiului ei drept. Lasă-te mai jos. Aşa. Nu, mai la stânga. Aşa. Acum eşti mascată de tufiş. E bine aşa. Staţi nemişcate. Mai facem încă una. De data asta pune ambele mâini în spatele pălăriei. Capul sus. Bun – acum, Elsie, întoarce-te. Apleacă-te. Mai mult. Apleacă-te! Apleacă-te, trebuie să ridici tabachera aceea. Asta era. De vis! Ai reuşit! Acum mişcă-te spre stânga. Aceeaşi poziţie, numai întoarce-ţi capul peste umăr. Aşa.

— Nu înţeleg de ce ţii neapărat să-mi pozezi dosul, spuse îmbufnată Elsie.

— Scumpo, e un dos foarte frumos. Arată spectaculos, spuse fotografa. Şi când îţi întorci capul, peste umăr, bărbia îţi răsare ca o lună nouă deasupra unei creste de munte. Nu cred că trebuie să căutăm mai mult de atât, e suficient.

— Bună, Margot, o strigă Jethroe.

— Ah, tu erai. Ce cauţi aici? Spuse ea întorcând capul.

— Am adus pe cineva cu mine să te vadă. Inspector-şef Craddock, de la Brigada Criminalistică.

Fata îşi întoarse rapid privirea înspre Dermot. Inspectorului i se păru că ochii ei aveau o căutătură prudentă, cercetătoare,

dar asta, în sine, nu avea nimic ieşit din comun, un lucru pe care el îl ştia bine. Era o reacţie dintre cele mai comune atunci când lumea dădea peste inspectori de la Criminalistică. Era o tânără subţire, toată numai piele şi os, dar destul de interesantă. De o parte şi de cealaltă a feţei îi cădea o perdea grea de păr negru. Arăta murdară şi pământie la faţă şi, din punctul lui de vedere, nu deosebit de atrăgătoare. Dar îşi dădea seama că, dincolo de înfăţişare, fata avea personalitate puternică. Îşi ridică sprâncenele, care şi aşa erau uşor înălţate din pensare şi spuse:

— Şi cu ce-aş putea să vă ajut eu, domnule inspector-şef Craddock?

— Bună ziua, domnişoară Bence. Voiam să vă întreb dacă sunteţi amabilă să-mi răspundeţi la câteva întrebări despre întâmplarea aceea nefericită de la Gossington Hall, în apropiere de Much Benham. Dacă îmi aduc bine aminte, aţi fost acolo să faceţi nişte fotografii.

Tânăra confirmă cu un semn din cap.

— Da, desigur, îmi aduc aminte destul de bine. Îi aruncă o privire rapidă, iscoditoare. Nu v-am văzut acolo. Era, cu siguranţă, altcineva. Inspectorul… Inspectorul…

— Inspectorul Cornish? O ajută Dermot.

— Exact.

— Noi am fost chemaţi mai târziu.

— Sunteţi de la Scotland Yard?

— Da.

— Aţi dat buzna şi aţi luat cazul de sub nasul celor de la poliţia locală, corect?

— Nu e chiar o chestiune de dat buzna, să ştiţi. E treaba şefului poliţiei locale să decidă dacă vrea să ţină cazul la el acasă sau dacă nu e mai bine să intrăm noi pe fir.

— Şi pe ce bază decide?

— De cele mai multe ori se bazează pe caracterul local al infracţiunii sau pe cel mai… Să zicem universal. Câteodată chiar internaţional.

— Şi de data asta, nu-i aşa, a decis că are un caracter internaţional?

— Transatlantic e, poate, cuvântul cel mai potrivit.

— Se sugerează asta în ziare, nu? Se sugerează că ucigaşul, oricine ar fi fost, voia s-o omoare pe Marina Gregg şi, din greşeală, a omorât-o pe o amărâtă de localnică. E adevărat ce se spune sau e şi ceva publicitate pentru filmul lor?

— Mi-e teamă, domnişoară Bence, că nu încape îndoială ca aşa e.

— Ce aveţi să mă întrebaţi pe mine? Trebuie să mă deplasez până la Scotland Yard?

Craddock scutură din cap.

— Numai dacă vreţi. Putem să mergem înapoi la studio, dacă vă convine mai mult.

— Foarte bine, asta facem. Maşina mea e parcată puţin mai încolo.

Femeia o luă rapid de-a lungul cărării, iar Dermot o urmă. Jethroe strigă după ei:

— La revedere, draga mea. Nu vin să vă deranjez. Sunt sigură că tu şi inspectorul aveţi secrete majore de discutat.

Jethroe se alătură celor două modele de pe trotuar şi începu să discute aprins cu ele.

Margot se urcă în maşină, deblocă portiera pe partea cealaltă, iar Craddock se urcă alături de ea. Nu spuse nici un cuvânt tot drumul până la Tottenham Court Road. Întoarse maşina spre fundătură şi, la capătul ei, intră printr-o poartă deschisă.

— Aici am propriul loc de parcare, comentă ea. De fapt, e un spaţiu de depozitat mobilă, dar mi-au închiriat şi mie o parte. Să ai unde să-ţi parchezi maşina e una dintre marile bătăi de cap în Londra, aşa cum probabil ştiţi foarte bine, deşi nu cred că vă preocupă problemele traficului, nu?

— Nu, nu e una dintre problemele mele.

— Crimele sunt infinit mai de convenabile, nu-i aşa? Remarcă Margo Bence.

Îl conduse înapoi la studio, îi indică un scaun, îi oferi o ţigară şi se cufundă în fotoliul mare din faţa lui. Din spatele cortinei de păr negru îi aruncă o privire serioasă şi cercetătoare.

— Vorbeşte, străine, spuse ea.

— În ziua morţii de care vorbeam, eraţi acolo, făcând fotografii, corect?

— Da.

— Aţi fost angajată anume pentru asta?

— Da. Voiau pe cineva care să facă o suită de fotografii specializate. Fac multe chestii de genul ăsta. Câteodată mai lucrez cu unele studiouri de film, dar, de data asta, am făcut doar fotografii pentru petrecere şi, după aceea, câteva instantanee cu cei câţiva oameni mai speciali, întâmpinaţi de Marina Gregg şi de Jason Rudd. O serie de personalităţi din localitate şi alte celebrităţi. Chestii de genul ăsta.

— Da, înţeleg. Din câte am aflat, eraţi cu aparatul foto pe scări.

— O vreme, da. Am prins nişte unghiuri foarte bune de acolo. Ai oameni care vin pe scări, sub tine, şi poţi să roteşti şi să prinzi exact momentul în care Marina dă mâna cu ei. Poţi să prinzi multe unghiuri diferite, fără să trebuiască să te mişti mult.

— Sunt conştient, desigur, că aţi mai răspuns la nişte întrebări, la momentul respectiv, legate de ce aţi văzut şi vi s-a părut suspicios, orice care ne-ar putea fi de folos. Întrebări de rutină.

— Aveţi unele mai specializate de atât?

— Nu cu mult, aş zice. Din poziţia în care vă aflaţi, aveaţi o vedere bună asupra Marinei Gregg?

Margo făcu semn că da.

— Excelentă, chiar.

— Şi asupra lui Jason Rudd?

— Din când în când. Se mişca mai mult. Turna de băut, le făcea cunoştinţă celor prezenţi. Prezenta toate celebrităţile locale celor din lumea filmului. Tot felul de astfel de treburi, îmi imaginez. N-am văzut-o pe doamna Baddeley…

— Badcock.

— Scuze, Badcock. N-am văzut-o luând din băutura fatală, nimic de genul ăsta. De fapt, nici nu sunt sigură că ştiu care dintre ele era.

— Vă aduceţi aminte sosirea primarului?

— Oh, da. Îmi amintesc de primar, cum să nu. Avea pe el veşmântul şi însemnele funcţiei lui. Am o fotografie cu el urcând scările – un prim-plan – mai degrabă un profil crud şi încă una cu el dând mâna cu Marina.

— Atunci vă puteţi fixa momentul acela în minte. Doamna Badcock şi soţul ei au urcat pe scări, spre Marina Gregg, exact înaintea primarului.

Ea scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar tot nu pot să mi-o amintesc.

— Nu contează cine ştie ce. Presupun că aveaţi un unghi de vedere foarte bun spre Marina Gregg şi că aveaţi ochii şi camera pe ea destul de des.

— Foarte adevărat. În majoritatea timpului. Aşteptam până prindeam cel mai potrivit moment.

— Cunoaşteţi, cumva, un domn pe nume Ardwyck Fenn; ştiţi cum arată?

— Oh, da. Îl cunosc destul de bine. Canale de televiziune – face şi filme.

— L-aţi fotografiat?

— Da, l-am surprins urcând scările cu Lola Brewster.

— Asta se întâmpla imediat ce a urcat primarul?

Femeia se gândi preţ de câteva momente, apoi încuviinţă:

— Da, cam pe atunci.

— Aţi observat cumva dacă Marinei Gregg părea a i se fi făcut brusc rău? Aţi observat o expresie bizară pe chipul ei?

Margot Bence se aplecă, deschise o tabacheră şi scoase o ţigară. O aprinse. Cu toate că nu îi răspunsese la întrebare, Dermot nu o grăbi. Aşteptă, întrebându-se ce tot cântărea în minte. Apoi ea rosti dintr-odată:

— De ce mă întrebaţi asta?

— Pentru că este o întrebare pentru care vreau neapărat un răspuns – unul pe care să mă pot baza.

— Şi aveţi impresia că vă puteţi baza pe răspunsul meu?

— Da, chiar mă bazez. Dumneavoastră trebuie să vă fi dezvoltat instinctul de a observa cu foarte mare atenţie chipurile oamenilor, aşteptând anumite expresii, anumite

momente prielnice.

Ea făcu semn că da, aşa era.

— Aţi văzut ceva de genul acesta?

— Deci a mai văzut şi altcineva, nu-i aşa?

— Da. Chiar mai multe persoane, dar fiecare descrie altceva.

— Cum au descris ceilalţi?

— O persoană mi-s spus că părea gata-gata să leşine.

Margot clătină uşor din cap.

— Altcineva a spus că era surprinsă. Craddock se opri un moment, apoi continuă: Iar o a treia persoană a spus că avea o privire îngheţată.

— Îngheţată, repetă Margot, cu o mină meditativă.

— Sunteţi de acord cu cea din urmă relatare?

— Nu ştiu. Poate.

— Bine, a fost relatată într-un chiar mai bizar de atât, spuse Dermot. În cuvintele răposatului poet, Tennyson. „Oglinda-n cui s-a spart de tot/Blestemul m-a ajuns, socot/Plângea Domniţa din Shalott."

— Nu era nici o oglindă acolo, comentă Margot Bence, dar, dacă ar fi fost, s-ar fi spart. Se ridică brusc în picioare. Staţi puţin, spuse ea. Voi face ceva mult mai bun decât să vă descriu cum a fost. Am să vă arăt.

Dădu la o parte o draperie de la capătul celălalt al studioului şi dispăru câteva clipe. Inspectorul o putea auzi mormăind de zor, nerăbdătoare.

— Ce haos infernal e aici, spuse ea, ieşind la lumină, de nu poţi să găseşti niciodată ce cauţi, când cauţi. Am găsit totuşi.

Străbătu încăperea până la el şi îi întinse o fotografie lucioasă. Craddock o studie. Era o fotografie foarte bună a Marinei Gregg. Mâna îi era în cea a femeii care stătea în picioare în faţa ei şi, prin urmare, se afla cu spatele la obiectiv. Dar Marina Gregg nu se uita la femeie. Ochii ei priveau ţintă, nu tocmai în obiectiv, ci oblic, puţin înspre stânga. Cel mai interesant lucru pentru Dermot Craddock era faptul că figura ei nu exprima absolut nimic. Nici frică, nici durere, nimic. Femeia înfăţişată acolo privea ţintă la ceva, vedea ceva şi emoţia trezită în ea era atât de mare, încât era

incapabilă, fizic, să exprime ceva, orice, prin trăsăturile feţei. Dermot Craddock mai văzuse cândva o asemenea expresia pe figura unui om, un om care o secundă mai târziu fusese împuşcat mortal…

— Mulţumit? Îl întrebă Margot Bence.

Craddock oftă adânc.

— Da, vă mulţumesc. Ştiţi, este foarte greu să te decizi ce şi cum, în condiţiile în care martorii exagerează sau îşi imaginează că au văzut cine ştie ce. Dar aici nu s-a întâmplat aşa. Era ceva de văzut şi ea a văzut. Vă deranjează dacă păstrez asta? O întrebă.

— Da, puteţi să luaţi fotografia. Eu am negativul.

— Aţi trimis-o la vreun ziar?

Margot făcu un gest că nu.

— Mă întreb de ce n-aţi făcut-o. Până la urmă, e o fotografie foarte dramatică. Orice revistă v-ar fi oferit un preţ bun pe ea.

— Nu mă interesează, spuse Margot. Dacă, din greşeală, priveşti în adâncurile sufletului cuiva, te simţi puţin jenat să faci bani din asta.

— O cunoaşteţi pe Marina Gregg?

— Nu.

— Veniţi din State, nu-i aşa?

— M-am născut în Anglia. Dar am făcut şcoala în America. Am venit aici… Oh, să tot fie vreo trei ani.

Dermot Craddock încuviinţă. Ştia deja răspunsurile la întrebările ce aveau să urmeze. Fata părea însă destul de sinceră.

— Unde v-aţi făcut stagiatura? O întrebă.

— La Studiourile Reingarden şi pentru Andrew Quilp.

Un semnal de alarmă se declanşă imediat în mintea lui Dermot. Numele studiourilor i se păreau vag familiare.

— Aţi locuit în Seven Spring, nu-i aşa?

Ea îl privi amuzată.

— Se pare că ştiţi cam multe despre mine. M-aţi verificat?

— Sunteţi o fotografă foarte cunoscută, domnişoară Bence. S-au scris articole despre dumneavoastră, după cum bine ştiţi. De ce aţi venit în Anglia?

— Ea ridică din umeri.

— Oh, îmi doream o schimbare. Şi, apoi, cum vă spuneam, m-am născut în Anglia, deşi am plecat în State de mică.

— De foarte mică, dacă nu cumva mă înşel.

— Aveam cinci ani, dacă ţineţi neapărat să ştiţi.

— Ţin neapărat. Domnişoară Bence, cred că aţi putea să-mi spuneţi mai multe decât aţi făcut-o până acum.

Figura ei deveni dură şi îl ţintui cu privirea.

— Ce vreţi să spuneţi prin asta?

Dermot Craddock o privi şi se hotărî să rişte. Nu avea la dispoziţie prea multe informaţii. Reingarden Studios, Andrew Quilp şi numele unui oraş. Dar se simţea ca şi cum bătrâna Miss Marple ar fi stat lângă umărul lui, îmboldindu-l.

— Cred că o cunoaşteţi pe Marina Gregg mai bine decât recunoaşteţi.

Fata râse.

— Dovediţi-o. Aveţi halucinaţii.

— Serios? Nu prea cred. Şi poate fi dovedit, să ştiţi, fără să pierd prea mult timp sau să-mi bat capul. Haideţi, domnişoară Bence, nu credeţi că e mai bine să recunoaşteţi care e adevărul? Să recunoaşteţi că Marina Gregg v-a adoptat când eraţi copil şi că aţi trăit cu ea timp de patru ani.

Margot trase aer în piept puternic, cu zgomot.

— Ticălos băgăcios! Spuse ea.

Remarca ei îl luă puţin prin surprindere, contrastul fiind prea mare între comportamentul ei anterior şi ce exprima acum. Femeia se ridică, scuturându-şi părul ei negru.

— Bine, bine, e adevărat! Da, Marina Gregg m-a dus cu ea în America. Mama mea avea opt copii. Trăia într-o mahala, undeva. Era, bănuiesc, una dintre sutele de persoane care i-au scris unei actriţe despre care au auzit sau au citit pe undeva, împărtăşind o poveste lacrimogenă, implorând-o să adopte copilul unei mame care nu putea să-i ofere nimic. Oh, e o poveste foarte murdară.

— Trei aţi fost adoptaţi, spuse Dermot. Trei copii adoptaţi la momente diferite, din locuri diferite.

— Exact. Eu, Rod şi Angus. Angus era mai mare ca mine,

Rod era, practic, un bebeluş. Am avut o viaţă minunată. Oh, minunată! Toate avantajele! Ridică vocea, plină de dispreţ. Maşini şi haine, şi o casă minunată în care să locuim, şi oameni care să aibă grijă de noi, educaţie aleasă şi mentori buni, mâncare delicioasă. Totul deodată! Şi ea, în persoană, chiar ea, „mama" noastră. „Mama" cu ghilimelele de rigoare, jucându-şi rolul, fotografiindu-se cu noi, toată numai un sentiment de maternitate! Ah, ce tablou încântător de sentimental.

— Dar ea chiar îşi dorea copii, spuse Dermot Craddock. Măcar asta era adevărat, nu? Nu era doar o campanie de publicitate.

— Oh, poate că da. Da. Cred că era adevărat. Voia copii. Dar nu ne voia pe noi! Nu cu adevărat. N-a fost nimic altceva decât o scenetă splendidă, bine jucată. „Familia mea." „E atât de minunat să am o familie a mea." Şi Izzy i-a permis. Trebuia să ştie mai bine de atât.

— Izzie e Isidore Wright?

— Da, al treilea sau al patrulea soţ, că nu mai ştiu care şi cum. Era un om minunat. O înţelegea, cred, şi era uneori îngrijorat în privinţa noastră. Era blând cu noi, dar nu se prefăcea că e tatăl nostru. Nu-l vedeam ca pe un tată. Nu-i păsa de nimic altceva decât de scrisul lui. De atunci am mai citit câte ceva din ce-a scris. Chestii sordide şi destul de crude, dar puternice şi evocatoare. Cred că, într-o zi, lumea o să vorbească despre el ca despre un mare scriitor.

— Şi până când a durat toată povestea asta?

Zâmbetul lui Margot Bence se crispă dintr-odată.

— Până s-a plictisit de toată şarada respectivă. Nu, nu e tocmai adevărat… A aflat că urma să aibă un copil al ei. Râse cu o tristeţe neaşteptată. Până atunci ne-a fost! Nu mai eram doriţi. I-am servit bine pe post de biete substitute, dar nu-i păsa de noi nici cât negru sub unghie, câtuşi de puţin. Oh, ne-a făcut vânt cât se poate de frumos. Ne-a dat o casă şi o mamă adoptivă, şi bani pentru educaţie, şi o sumă frumuşică să putem porni în viaţă. Nimeni n-ar putea să spună că nu s-a purtat corect faţă de noi, din cale afară de frumos. Dar nu ne-a

vrut deloc; tot ce voia era să facă un copil.

— Nu puteţi s-o învinuiţi pentru asta, rosti Dermot cu blândeţe.

— N-o învinuiesc pentru că şi-a dorit un copil al ei, nu! Dar noi? Ne-a luat de lângă părinţi, din locul de care aparţineam. Mama mea m-a vândut ca pe un sac de cartofi, dar nu m-a vândut ca să-i fie ei mai bine. M-a vândut pentru că era o femeie nesăbuită care credea că o să mă umplu de „avantaje" şi „educaţie", şi o să am o viaţă minunată. Credea că face ce e mai bine pentru mine. Mai bine, pentru mine? Dacă ar fi ştiut ea…

— Încă mai sunteţi înverşunată, din câte văd.

— Nu, acum nu mai sunt înverşuată. Am trecut peste asta. Sunt înverşunată pentru că-mi aduc aminte, pentru că m-am întors în timp, la acele vremuri. Cu toţii eram destul de înverşunaţi.

— Toţi?

— Ei, poate nu Rod. Lui Rod nu i-a păsat niciodată de nimeni şi de nimic. Plus de asta, el era şi micuţ. Dar Angus simţea la fel ca şi mine, numai că el cred că era mai răzbunător. Spunea că, atunci când va creşte, se va duce şi-l va omorî pe copilul pe care ea urma să-l aibă.

— Ştiaţi despre copil?

— Da, evident că ştiam. Toată lumea ştia ce se întâmplase. Ea înnebunise de fericirea de a avea un copil al ei şi, apoi, când s-a născut, era retardat! Merita din plin. Retardat sau nu, pe noi nu ne-a mai vrut înapoi.

— O urâţi foarte tare.

— Şi de ce n-aş urî-o? Mi-a făcut cel mai mare rău posibil. Să faci un copil să creadă că e iubit şi dorit şi apoi să îi arăţi că, de fapt, n-a fost decât o mare impostură.

— Ce s-a întâmplat cu… Hai să le spunem fraţii dumitale, de dragul convenienţei.

— Oh, după aceea ne-am înstrăinat. Rod are o fermă pe undeva, prin vest. El are o fire mai veselă, întotdeauna a fost aşa. Angus? Nu ştiu. Am pierdut legătura cu el.

— Şi el a continuat să aibă resentimente?

— N-aş zice, spuse Margot. Nu e ceva ce poţi să simţi la nesfârşit. Ultima dată când l-am văzut, spunea că vrea să se facă actor de teatru. Nu ştiu dacă a reuşit sau nu.

— Iată că v-aţi amintit totuşi, remarcă Dermot.

— Da, mi-am amintit, răspunse Margot.

— Marina Gregg a fost surprinsă să vă vadă sau aranjamentele au fost făcute în aşa fel încât dumneavoastră să fiţi fotograful de la petrecere, anume ca să vă facă pe plac?

— Ea? Tânăra îi aruncă un zâmbet plin de dispreţ. Ea n-a ştiut nimic de nici un aranjament. Eram curioasă s-o văd şi am discutat cu cine trebuia ca să obţin slujba. După cum spuneam, am ceva influenţă printre cei de la studiouri. Voiam să văd cum mai arată în ultima vreme. Mângâie uşor suprafaţa mesei. Nici măcar nu m-a recunoscut. Ce ziceţi de chestia asta? Am stat cu ea patru ani. De când aveam cinci ani până la nouă ani şi nu m-a recunoscut.

— Copiii se schimbă, zise Dermot, se schimbă aşa de mult că abia îi mai recunoşti. Am o nepoată pe care am întâlnit-o deunăzi şi vă asigur că aş fi trecut pe lângă ea pe stradă.

— Îmi spuneţi asta ca să mă faceţi să mă simt mai bine? Chiar nu-mi pasă. Oh, la naiba, hai să fim cinstiţi. Îmi pasă. Îmi păsa. Avea un farmec al ei, aproape magic! Un farmec minunat, dezastruos, care punea stăpânire pe tine. Poţi să urăşti un astfel de om şi să-ţi pese totuşi.

— Nu i-aţi spus cine sunteţi?

— Nu, nu i-am spus, zise ea, scuturând din cap. E ultimul lucru pe care l-aş fi făcut.

— Aţi încercat s-o otrăviţi, domnişoară Bence?

Tânăra îşi schimbă atitudinea. Se ridică şi râse.

— Ce întrebare ridicolă! Dar mă gândesc că e necesară. E parte din meseria dumneavoastră. Nu. Vă asigur că nu am ucis-o eu.

— Nu asta v-am întrebat, domnişoară Bence.

Se uită la el, încruntată, nedumerită.

— Marina Gregg, spuse el, e încă în viaţă.

— Pentru cât timp?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Domnule inspector, nu credeţi că e foarte posibil să încerce cineva din nou s-o omoare şi, de data asta, poate, să reuşească?

— Vor fi luate măsuri de precauţie.

— Oh, sunt convinsă. Soţul ei, cel plin de adoraţie, va avea grijă de ea, nu credeţi, şi se va asigura să nu păţească ceva.

Craddock ascultă cu atenţie batjocura din vocea ei.

— Ce-aţi vrut să spuneţi adineaori când aţi zis că nu asta m-aţi întrebat? Spuse ea brusc.

— V-am întrebat dacă aţi încercat s-o ucideţi. Aţi replicat că n-aţi ucis-o dumneavoastră. Asta e adevărat, dar cineva a murit, cineva a fost ucis.

— Vreţi să spuneţi că am încercat s-o ucid pe Marina Gregg şi, din greşeală, am omorât-o pe cucoana cum-o-cheamă. Dacă vreţi să fiu mai clară, bine, nu am încercat s-o otrăvesc pe Marina şi nu am ucis-o pe doamna Badcock.

— Dar poate că ştiţi cine a făcut-o?

— Nu ştiu nimic, domnule inspector, vă asigur.

— Dar aveţi, cumva, vreo idee?

— Eh, lumea are întotdeauna idei. Îi zâmbi, batjocoritor. Printre atâţia oameni s-ar putea să fie, nu-i aşa, acel cineva; secretara-robot, cu părul ei negru, elegantul domn Hailey Preston, servitori, cameriste, un maseur, o coafeză, careva de la studiouri, atâţia oameni – şi unul dintre ei poate să nu fie ceea ce pretinde a fi.

Apoi, în timp ce el făcea, fără să-şi dea seama, un pas înspre ea, femeia scutură din cap cu vehemenţă.

— Relaxaţi-vă, inspectore, zise ea. Vă tachinez doar. Cineva îi vrea capul Marinei, dar eu nu am nici cea mai vagă idee cine. Serios, nu am absolut nici o idee.

Capitolul 16

Pe Aleea Aubrey la nr. 16, tânăra doamnă Baker stătea de vorbă cu soţul ei. Jim Baker, o namilă de bărbat, blond, arătos, se chinuia să asambleze un aeromodel.

— Vecinii ăştia! Spuse Cherry. Scutură semnificativ din cârlionţii ei negri. Vecinii ăştia, repetă ea, cu venin.

Ridică, atentă, o tigaie de pe foc şi apoi, cu îndemânare, puse

rapid conţinutul pe două farfurii, una ceva mai plină decât cealaltă. Pe cea mai plină o puse în faţa soţului ei.

— Grătar mix, îl anunţă ea.

Jim ridică nasul din treaba lui şi adulmecă apreciativ.

— Da' ce surpriză, exclamă el. Ce zi e azi? E ziua mea?

— Trebuie să te hrăneşti bine, spuse Cherry.

Cherry era foarte drăguţă în şorţul ei cu dungi albe şi cireşii, cu mici volănaşe. Jim Baker mută piesele modelului pentru a face loc mâncării. Îi rânji nevestei şi întrebă:

— Cine spune?

— Miss Marple, în primul rând! Zise Cherry. Şi, dacă tot vorbim de hrănit bine, adăugă ea, aşezându-se pe scaunul din faţa lui şi trăgând farfuria către ea, nici ei nu i-ar strica să mănânce ceva mai consistent. Afurisita aia de domnişoară Knight n-o hrăneşte decât cu carbohidraţi. Nu se poate gândi la nimic altceva! O „delicioasă cremă de ouă", o „delicioasă prăjitură cu unt", nişte „macaroane cu brânză delicioase". Nişte budinci leşinate cu un sos rozaliu. Şi gaze, gaze, gaze, cât e ziua de lungă. Şi vorbeşte ca o moară stricată.

— Eh, se pronunţă Jim vag, bănuiesc că asta e dieta de invalid.

— Dietă de invalid! Exclamă Cherry, pufnind pe nas dispreţuitoare. Miss Marple nu e invalidă – e doar bătrână. Şi îşi bagă întotdeauna nasul unde nu-i fierbe oala.

— Cine, Miss Marple?

— Nu, domnişoara Knight. Îmi spune mie cum să-mi fac treaba! Ba chiar îmi spune cum ar trebui să gătesc! Ştiu mai multe decât ea despre cum se găteşte.

— Tu eşti as, când vine vorba de gătit, Cherry, o aprecie Jim.

— Gătitul e o artă, spuse Cherry, e ceva din care să muşti cu satisfacţie.

Jim râse.

— Eu chiar muşc din asta, nu glumă. De ce a zis Miss Marple asta a ta că am nevoie să mănânc mai bine? Ieri, când am trecut pe acolo să repar raftul din baie, i s-a părut că arăt pricăjit?

Era rândul lui Cherry să râdă.

— Îţi spun eu ce mi-a spus. Mi-a spus: „Ai un bărbat arătos, draga mea. Un bărbat foarte arătos”. Parcă eram într-una din cărţile acelea vechi care se citesc cu voce tare la televizor.

— Sper că ai fost de acord cu ea, rânji Jim, mândru.

— I-am zis că eşti bine, cât de cât.

— Bine? Zău aşa. Asta e un fel de a o scălda.

— Şi, după aceea, mi-a spus: „Draga mea, trebuie să ai grijă de bărbatul acela al tău. Ai grijă să-l hrăneşti cum trebuie. Bărbaţii au nevoie de mâncăruri cu carne multă, bine preparată”.

— Să trăiască!

— Şi să-ţi prepar mâncare proaspătă, să nu cumva să cumpăr mâncare din aceea gata făcută, plăcinte şi nu mai ştiu ce şi să le vâr în cuptor să se încălzească. Nu că aş face des aşa ceva, spuse Cherry, spăşită.

— În ce mă priveşte, cu cât mai rar, cu atât mai bine, spuse Jim. Nu au deloc acelaşi gust.

— Atâta vreme cât bagi de seamă ce mănânci, spuse Cherry, şi nu eşti prea ocupat cu avioanele tale şi cu nu mai ştiu ce tot construieşti tot timpul. Şi nu cumva să-mi spui că ai cumpărat setul acela pentru nepotul tău, Michael. L-ai cumpărat ca să te poţi juca tu cu el.

— Nu e destul de mare ca să se joace cu aşa ceva, se scuză Jim.

— Şi bănuiesc că de acum ai de gând să-ţi petreci seara meşterind la el. Ce-ai zice de nişte muzică? Ai cumpărat discul acela despre care tot vorbeai?

— Da, l-am luat. Ceaikovski 1812.

— E acela cu mult zgomot, despre o bătălie, nu-i aşa? Cherry se strâmbă. Doamnei Hartwell a noastră n-o să-i placă! Vecinii ăştia! M-am săturat de ei până peste cap. Toată ziua se plâng şi comentează. Nu ştiu care-s mai răi. Soţii Hartwell sau Barnaby. Soţii Hartwell încep câteodată să bată în perete încă de pe la unş'pe fără douăzeci. Asta e prea de tot! Până la urmă până şi cei de la televizor şi de la BBC au program până mai târziu de-atât. De ce n-am avea şi noi voie să punem puţină muzică dacă asta vrem? Şi întotdeauna ne cer să dăm sonorul

mai încet.

— Nu ai cum să dai sonorul la mic când asculţi muzică, spuse Jim cu autoritate. Nu ai cum să prinzi tonalitatea cum trebuie, dacă nu ai volum. Toată lumea ştie asta. E un fapt cunoscut de toată lumea în cercurile muzicale. Şi ce zic de mâţa lor care vine tot timpul în grădină la noi şi ne scormoneşte în straturile cu flori, tocmai când am terminat de săpat şi arată frumos?

— Îţi spun, Jim. Eu, una, m-am săturat de locul ăsta până peste cap.

— Când stăteam în Huddersfield, nu te deranjau vecinii atât de mult, remarcă Jim.

— Acolo nu era la fel, spuse Cherry. Vreau să spun că acolo toată lumea e independentă. Dacă ai vreun necaz, cineva întotdeauna îţi întinde o mână de ajutor şi tu ajuţi la rândul tău. Dar nimeni nu se bagă în viaţa ta. E ceva în cartierele noi ca ăsta care îi face pe oameni să se uite la vecini cu suspiciune şi cu răutate. Probabil pentru că toţi suntem noi aici. Mă şochează câtă bârfa există şi câtă lume care se înjunghie pe la spate şi care scrie petiţii pe la primărie şi câte şi mai câte, de ţi se face rău! Oamenii în oraşele adevărate sunt mult prea ocupaţi pentru aşa ceva.

— Fata mea, cred că ai dreptate în privinţa asta.

— Ţie-ţi place aici, Jim?

— Slujba e decentă. Şi, până la urmă, stăm într-o casă nou-nouţă. Mi-ar fi plăcut să avem mai mult spaţiu ca să am unde mă desfăşură. Mi-ar fi plăcut să pot să am un atelier.

— La început am crezut că e minunat, se confesă Cherry, dar acum nu mai sunt aşa de sigură. Casa e frumuşică şi îmi place grozav zugrăveala albastră şi baia e drăguţă, dar nu-mi plac oamenii şi atmosfera de aici. Ţi-am zis că Lily Price şi Harry al ei s-au despărţit? A fost treaba aceea ciudată la casa pe care au fost s-o vadă. Ştii, când era cât pe ce să cadă de la geam. A povestit că Harry stătea pur şi simplu şi se uita la ea ca un imbecil.

— Mă bucur că a terminat-o cu el. Oricum nu e bun de nimic, spuse Jim.

— N-are nici un sens să iei un individ de bărbat doar pentru că aştepţi un copil, spuse Cherry. Ştii, el nu a vrut s-o ia de nevastă. Nu e un om foarte cumsecade. Miss Marple spunea că nu e cumsecade, adăugă ea, gânditoare. A vorbit cu Lily despre el. Lily a crezut că îi lipseşte o doagă.

— Miss Marple? Nu ştiu să-l fi văzut vreodată.

— Ah, ba da, a fost pe aici în ziua în care a ieşit la plimbare şi a căzut şi doamna Badcock a ajutat-o să se ridice şi a luat-o la ea acasă. Crezi că Arthur şi doamna Bain o să se ia?

Jim se încruntă în timp ce puse mâna pe o piesă de la aeromodelul lui şi consultă diagrama cu instrucţiuni de asamblare.

— Mi-aş dori să mă asculţi când vorbesc, îl dojeni Cherry.

— Ce-ai spus?

— De doamna Bain şi de Arthur.

— Pentru Dumnezeu, Cherry, nevastă-sa tocmai a dat colţul! Voi, femeile! Eu am auzit că încă e într-o stare nervoasă destul de proastă – sare în sus dacă îi vorbeşti.

— Mă întreb de ce oare… N-aş fi crezut că o să fie afectat în halul ăsta. Tu ce zici?

— N-ai putea să cureţi puţin capătul ăsta de masă? Spuse Jim, respingând total orice interes faţă de problemele vecinilor săi. Numai atât cât să am unde să întind piesele astea, cât de cât.

Cherry oftă exasperată.

— Ca să primeşti ceva atenţie în casă asta, trebuie să te transformi într-un avion cu reacţie sau într-o piesă de motor turbo, spuse ea, amărâtă. Tu şi modelele tale!

Încărcă tava cu resturile rămase de la cină şi se îndreptă spre chiuvetă. Decise să nu spele vasele, o necesitate a vieţii de zi cu zi, pe care o amâna pe cât posibil. În loc să spele, puse totul în chiuvetă, la nimereală, se îmbrăcă repede cu o haină de catifea reiată şi ieşi din casă, dar nu înainte de a se opri o secundă să strige peste umăr:

— Mă duc până la Gladys Dixon. Vreau să împrumut de la ea unul dintre tiparele ei din Vogue.

— Bine, fata mea, îi răspunse Jim, aplecat asupra modelului

lui.

Aruncând, în timp ce trecea, o privire înveninată către uşa vecinilor de alături, Cherry o luă pe Aleea Blenheim şi se opri la numărul 16. Uşa era deschisă şi Cherry bătu în ea şi intră, strigând:

— Gladdy e acasă?

— Cherry, tu eşti? Doamna Dixon scoase capul pe uşa bucătăriei. E sus, în camera ei, croieşte o rochie.

— Bun. Mă duc sus.

Cherry urcă scările până dădu într-un dormitor îngust în care Gladys, o fată grăsună, cu trăsături comune, stătea în genunchi pe podea, cu obrajii în flăcări şi cu ace în gură, însăilând un tipar de hârtie.

— Bună, Cherry. Ia te uită ce chestie drăguţă am luat de la magazin, la Harper, în Much Benham şi era la reducere. Am să fac modelul acela cu împletituri şi cu volănaşe, ştii, acela pe care l-am mai făcut şi la Terylene.

— O să iasă foarte frumos, o încurajă Cherry.

Gladys se ridică în picioare, gâfâind niţel.

— Am făcut indigestie, spuse ea.

— N-ar trebui să croieşti imediat după ce-ai mâncat, o dojeni Cherry, să te apleci în halul ăsta.

— Cred că ar trebui să mai slăbesc puţin, admise Gladys, aşezându-se pe pat.

— Vreo veste de la studiouri? Întrebă Cherry, întotdeauna avidă de noutăţi din lumea filmului.

— Nu mare lucru. Se vorbeşte mult încă. Marina Gregg a venit ieri pe platouri şi a făcut un scandal monstru.

— De ce?

— Nu i-a plăcut ce gust avea cafeaua. Ştii că ei beau cafea în mijlocul dimineţii. A luat o gură şi a zis că e ceva în neregulă cu ea. Ceea ce, evident, era o totală aiureală. N-avea cum să fie ceva în neregulă cu cafeaua. Cafeaua vine, ca de obicei, într-o carafă, direct de la cantină. Desigur, întotdeauna cafeaua ei este pusă într-o ceaşcă de porţelan, destul de dichisită – dar e aceeaşi cafea. Deci nu avea cum să fie ceva în neregulă cu ea, nu crezi?

— Avea nervii încordaţi, probabil, spuse Cherry. Şi ce s-a întâmplat?

— Oh, nimic. Domnul Rudd a calmat pe toată lumea. E grozav când vine vorba de chestii din astea. I-a luat cafeaua şi a turnat-o în chiuvetă.

— Mi se pare cam prostească treaba asta, spuse Cherry, apăsat.

— De ce – ce vrei să spui?

— Ei bine, dacă era, într-adevăr, ceva în neregulă cu cafeaua – în felul ăsta nu mai ai cum să-ţi dai seama.

— Chiar crezi că se poate să fi fost ceva, cu adevărat? Întrebă Gradys, cu o figură alarmată.

— Păi, zise Cherry, ridicând din umeri, în ziua petrecerii, ceva chiar a fost în neregulă cu cocktailul ei, nu? Şi atunci de ce să nu se fi umblat şi la cafea? Dacă nu-ţi iese din prima, încerci până reuşeşti.

Pe Gladys o trecură fiorii.

— Cherry, nu-mi place deloc treaba asta, spuse ea. Cineva chiar îi poartă sâmbetele, nu se joacă. Ştii, a mai primit scrisori de ameninţare – ca să nu mai zic de povestea cu bustul, de ieri.

— Ce bust, ce poveste?

— Un bust de marmură. Pe platou. A fost reconstruit colţul unei încăperi dintr-un palat austriac, sau ceva de genul ăsta. Un nume ciudat, ca Shotbrown. Tablouri şi porţelanuri, şi busturi de marmură. Asta de care vorbesc era pus pe un soclu – bănuiesc că nu era destul de bine fixat. Oricum, ideea e că prin faţa platoului a trecut un camion foarte încărcat şi a creat trepidaţii şi bustul a căzut drept pe scaunul pe care stă de obicei Marina Gregg pentru marea ei scenă cu contele X sau Y. S-a făcut fărâme! Noroc că nu filmau în momentul respectiv. Domnul Rudd ne-a spus să nu-i suflăm Marinei nici o vorbă despre ce s-a întâmplat, a pus un alt scaun în loc, iar când ea a venit ieri pe platou şi a întrebat de ce a fost schimbat scaunul, i-a spus că nu era din perioada care trebuia şi că cel de acum oferă camerei un unghi mult mai bun. Dar pot să-ţi spun că lui nu i-a plăcut deloc ce s-a întâmplat.

Fetele se uitară una la cealaltă.

— E interesant, într-un fel, spuse Cherry încet. Şi, totuşi, nu e…

— Cred că am să renunţ să mai lucrez la cantina de la studiouri, zise Gladys.

— De ce? Nimeni nu caută să te otrăvească pe tine sau să-ţi arunce busturi de marmură în cap!

— Nu, dar nu întotdeauna persoana care e menită să dea ortul popii chiar dă. Poate să i se întâmple altcuiva. Cum a fost cu Heather Badcock, în ziua aceea.

— Mda, şi asta e adevărat, răspunse Cherry.

— Ştii, m-am tot gândit. În ziua aceea eram la conac, ajutam cu aranjamentele. Eram destul de aproape de ei la momentul cu pricina.

— Când a murit Heather Badcock?

— Nu, când a vărsat paharul. Pe toată rochia. Şi ce rochie frumoasă mai era, tafta de nailon de un albastru regal. O cumpărase anume pentru ocazia aceea. Şi era ciudat.

— Ce anume era ciudat?

— La momentul respectiv nu i-am dat prea multă importanţă. Dar acum, când stau să mă gândesc, e destul de ciudat.

Cherry o privi cu răbdare. Luă calificativul „ciudat” aşa cum a fost intenţionat. Nu era cu nimic amuzant.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce era ciudat? Izbucni ea, pierzându-şi răbdarea.

— Sunt aproape convinsă că ea a făcut-o anume.

— A vărsat cocktailul intenţionat?

— Da. Şi aş zice că asta e destul de ciudat, nu crezi?

— Pe o rochie nou-nouţă. Nu pot să cred aşa ceva.

— Acum chiar stau şi mă întreb, reflectă Gladys, ce-o fi făcând Arthur Badcock cu toate hainele neveste-sii. Rochia aceea se poate curăţa foarte frumos. Sau, dacă scot din ea o măsură, o fac o fustă numai bună. Crezi că Arthur Badcock ar crede că sunt cumplită dacă îi cer să mi-o vândă? N-ar avea nevoie de altă modificare – şi ar fi chiar frumoasă.

— Nu te-ar… Ezită Cherry… Deranja?

— Ce să mă deranjeze?

— Păi să porţi o rochie în care o altă femeie a murit – mai ales că a murit cum a murit…

Gladys se holbă la ea.

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu ea. Cântări chestiunea câteva momente, apoi se înveseli. Nu văd ce importanţă are, zise ea. Până la urmă, de fiecare dată când cumperi ceva la mâna a doua, de obicei e a cuiva care a murit, nu-i aşa?

— Da, dar nu e chiar acelaşi lucru.

— Ba eu cred că faci mofturi, spuse Gladys. E o rochie scumpă şi într-o frumoasă nuanţă de albastru. Cât despre povestea aceea ciudată, continuă ea, gânditoare, cred că am să mă duc la conac mâine-dimineaţă să vorbesc cu domnul Giuseppe.

— El e majordomul italian?

— Da. Şi e grozav de arătos. Are nişte ochi scânteietori! Dar are un temperament teribil. Când mergem acolo să ajutăm cu una, cu alta, ne repede, ceva de speriat, chicoti ea. Dar nu se supără niciuna dintre noi. Poate să fie şi teribil de drăguţ cu noi, câteodată… Oricum, s-ar putea chiar să-i povestesc despre ce-am văzut şi să-l întreb ce să fac.

— Nu văd ce-ai avea de povestit, îi spuse Cherry.

— Păi a fost ciudat, o sfidă Gladys, ţinând cu dinţii de adjectivul ei preferat.

— Eu cred că tu nu cauţi decât un pretext să te duci acolo să vorbeşti cu domnul Giuseppe, o tachină Cherry, şi ai face bine, fata mea, să ai mare grijă. Ştii cum sunt broscarii ăştia! Oriunde te-ai duce în lume, sunt la fel. Sânge fierbinte şi pasiune oarbă, asta sunt italienii.

Gladys suspină extaziată.

Cherry se uită la chipul grăsun, uşor pătat, al prietenei ei şi decise că avertizările ei nu erau necesare. Domnul Giuseppe, gândi ea, are alte gazele de alergat.

II

— Aha! Exclamă doctorul Haydock. Descurcăm iţe, după cum văd.

Îşi mută privirea de la Miss Marple la o claie de lână albă şi

scărmănată.

— Dumneata m-ai sfătuit să descurc, dacă nu pot să împletesc, spuse Miss Marple.

— Din câte văd, ţi-ai dat silinţa până la capăt.

— Am luat un ochi greşit chiar la începutul modelului. Din cauza asta, toată împletitura a luat-o razna, aşa că a trebuit s-o desfac pe toată. După cum vezi, e un model foarte complicat.

— Ce sunt modelele complicate pentru dumneata? O nimica toată.

— Luând în consideraţie vederea mea slabă, bănuiesc că ar trebui să mă limitez la o împletitură simplă, fără modele.

— Ţi s-ar părea foarte plicticos. Oricum, sunt flatat că mi-ai urmat sfatul.

— Nu-ţi urmez eu, întotdeauna, sfatul, doctore Haydock?

— Numai când îţi convine.

— Spune-mi, doctore, chiar la împletit te gândeai când mi-ai dat sfatul respectiv?

Doctorul îi întâlni licărirea din privirea plină de înţeles şi îi răspunse în aceeaşi manieră.

— Cum îţi merge cu descurcatul iţelor în toată povestea asta cu crima? Întrebă el.

— Mi-e teamă că mintea mea nu mai e ce era odată, spuse Miss Marple, oftând şi clătinând uşor din cap.

— Prostii, o dojeni doctorul Haydock. Nu-mi spune mie că nu ţi-ai format deja unele concluzii.

— Normal că mi-am format concluziile. Chiar unele foarte clare.

— Ca de exemplu? O întrebă doctorul, curios.

— Dacă cineva a umblat la paharul de cocktail în ziua aceea – şi nu văd cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta…

— Putea să aibă doza deja pregătită într-o sticluţă cu pipetă, sugeră Haydock.

— Eşti aşa un profesionist, îl complimentă Miss Marple, plină de admiraţie. Dar, chiar şi aşa, mi se pare foarte ciudat că nimeni n-a văzut nimic.

— Crima nu numai că trebuie să aibă loc, dar cineva trebuie

să fie martor. Asta vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, îl dojeni Miss Marple.

— A fost un risc pe care criminalul a trebuit să şi-l asume, remarcă Haydock.

— Oh, da, ai mare dreptate. Nu contest asta nici o secundă. Dar, după ce am întrebat pe ici, pe colo şi făcând un calcul simplu al persoanelor, la locul cu pricina erau cel puţin douăzeci de oameni. Ceea ce, după mine, înseamnă că, printre cei douăzeci de oameni, cineva tot trebuie să fi văzut fapta petrecându-se.

Haydock încuviinţă.

— Da, aşa ar trebui, cu siguranţă. Dar, evident, nimeni n-a văzut nimic.

— Mă întreb şi eu, spuse Miss Marple, căzând pe gânduri.

— Ce-ţi trece prin minte, mai exact?

— Ei bine, există trei posibilităţi. Pornesc de la presupunerea că măcar o persoană a văzut ce s-a întâmplat. Una din douăzeci. Mi se pare rezonabil să presupun asta.

— Cred că o să ajungi să te învârti în jurul cozii, spuse Haydock, şi deja întrevăd unul dintre interminabilele dumitale exerciţii de probabilistică unde şase bărbaţi poartă pălării albe şi şase poartă pălării negre şi trebuie să-ţi dai seama, prin calcule matematice, cam care e probabilitatea ca ele să se încurce între ele şi în ce măsură. Dacă începi să gândeşti aşa, o iei razna. Îţi garantez!

— Nu mă gândeam la nimic de felul ăsta, se apără Miss Marple. Mă gândeam doar la ce posibilităţi sunt…

— Da, spuse Haydock, meditativ, la asta te pricepi de minune. Întotdeauna te-ai priceput la aşa ceva.

— Da, dar, ştii, se prea poate, insistă Miss Marple, ca din douăzeci de oameni, măcar unul să aibă simţul observaţiei.

— Mă dau bătut, afirmă Haydock. Bine, hai să auzim posibilităţile.

— Mi-e teamă că va trebuie să le schiţez doar, spuse Miss Marple. Încă nu m-am gândit până la capăt. Inspectorul Craddock şi, probabil, Frank Cornish înaintea lui au anchetat pe toată lumea, aşa că, mă gândesc că cel mai normal lucru ar

fi fost ca persoana care a văzut ceva să spună asta de la bun început.

— Asta e una dintre posibilităţi?

— Nu, evident că nu, îl repezi Miss Marple, pentru că nu s-a întâmplat. Mai importantă e întrebarea: dacă cineva a văzut ce s-a întâmplat, de ce n-a spus nimic?

— Ascult.

— Posibilitatea numărul unu, începu Miss Marple, cu obrajii rozalii de însufleţire. Martorul nu şi-a dat seama de ce vedea. Asta ar însemna, fireşte, că nu vorbim de o persoană deosebit de inteligentă. Cineva, să zicem, care îşi foloseşte ochii, dar nu şi mintea. Genul de persoană pe care, dacă ai întreba-o „Ai văzut cumva pe cineva care să pus ceva în paharul Marinei Gregg?" ţi-ar fi răspuns „Oh, nu", dar dacă ai întreba-o: „Ai văzut cumva pe cineva să-şi fi pus mâna peste paharului Marinei Gregg" ar fi zis „Oh, da, bineînţeles că am văzut".

Haydock râse, amuzat.

— Trebuie să recunosc, spuse el, că nimeni nu-l ia în consideraţie şi pe posibilul imbecil. Bine, îţi acord satisfacţia posibilităţii unu. Imbecilul a văzut, imbecilul n-a înţeles ce vede şi ce înseamnă. A doua posibilitate?

— Una foarte puţin probabilă, dar cred că este totuşi o posibilitate. Se poate să fi fost o persoană pe care nimeni n-ar băga-o în seamă dacă ar fi să pună ceva în pahare.

— Stai, stai puţin, explică să înţeleg şi eu.

— Mi se pare că în ziua de azi, lumea adaugă tot felul de chestii în ce mănâncă sau ce bea. Când eram eu tânără, se considera de foarte prost gust să iei un medicament odată cu mâncarea. Era din aceeaşi categorie cu suflatul nasului la masă. Pur şi simplu nu se făcea aşa ceva. Dacă aveai de luat o pastilă sau un hap sau o lingură de ceva, trebuia să ieşi din încăpere. Acum nu mai este la fel. Când am stat la nepotul meu, Raymond, am observat că vreo câţiva dintre musafirii lui au adus cu ei o cantitate semnificativă de sticluţe cu pilule şi tot soiul de tablete. Le luau odată cu mâncarea, sau înainte, sau după. Ţin cutii cu aspirină şi alte medicamente în poşete şi le iau tot timpul – cu ceai sau cu cafeaua de după masă.

Înţelegi ce vreau să spun?

— Oh, da, o asigură doctorul Haydock. Am înţeles ce vrei să spui şi e interesant. Vrei să spui că cineva… Şi se opri. Hai să vedem mai bine cum sună în cuvintele dumitale.

— Ce voiam să spun, continuă Miss Marple, este că e foarte posibil – riscant, dar posibil – să ridice cineva paharul, şi, odată ridicat, nimeni nu s-ar gândi că nu-i aparţine; apoi să adauge ce-o fi fost în băutură într-o manieră foarte deschisă. Într-un asemenea caz, vezi dumneata, nimeni nu ar acorda nici o atenţie gestului în sine.

— Totuşi, el – sau ea – nu ar avea cum să fie sigur de asta, îi atrase atenţia Haydock.

— Nu, fu de acord Miss Marple, ar fi un risc, un joc de noroc – dar s-ar fi putut întâmpla. Şi, apoi, continuă ea, mai există şi a treia posibilitate.

— Posibilitatea unu, imbecilul, rezumă doctorul. Posibilitatea doi, un amator de jocuri de noroc – care e posibilitatea numărul trei?

— Cineva a văzut ce s-a întâmplat şi păstrează, în mod deliberat, tăcerea.

Doctorul se încruntă.

— Pentru care motiv? Sugerezi cumva şantaj? Dacă ar fi aşa, atunci…

— Dacă e aşa, atunci e o chestie foarte periculoasă, continuă Miss Marple.

— Da, într-adevăr. Doctorul o privi scrutător pe bătrânica blândă, cu împletitura de lână albă în poală. Şi e tocmai posibilitatea numărul trei pe care o consideri cea mai probabilă?

— Nu, spuse Miss Marple. N-aş merge chiar atât de departe. Până în momentul de faţă, nu am nici o dovadă în acest sens. Numai dacă nu cumva, adăugă ea cu mare grijă, altcineva este omorât.

— Crezi că altcineva urmează să fie ucis?

— Sper că nu, spuse Miss Marple. Cred şi mă rog să nu se întâmple aşa ceva. Dar, doctore, e ceva ce se întâmplă des. Acesta este cel mai trist şi mai înspăimântător lucru. Se

întâmplă atât de des!

Capitolul 17

Ella puse receptorul în furcă, zâmbi ca pentru sine şi ieşi din cabina telefonică publică. Era mulţumită de ea însăşi.

— Măria sa, domnul inspector-şef Craddock! Vorbi ea de una singură. Sunt de două ori mai bună în meseria asta decât el. Variaţiuni pe aceeaşi temă „Ia-ţi zborul, totul s-a dat pe faţă!”

Îşi imagină, nu fără satisfacţie, reacţiile celui de la celălalt capăt al firului. Acel şuierat vag ameninţător ce se auzea prin receptor. „Te-am văzut…”

Râse încetişor, cu colţurile gurii aduse în sus într-un zâmbet felin şi crud. Un student la psihologie ar fi privit-o cu oarecare interes. Până acum câteva zile, nu experimentase niciodată un asemenea sentiment al puterii. Nici ea nu-şi dădea seama cât de mult o afectase această stare de beţie ameţitoare…

Trecuse pe lângă East Lodge şi doamna Bantry, trebăluind ca de obicei prin grădină, îi făcu din mână.

„Dracu' s-o ia pe baba asta”, gândi Ella. Simţea privirea doamnei Bantry urmărind-o cum mergea înspre conac.

În cap îi veni dintr-odată o expresie. Urciorul nu merge de multe ori la apă…

Baliverne. Nimeni nu avea cum să-şi dea seama că ea era aceea care şoptise acele cuvinte ameninţătoare.

Strănută.

— A naibii alergie, spuse Ella Zielinsky.

Când ajunse în birou, Jason Rudd o aştepta deja, în picioare, lângă fereastră.

Se întoarse pe călcâie.

— Nu ştiam unde eşti.

— A trebuit să ies să vorbesc cu grădinarul. Trebuia să… Se întrerupse în momentul în care văzu expresia de pe chipul lui. Ce s-a întâmplat? Îl întrebă brusc.

Ochii lui păreau mai adânciţi în orbite decât de obicei. Toată voioşia clovnului dispăruse. În faţa ei stătea un om covârşit de o mare povară, îl mai văzuse stresat şi altă dată, dar niciodată aşa ca acum.

— Ce s-a întâmplat? Repetă întrebarea.

El îi întinse o foaie de hârtie.

— E analiza de laborator pentru cafeaua aceea. Cafeaua de care Marina s-a plâns şi n-a vrut s-o bea.

— Ai trimis-o la laborator? Ella era surprinsă. Dar ai turnat-o în chiuvetă. Te-am văzut cu ochii mei.

Gura lui mare se întinse într-un zâmbet.

— Mă pricep destul de bine la prestidigitaţie, Ella. Nu ştiai asta despre mine, nu-i aşa? Da, am turnat mare parte din cafea în chiuvetă, dar am păstrat puţin şi am dus-o la laborator pentru analize.

Ea se uită la hârtia din mâna ei.

— Arsenic. Vocea ei trăda scepticism.

— Da. Arsenic.

— Deci Marina avea dreptate să spună ca e amară cafeaua?

— Nu, n-avea dreptate în privinţa asta. Arsenicul nu are nici un gust. Dar instinctul ei n-a dat greş.

— Şi noi care credeam că e doar isterică!

— E isterică! Cine n-ar fi în locul ei? O femeie cade moartă practic la picioarele ei. Primeşte scrisori de ameninţare, una după alta. Apropo, n-a venit nimic azi, nu?

Ella clătină din cap că nu.

— Cine plasează nenorocitele de scrisori? Eh, probabil că nici nu e greu – cu toate ferestrele astea deschise tot timpul. Oricine poate să se strecoare în casă.

— Vrei să spui că ar trebui să stăm încuiaţi şi baricadaţi în casă? Dar e aşa de cald afară. Până la urmă, există cineva acolo care păzeşte proprietatea, nu?

— Da şi nu vreau s-o înspăimânt mai mult decât e deja. Scrisorile de ameninţare nu fac doi bani. Dar arsenicul, Ella, arsenicul e o cu totul altă poveste…

— Aici, în casă, nu poate nimeni să otrăvească mâncarea.

— Nu, Ella? Eşti sigură? Chiar crezi că n-ar putea?

— Nu fără să fie văzuţi. Nici o persoană neautorizată…

— Ella, oamenii fac tot felul de lucruri pentru bani, o întrerupse el.

— Doar nu şi crimă!

— Ba chiar şi crimă. Şi pot nici să nu-şi dea seama că e

crimă… Servitorii…

— Sunt sigură că servitorii sunt în regulă.

— Giuseppe, de exemplu. Nu sunt sigur că pot să am mare încredere în Giuseppe când vine vorba de bani… Desigur, e de ceva vreme la noi, dar…

— Jason, chiar trebuie să te torturezi în halul ăsta?

Jason se aruncă pe un scaun. Îşi aplecă trupul în faţă, lăsându-şi braţele să atârne între genunchi.

— Ce e de făcut? Întrebă el încet, cu o voce domoală. Doamne, oare ce e de făcut?

Ella nu scoase nici un cuvânt. Stătea acolo, privindu-l.

— Era fericită aici, zise Jason.

Vorbea mai mult pentru sine decât cu Ella. Privea în jos printre genunchi la covor. Dacă ar fi ridicat ochii, expresia de pe chipul ei probabil că l-ar fi surprins.

— Era fericită aici, repetă. Sperase să fie fericită şi era fericită. Chiar spunea asta în ziua în care doamna cum-îi-zice…

— Bantry?

— Da. În ziua în care doamna Bantry a venit la ceai. Spunea că e „atât de paşnic". Spunea că, în sfârşit, a găsit un loc unde să se stabilească, să fie fericită şi să se simtă în siguranţă. Doamne, Dumnezeule, în siguranţă!

— Fericită până la adânci bătrâneţi? În vocea Ellei se simţea o uşoară undă de ironie. Da, când o spui aşa, sună ca un basm pentru copii.

— Oricum, ea credea în asta.

— Dar tu nu, spuse ea. Tu n-ai crezut niciodată că o să fie ca o poveste?

Jason îi zâmbi.

— Nu, n-am crezut până la capăt. Dar m-am gândit că, pentru o vreme, un an, doi, o să avem o perioadă de calm şi mulţumire. Asta ar fi transformat-o într-o altă femeie. I-ar fi putut reda încrederea în ea însăşi. Ştii, poate să fie şi fericită. Şi când e fericită, e ca un copil. Exact ca un copil. Şi acum… Să i se întâmple aşa ceva.

Ella n-avea stare.

— Tuturor trebuie să ni se întâmple tot felul de chestii, spuse ea cu duritate. Aşa e viaţa. Trebuie să te supui. Unii pot, şi alţii nu. Ea e genul care nu poate.

Strănută din nou.

— Iar alergia aceea a ta?

— Da. Apropo, Giuseppe a plecat la Londra.

— La Londra? De ce?

— Ceva necazuri în familie. Are rude în Soho şi una dintre ele e teribil de bolnavă. A fost şi a întrebat-o pe Marina, şi ea i-a zis că nu e nici o problemă, să plece, aşa că i-am zis să-şi ia liber azi. Se întoarce cândva, la noapte. Nu te deranjează, nu?

— Nu, spuse Jason. Nu mă deranjează…

Se ridică şi începu să străbată încăperea de colo-colo.

— Dacă aş putea s-o iau de aici… Acum… Imediat.

— Să abandoneze filmul? Gândeşte-te ce înseamnă asta.

Jason ridică vocea la ea:

— Nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât la Marina. Nu pricepi? E în pericol. Nu am cum să mă gândesc la altceva.

Ella deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

Strănută din nou şi se ridică.

— Aş face bine să-mi găsesc pulverizatorul.

Părăsi camera şi merse la baie, în mintea stăruindu-i ecoul unui singur cuvânt.

„Marina… Marina… Marina… Toată ziua, Marina…”

Furia puse stăpânire pe ea. Încercă să se calmeze. Intră în baie şi luă spray-ul pe care îl folosea de obicei.

Introduse pulverizatorul în nară şi apăsă.

Avertizarea veni o clipă prea târziu… Creierul ei recunoscu mirosul nefamiliar de migdale amare… Dar nu la timp încât să-i paralizeze degetele care strângeau pulverizatorul…

Capitolul 18

Frank Cornish puse receptorul înapoi în furcă.

— Domnişoara Brewster e plecată din Londra toată ziua, anunţă el.

— Nu, serios, spuse Craddock.

— Crezi că ea…

— Nu ştiu. N-aş prea crede, dar nu ştiu. Ardwyck Fenn?

— Plecat. Am lăsat vorbă să vă sune înapoi. Şi Margot Bence, fotografa de personalităţi, are o şedinţă foto undeva prin ţară. Partenerul ei, cel foarte delicat, nu ştie unde e – sau, cel puţin, aşa mi-a spus. Iar majordomul a şters-o în Londra.

— Mă întreb, spuse Craddock, gânditor, dacă nu cumva a şters-o de tot. Întotdeauna mi se pare suspicios când aud de rude pe moarte. Ce l-a apucat azi, deodată, să se ducă în Londra?

— Putea foarte bine să fi pus cianura în pulverizator, fără mari probleme, înainte să plece.

— Oricine ar fi putut.

— Dar cred că el e primul suspect. Nu prea putea să fie cineva din afară.

— Oh, ba da, putea foarte bine să fi fost cineva din afară. Trebuie doar să-ţi calculezi bine momentul. Ai fi putut să laşi maşina pe una din aleile laterale, să aştepţi până toată lumea e în sufragerie, să zicem, şi să te strecori printr-una dintre ferestre şi sus pe scări. Boscheţii ajung foarte aproape de conac.

— Al naibii de riscant.

— Da, dar vezi tu, pe criminalul nostru nu-l deranjează riscurile. Asta a fost clar de la bun început.

— Unul dintre oamenii noştri a fost la datorie, prin jurul casei.

— Ştiu. Dar un singur om nu e suficient. Atâta vreme cât n-a fost vorba decât de scrisori de ameninţare, n-am simţit nevoia să fac mai mult. Marina Gregg e bine păzită. Nu m-am gândit nici o clipă că şi altcineva ar putea fi în pericol. Nu m-am…

Telefonul începu să sune. Cornish răspunse.

— De la Dorchester. Domnul Ardwyck Fenn e la telefon.

Îi trecu receptorul lui Craddock.

— Domnule Fenn? Craddock la telefon.

— Ah, da. Am auzit că m-aţi căutat. Am fost plecat toată ziua.

— Regret să vă informez, domnule Fenn, că Ella Zielinsky a murit în această dimineaţă – otrăvită cu cianură.

— Într-adevăr? Sunt şocat să aud una ca asta. Un accident?

Sau n-a fost accident?

— N-a fost accident. Acidul cianhidric a fost introdus în pulverizatorul pe care îl folosea de obicei.

— Înţeleg. Da, înţeleg acum… După o scurtă pauză: Şi pentru ce, mă rog, mă sunaţi pe mine în legătură cu această întâmplare nefericită?

— O cunoşteaţi pe Ella Zielinsky, domnule Fenn?

— Evident că o cunoşteam. O ştiu de câţiva ani. Dar nu era o prietenă apropiată.

Speram să ne ajutaţi, dacă puteţi.

— În ce fel, anume?

— Ne întrebam dacă n-aţi putea cumva să ne sugeraţi un motiv pentru care ar fi putut fi ucisă. Nu era de prin partea locului. Ştim foarte puţine despre prietenii şi cunoştinţele sale şi nici nu ştim mare lucru despre viaţa ei, în general.

— V-aş sugera să vorbiţi cu Jason Rudd despre asta; el e persoana cea mai potrivită.

— Sigur că da. Am şi vorbit cu el. Dar poate există o şansă, cât de mică, să ştiţi dumneavoastră ceva despre ea, ce el nu ştie.

— Din păcate, nu. Nu ştiu aproape nimic despre Ella Zielinsky, cu excepţia faptului că era o tânără foarte capabilă şi extrem de pricepută în meseria ei. Despre viaţa ei personală nu ştiu nimic, absolut nimic.

— Deci nu puteţi să ne oferiţi nici un fel de sugestii?

Craddock era pregătit să primească acel „nu” decisiv, dar, spre surpriza lui, nu-l auzi. În locul lui, urmă o pauză. Îl putea auzi pe Ardwyck Fenn, la celălalt capăt al firului, resuflând greu.

— Mai sunteţi acolo, inspectore?

— Da, domnule Fenn. Sunt aici.

— M-am hotărât să vă spun ceva care s-ar putea să vă fie de folos. Când veţi auzi despre ce e vorba, veţi realiza că aveam toate motivele să nu spun nimănui. Dar, mă gândesc, că, în cele din urmă, s-ar putea să nu fie cea mai înţeleaptă decizie. Faptele sunt următoarele: Acum câteva zile, am primit un telefon. O voce îmi vorbea, dar şoptit. Spunea – citez acum:

„Te-am văzut… Te-am văzut când ai pus tabletele în pahar… Nu ştiai că există un martor, nu-i aşa? Asta e tot, pentru moment – foarte curând te voi contacta să îţi spun ce ai de făcut”.

Craddock scoase o exclamaţie de uimire.

— Suprinzător aş zice, nu credeţi, domnule Craddock? Vă asigur, în mod categoric, că acuzaţia este absolut nefondată. N-am pus tablete în paharul nimănui. Sfidez pe oricine s-o dovedească. Sugestia este completamente absurdă. Dar, din câte se pare, şi cred că-mi daţi dreptate, domnişoara Zielinsky se aventurase pe calea şantajului.

— I-aţi recunoscut vocea?

— Nu poţi recunoaşte o voce şoptită. Dar era Ella Zielinsky, fără doar şi poate.

— De unde ştiţi?

— Cel care şoptea a strănutat puternic înainte să pună receptorul de-a binelea în furcă. Ştiu că domnişoara Zielinsky suferea de febra-fânului.

— Şi consideraţi că… Ce?

— Cred că domnişoara Zielinsky n-a nimerit persoana care trebuia de prima dată când a încercat. Mi se pare destul de probabil că, mai târziu, a avut mai mult succes. Şantajul poate fi un joc periculos.

Craddock reuşi să îşi recapete calmul.

— Trebuie să vă mulţumesc pentru declaraţia dumneavoastră, domnule Fenn. Va fi necesar însă ca parte din rutina noastră, mă înţelegeţi, să vă verificăm alibiul pentru ziua de azi.

— Fireşte. Şoferul meu vă va oferi informaţii exacte.

Craddock puse receptorul în furcă şi repetă ceea ce îi spusese Fenn. Cornish fluieră.

— Asta ori îl exonerează total, ori…

— Ori are un tupeu fantastic şi ne joacă o festă. Se prea poate. E genul de om care are nervi pentru aşa ceva. Dacă Ella Zielinski a lăsat în urmă vreo dovadă a ceea ce suspecta, atunci felul în care a luat el taurul de coarne devine o cacialma fabuloasă.

— Şi ce ne facem cu alibiul lui?

— Ne-am mai întâlnit noi în viaţa asta cu alte alibiuri false foarte bine ticluite, spuse Craddock. Omul acesta îşi permite să plătească o sumă frumuşică pentru alibiul lui.

II

Trecuse de miezul nopţii când Giuseppe se întoarse la Gossington. Luase un taxi de la Much Benham, de vreme ce ultimul tren spre St Mary Mead plecase demult.

Era în toane foarte bune. Plăti la poartă taxiul, apoi o tăie de-a dreptul printre tufişuri. Deschise cu cheia lui uşa din spate a casei. Casa era întunecată şi liniştită. Giuseppe încuie uşa şi trase zăvorul. Când dădu să urce în camera lui, un apartament cu dormitor şi baie proprie, observă că, de undeva, venea curent. Poate că era deschisă o fereastră pe undeva, prin casă. Decise că nu avea chef să se deranjeze s-o închidă. Urcă scările zâmbind şi băgă cheia în broască. Întotdeauna îşi ţinea apartamentul încuiat. În timp ce întorcea cheia în broască şi împingea uşa să se deschidă, simţi ceva circular şi dur înfundându-i-se în spate. O voce îi ordonă: „Mâinile sus şi să nu cumva să ţipi”.

Giuseppe îşi ridică imediat mâinile în aer. N-avea de gând să rişte nimic. De fapt, nici nu avea încotro.

Trăgaciul fu apăsat – o dată – de două ori.

Giuseppe căzu cu faţa în jos…

III

Bianca îşi ridică uşor capul de pe pernă.

Se auzise o împuşcătură… Era aproape convinsă că era o împuşcătură ce auzise ea. Aşteptă câteva minute. Apoi îşi zise că, cel mai probabil, îşi închipuise şi se culcă la loc.

Capitolul 19

— E de-a dreptul îngrozitor, se văicări domnişoara Knight. Lăsă jos pachetele şi încercă să-şi recapete răsuflarea.

— S-a întâmplat ceva?

— Chiar nu vreau să-ţi spun, draga mea, chiar nu vreau. S-ar putea să fie un şoc pentru dumneata.

— Dacă nu-mi spui dumneata, replică Miss Marple, altcineva tot o va face.

— Vai, vai, şi asta e adevărat, spuse domnişoara Knight. Da, e cumplit de adevărat de spui. Se zice că toată lumea vorbeşte prea mult. Şi sunt sigură că cine a spus-o a ştiut ce spune. Eu nu bârfesc niciodată. Am mare grijă să nu repet în alte părţi ce aud.

— Spuneai ceva mai înainte, o întrerupse Miss Marple, cum că s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor?

— Chiar m-a dat peste cap ce s-a întâmplat, spuse domnişoara Knight. Drăguţa mea, eşti sigură că nu te trage curentul de la geamul acela?

— Vine niţel aer proaspăt, răspunse Miss Marple.

— Ah, dar n-avem voie să răcim, nu-i aşa? O dojeni domnişoara Knight. Îţi spun eu ce să facem. Ies două minute să-ţi prepar fumuşel o ceaşcă de lapte cald cu un ou. Ne-ar plăcea, nu-i aşa?

— Poate că ţi-o plăcea dumitale, îi replică Miss Marple. Şi nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să ştiu că ţi-ai făcut o ceaşcă, dacă îţi trebuie.

— Ei, hai, lasă, o mustră domnişoara Knight, tare ne mai plac nouă glumiţele, nu-i aşa?

— Păi începuseşi să-mi povesteşti ceva, i-o tăie Miss Marple.

— Ei, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, spuse domnişoara Knight, şi nici nu trebuie să te agiţi din pricina asta, pentru că, sunt convinsă, nu are nici o legătură cu noi. Dar cu toţi gangsterii ăştia americani şi nu mai ştiu eu ce, nici nu e de mirare.

— A mai fost omorât cineva, conchise Miss Marple. Aşa e, am dreptate, nu?

— Oh, foarte perspicace din partea dumitale, draga mea. Dar nu-mi dau seama ce te-a făcut să te gândeşti la aşa ceva.

— Dacă vrei să ştii, îi zise gânditoare Miss Marple, mă aşteptam.

— Nu, serios? Exclamă domnişoara Knight.

— Întotdeauna există cineva care vede ce s-a întâmplat, spuse Miss Marple, însă câteodată îi ia ceva timp să înţeleagă ce-a văzut, mai exact. Cine a murit?

— Majordomul italian. A fost împuşcat azi-noapte.

— Înţeleg, spuse Miss Marple, pe gânduri. Da, foarte probabil, în mod evident, dar m-aş fi gândit că şi-a dat seama mai demult de semnificaţia a ceea ce-a văzut…

— Zău aşa, exclamă domnişoara Knight, vorbeşti de parcă le-ai şti pe toate. De ce să fi fost omorât?

— Bănuiesc, medită Miss Marple, că a încercat să şantajeze pe careva.

— Se zice că a fost ieri la Londra.

— Zău? Făcu Miss Marple. Asta e foarte interesant şi foarte sugestiv, aş zice eu.

Domnişoara Knight se duse la bucătărie, hotărâtă să prepare nişte băuturi nutritive. Miss Marple rămase în fotoliul ei, adâncită în gânduri, până când fu distrată de zgomotul infernal al aspiratorului, acompaniat de Cherry care cânta ultimul ei hit favorit al momentului, „Eu îţi spun ţie şi tu îmi spui mie”.

Domnişoara Knight scoase capul pe uşa de la bucătărie.

— Fă ceva mai puţin zgomot, Cherry, mersi, strigă ea. Doar nu vrei s-o deranjezi pe Miss Marple, nu-i aşa? Nu e nevoie să fii lipsită de consideraţie!

Trânti uşa de la bucătărie, lăsând-o pe Cherry să bodogănească, pentru ea sau pentru toată lumea în general:

— Şi, mă rog frumos, cine a zis că poţi să-mi spui Cherry, hoaşcă nesuferită?

Aspiratorul continuă să se vaiete prelung o vreme, în timp ce Cherry cânta pe un ton ceva mai scăzut. Miss Marple o strigă cu o voce puternică, foarte clară:

— Cherry, ia vino încoace puţin.

Cherry opri aspiratorul şi deschise uşa salonului.

— Miss Marple, n-am vrut să vă deranjez cu cântatul meu.

— Cântatul tău e mult mai plăcut decât zgomotul oribil pe care îl scoate aspiratorul acela, dar ştiu că trebuie să fim în pas cu vremurile. N-ar avea nici un sens să vă cer vouă, tinerilor din ziua de azi, să folosiţi demodatele mătură şi făraş.

— Şi ce să fac, să mă pun în genunchi, cu o mătură şi un făraş? Cherry dădu semne de uimire şi de panică.

— Da, ştiu, e de neconceput, se amuză Miss Marple. Intră şi

închide uşa. Te-am chemat pentru că vreau să stau de vorbă cu tine.

Cherry se supuse şi veni înspre Miss Marple, privind-o întrebătoare.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse Miss Marple. Nebuna domnişoara Knight, voiam să zic – poate să apară dintr-un moment într-altul cu vreo băutură din ouă sau mai ştiu eu ce altceva a mai pregătit.

— Bravo, aşa trebuie. O să vă revigoreze, o încurajă Cherry.

— Ai auzit că majordomul de la Gossington Hall a fost împuşcat azi-noapte? O întrebă Miss Marple.

— Cum, broscarul? Se interesă Cherry.

— Da, numele lui era Giuseppe, din câte am înţeles.

— Nu, n-am auzit nimic despre asta, spuse Cherry. Am auzit că secretara domnului Rudd a făcut infarct ieri şi cineva mi-a spus că a murit – dar nu mă aştept să fie mai mult de un simplu zvon. Cine v-a spus despre majordom?

— Domnişoara Knight a venit mai înainte şi mi-a spus.

— Bine, nici nu am văzut pe nimeni dis-de-dimineaţă cu care să vorbesc, continuă Cherry, cel puţin, nu până am venit aici. Bănuiesc că, până la ora asta, a aflat toată lumea. A dat colţul? Întrebă ea.

— Da, cam asta se presupune, confirmă Miss Marple, deşi nu ştiu dacă se presupune corect sau greşit.

— Aici se vorbesc multe, spuse Cherry. Mă întreb dacă Gladys a reuşit să se vadă cu el sau nu, adăugă ea, gânditoare.

— Gladys?

— Oh, un soi de amică de-a mea. Stă la câteva case de mine. Lucrează la cantina de la studiouri.

— Şi ţi-a vorbit despre Giuseppe?

— Da, era ceva ce i se păruse ei ciudat şi voia să-l întrebe pe Giuseppe ce crede despre asta. Dar, dacă e să mă întrebaţi pe mine, nu căuta decât o scuză – e cam îndrăgostită de el. Numai că el, evident, era foarte arătos şi italienii ăştia ştiu cum să poarte cu femeile – i-am spus totuşi să aibă mare grijă. Ştiţi cum sunt italienii.

— Ieri a fost la Londra, spuse Miss Marple, şi nu s-a întors

până spre seară, din câte înţeleg.

— Mă întreb dacă a reuşit să-l vadă înainte să plece.

— Cherry, pentru ce voia să-l vadă?

— Era doar ceva ce i se păruse ei ciudat, spuse Cherry.

Miss Marple se uită la ea, întrebătoare. Nu putea să categorisească decât într-un singur fel cuvintele astea, cum ar fi „ciudat", folosite de fete de cartier precum această Gladys.

— Ea a fost una dintre fetele care au servit la petrecerea aceea, explică Cherry. La petrecerea de caritate. Ştiţi, unde i-a venit rândul doamnei Badcock să-şi dea obştescul sfârşit.

— Da?

Miss Marple era mai atentă ca niciodată, asemenea unui câine de vânătoare pândind prada.

— Şi a văzut ceva ce i s-a părut oarecum straniu.

— De ce nu s-a dus la poliţie?

— Păi, vedeţi dumneavoastră, la început nu s-a gândit că are vreo semnificaţie, explică Cherry. Oricum, s-a gândit ea că e mai bine să discute cu domnul Giuseppe mai întâi.

— Şi ce anume zici că a văzut în ziua aceea?

— Sinceră să fiu, spuse Cherry, ce mi-a spus ea pare mai mult o aiureală! Chiar mă întrebam dacă nu cumva îşi bate joc de mine – şi că, de fapt, se ducea să-l vadă pe domnul Giuseppe din cu totul alt motiv.

— Dar ce anume a spus?

Miss Marple era îngăduitoare şi abilă în a afla ce-o interesa.

Cherry se încruntă.

— Vorbea despre doamna Badcock şi de cocktailul cu pricina şi mi-a spus că, la momentul respectiv, era destul de aproape de ea. Şi zicea că doamna Badcock şi-a făcut-o singură.

— Ce-a făcut singură?

— A vărsat băutura pe rochie, stricând-o.

— Vrei să spui că a fost neîndemânatică?

— Nu, nu neîndemânatică. Gladys spune că a făcut-o înadins – că a vrut să verse paharul. Adică, vreau să spun că nu are nici un sens ce-a zis ea, nu, oricum ai lua-o?

Miss Marple scutură din cap, perplexă.

— Nu, spuse ea. Cu siguranţă nu – nu, nu văd nici un sens în

chestia asta.

— Mai ales că se îmbrăcase cu o rochie nouă, completă Cherry. Aşa am şi ajuns să discutăm despre asta. Gladys se întreba dacă n-ar fi posibil s-o cumpere. Spunea că s-ar curăţa destul de uşor şi ar fi fost numai bună, dar că nu voia să se ducă ea să-l întrebe pe domnul Badcock. Gladys se pricepe de minune la croit rochii şi spunea că rochia era de foarte bună calitate. Tafta de un albastru regal; şi spunea că nu contează nici dacă materialul pătat nu se poate recupera; ea putea s-o modifice, pentru că era dintr-o bucată şi se potrivea.

Miss Marple lăsă mintea să-i zboare o secundă la rochii şi la croieli, dar, apoi, le lăsă deoparte.

— Dar tu crezi că prietena asta a ta, Gladys, nu ţi-a spus chiar tot?

— Păi da, că mă şi gândeam că, dacă într-adevăr asta e tot ce a văzut – că Heather Badcock şi-a vărsat cocktailul pe ea înadins – pur şi simplu nu văd ce era de discutat cu domnul Giuseppe, nu credeţi?

— Da, nici eu nu văd ce-ar fi putut discuta, fu de acord Miss Marple. Apoi oftă. Dar întotdeauna e interesant tocmai când nu ştii de ce, adăugă ea. Dacă nu înţelegi ce reprezintă un lucru anume, înseamnă că nu te uiţi la el cum trebuie, cu excepţia cazului în care, desigur, nu ai toate informaţiile. Ceea ce, probabil, se întâmplă şi în cazul de faţă. Oftă din nou. Mare păcat că nu s-a dus direct la poliţie.

Uşa se deschise şi domnişoara Knight dădu buzna cu o un carafă înaltă, a cărei băutură avea deasupra o delicioasă spumă gălbuie.

— Iată, draga mea, ceva cu care să te desfeţi. O să ne placă foarte tare.

Trase lângă patroana ei o măsuţă. Apoi îi aruncă o privire lui Cherry.

— Aspiratorul, îi spuse ea cu răceală, e lăsat într-o poziţie foarte neplăcută, în hol. Era cât pe ce să mă împiedic de el. Oricine ar putea avea un accident din cauza lui.

— Corect, răspunse Cheery. Aş face bine să-mi văd de treabă.

Părăsi încăperea.

— Oh, Doamne, începu domnişoara Knight, această doamnă Baker! Tot timpul trebuie să-i explic ba una, ba alta. Să lase ea aspiratorul aşa, oriunde, să dea lumea peste el şi să vină aici să pălăvrăgească vrute şi nevrute, când dumneata nu vrei decât puţină linişte şi pace.

— Eu am chemat-o aici, ripostă Miss Marple. Voiam să discut ceva cu ea.

— Bun, atunci sper că i-ai menţionat felul în care sunt făcute paturile, spuse domnişoara Knight. Am fost chiar şocată aseară, când am venit să-ţi pregătesc patul. A trebuit să-l refac.

— Foarte drăguţ din partea dumitale, îi spuse Miss Marple.

— Oh, eu întotdeauna ajut cu dragă inimă, fără să cârtesc, o asigură domnişoara Knight. Că doar de asta sunt aici, nu-i aşa? Să ajut o anumită persoană pe care o cunoaştem să se simtă cât mai confortabil şi mai fericită posibil. Oh, Doamne, adăugă ea, iar ai destrămat mult din ce-ai împletit.

Miss Marple se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Am să încerc să mă odihnesc niţel, spuse ea. Pune, te rog, paharul aici – mulţumesc. Şi, te rog, nu intra să mă deranjezi cel puţin vreo trei sferturi de oră.

— Oh, da, drăguţă, cu siguranţă n-am să te deranjez, o asigură domnişoara Knight. Şi am să-i spun acestei doamne Baker să nu facă nici un fel de zgomot.

Ieşi din încăpere, gata să-şi îndeplinească misiunea.

II

Tânărul american, foarte arătos, aruncă o privire încurcată în jurul lui.

Ramificaţiile zonei rezidenţiale îl lăsau cu gura căscată.

Se apropie şi i se adresă bătrânei cu păr alb şi obraji îmbujoraţi care părea a fi singura fiinţă umană cât vedeai cu ochii.

— Mă iertaţi, doamnă, dar îmi puteţi spune unde aş putea găsi Aleea Blenheim?

Bătrânica îl cântări câteva momente. Tânărul tocmai începea să se întrebe dacă nu cumva era surdă şi se pregăti să o mai întrebe o dată, ceva mai tare, când ea îi răspunse:

— Ce număr căutaţi?

— Numărul 16, preciză el, consultând o bucăţică de hârtie. Gladys Dixon.

— Exact, confirmă bătrânica. Dar cred că acum e la lucru, la studiourile Hellingforth. La cantină. O găseşti acolo, dacă vrei neapărat.

— N-a venit azi la muncă, explică tânărul. Voiam să dau de ea, să vină să ne ajute la Gossington Hall. Avem foarte puţin personal astăzi.

— Desigur, spuse bătrâna. Majordomul a fost împuşcat azi-noapte, nu?

Tânărul era uşor luat prin surprindere de un asemenea răspuns.

— Da, îmi dau seama că veştile circulă destul de repede prin părţile astea, spuse el.

— Da, să ştii că aşa e, îi răspunse bătrânica. Şi, din câte înţeleg, secretara domnului Rudd a murit, tot ieri, din cauza unei crize de ceva. Clătină din cap, nemulţumită. Groaznic. Pur şi simplu, groaznic. Unde ajunge lumea asta?

Capitolul 20

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, încă un musafir în vizită la numărul 16, pe Aleea Blenheim. Sergentul William (Tom) Tiddler.

Bătu iute şi puternic la uşa elegant vopsită în galben, pe care i-o deschise o fătucă de vreo cincisprezece ani. Fata avea părul blond, lung şi încâlcit şi purta o pereche de pantaloni negri, strâmţi, şi un pulover portocaliu.

— Aici locuieşte domnişoara Gladys Dixon?

— Vreţi cu Gladys? N-aveţi noroc. Nu-i acasă.

— Dar unde e? Ieşită în oraş?

— Nu. A plecat. Un soi de vacanţă.

— Unde, în vacanţă?

— Habar n-am, spuse fata.

Tom Tiddler îi zâmbi în maniera lui cea mai îndatoritoare.

— Aş putea intra câteva momente? Mama e acasă?

— Mama-i la muncă. Nu se întoarce până după şapte jumate. Dar nici ea nu vă poate spune mai multe decât v-am zis eu.

Gladys a plecat în vacanţă.

— Oh, înţeleg. Şi când anume a plecat?

— Azi-dimineaţă. Aşa, din senin. A zis că are ocazia să se ducă gratis în vacanţa asta.

— Dacă nu te deranjează, îmi poţi da adresa ei?

Tânăra scutură din pletele ei aurii.

— N-am adresă. Gladys a zis că ne trimite ea adresa de îndată ce o să ştie unde o să stea. Dar sunt sigură că n-o să trimită nimic, adăugă ea. Anu' trecut s-a dus în Newquay şi nu ne-a trimis nici măcar o carte poştală. Aşa e ea, mai delăsătoare, şi, în plus, zicea că de ce trebuie mamele să ştie ele tot?

— I-a oferit cineva să meargă în vacanţa asta?

— Păi cum altfel, spuse fata. Nu stă prea bine cu banii în perioada asta. Săptămâna trecută a trebuit să reducă din preţuri.

— Şi n-aveţi nici o idee cine i-ar fi putut oferi vacanţa sau… Ăăă… A plătit pentru ca ea să plece?

Blondina se zburli deodată.

— Să nu cumva să vă faceţi o impresie greşită. Gladys a noastră nu e din alea. Poate că îi place, în august, să meargă cu prietenul ei în acelaşi loc în care îşi petrec, de obicei, vacanţele, dar nu-i nimic în neregulă cu asta. Ea-şi plăteşte partea. Aşa că, domnule, te poftesc să nu-ţi bagi idei din astea în cap.

Tiddler îi răspunse blajin că nu are nici un fel de idei, dar că ar aprecia dacă i-ar trimite adresa în caz că Gladys trimite o carte poştală.

Se întoarse la secţie să împărtăşească rezultatele diverselor lui anchete. De la studio, aflase că Gladys Dixon dăduse un telefon în ziua aceea şi că le spusese că nu poate să mai vină la lucru vreo săptămână. Mai aflase şi alte lucruri.

— Mare circ a fost pe acolo, în ultima vreme, le spuse el. Marina Gregg a fost isterică în majoritatea timpului. Zicea că nu ştiu ce cafea i-au dat şi era otrăvită. Că ar fi fost amară. A fost într-o stare groaznică de tulburare nervoasă. Bărbatu-său ar fi venit şi ar fi aruncat cafeaua în chiuvetă şi i-ar fi spus să

nu mai facă atâta tărăboi din nimic.

— Serios? Se miră Craddock. Era evident că mai urma ceva.

— Dar umblă vorba cum că domnul Rudd nu a aruncat-o chiar pe toată. A păstrat puţin şi s-a dus la laborator şi au găsit otravă.

— Mie mi se pare foarte improbabil, comentă Craddock. Am să-l întreb.

II

Jason Rudd era agitat şi nervos.

— Domnule inspector Craddock, spuse el, vă asigur că aveam tot dreptul s-o fac.

— Domnule Rudd, dacă suspectaţi că era ceva în neregulă cu cafeaua, ar fi fost mult mai bine dacă veneaţi la noi cu ea.

— Adevărul e că nu m-am gândit, nici măcar o secundă, că ar fi fost ceva în cafea.

— În ciuda faptului că soţia dumneavoastră susţinea că avea un gust ciudat?

— Eh! Pe faţa lui Jason Rudd înflori un zâmbet trist. Din ziua petrecerii, tot ceea ce soţia mea a mâncat sau a băut, absolut toate aveau un gust ciudat. Adăugaţi la asta şi scrisorile de ameninţare pe care a continuat să le primească.

— Au fost mai multe?

— Două. Una prin fereastra aceea. Cealaltă a fost strecurată în cutia poştală. Le am aici, dacă vreţi să le vedeţi.

Craddock le cercetă. Erau bătute la maşină, cum era şi prima scrisoare. Una din ele spunea:

Nu mai durează mult. Pregăteşte-te.

Cealaltă avea schiţat pe ea un craniu şi nişte oase încrucişate, iar dedesubt scria:

Asta eşti tu, Marina.

Craddock ridică din sprâncene.

— Foarte pueril, spuse el.

— Vreţi să spuneţi că nu le consideraţi periculoase?

— Nu, nu, replică Craddock. Mintea unui criminal este, de obicei, foarte puerilă. Chiar nu aveţi nici o idee, domnule Rudd, cine ar fi putut trimite scrisorile?

— Deloc, îl asigură Jason. Nu pot să nu mă gândesc că toate

astea sunt mai mult o glumă macabră, decât altceva. Mi se pare că, poate…

— Da, domnule Rudd?

— Poate e un localnic, mă gândesc, care… Care a fost entuziasmat de crima prin otrăvire la petrecere. Cineva care, poate, are un dinte împotriva meseriei de actor. Există la sat grupuri care cred că meseria asta este unealta diavolului.

— Vrând, prin asta, să spuneţi că, poate, doamna Gregg nu e în nici un fel de pericol? Dar, atunci, cum explicaţi povestea cu cafeaua?

— Nu-mi dau seama de unde aţi auzit despre asta, spuse Jason, vădit deranjat.

Craddock clătină din cap.

— Toată lumea vorbeşte despre asta. Mai devreme sau mai târziu tot ajunge şi la urechile noastre. Dar trebuia să fi venit la noi. Nu ne-aţi anunţat nici măcar atunci când aţi primit rezultatele analizelor de laborator, corect?

— Nu, recunoscu Jason. N-am făcut-o. Dar aveam altele pe cap. De exemplu, moartea bietei Ella. Şi acum povestea asta cu Giuseppe. Domnule Craddock, când pot să-mi iau soţia şi să plecăm de aici? E cu nervii la pământ.

— Vă înţeleg. Dar o să aibă loc nişte anchete, la care o să trebuiască să participaţi.

— Vă daţi seama că soţia mea este încă în pericol?

— Sper că nu. Am luat toată măsurile de precauţie…

— Toate măsurile de precauţie! Am mai auzit asta şi altădată… Trebuie s-o iau de aici, Craddock, trebuie.

III

Marina stătea întinsă într-un şezlong, în dormitorul ei, cu ochii închişi. Era pământie la faţă de stres şi oboseală.

Soţul ei rămase un moment, în picioare, privind-o. Ea îşi deschise ochii.

— Cine era? Craddock?

— Da.

— Pentru ce-a venit? Ella?

— Ella… Şi Giuseppe.

Marina se încruntă.

— Giuseppe? Au descoperit cine l-a împuşcat?

— Nu încă.

— Ce coşmar… Ţi-a zis când putem pleca?

— Mi-a zis că… Nu putem pleca încă.

— De ce nu? Trebuie. Nu l-ai făcut să priceapă că nu pot să stau aici, zi după zi, şi să aştept să fiu ucisă? E de neconceput.

— Au luat toate precauţiile necesare.

— Au mai spus asta şi înainte. Şi ce, asta l-a împiedicat pe criminal s-o ucidă pe Ella? Sau pe Giuseppe? Nu pricepi că, în cele din urmă, o să mă omoare? În ziua aceea, la studio, era ceva în cafeaua mea. Sunt sigură de asta… Oh, dacă n-ai fi aruncat-o! Dacă ai fi păstrat-o, am fi dus-o la laborator, s-o analizăm, sau cum i s-o spune. Trebuia să ne asigurăm.

— Ai fi fost mai fericită dacă ştiai cu siguranţă că cineva a pus otravă?

Marina îl privi intens, cu pupilele dilatate.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Dacă poliţia ar fi ştiut, cu certitudine, că cineva încearcă să mă otrăvească, ne-ar fi lăsat să plecăm odată de-aici, n-ar fi avut încotro decât să ne lase.

— Nu neapărat.

— Dar nu pot să mai trăiesc aşa! Nu mai pot… Nu mai pot… Trebuie să mă ajuţi, Jason. Trebuie să faci ceva. Mi-e frică. Mi-e îngrozitor de frică… E un duşman printre noi. Şi nu ştiu cine e… Poate să fie oricine – absolut oricine. La studiouri sau aici, acasă. Cineva mă urăşte – dar nu înţeleg de ce?… De ce? Cineva mă vrea moartă… Dar cine? Cine să fie? Am crezut am fost aproape sigură… Că era Ella. Dar acum…

— Ai crezut că era Ella? Jason era şocat. Dar, de ce?

— Pentru că mă ura – oh, ba da, mă ura. Bărbaţii chiar nu văd niciodată lucrurile astea? Era îndrăgostită până peste cap de tine. Nu pot să cred că nu ştiai nimic despre asta. Dar nu se poate să fi fost Ella, pentru că Ella e moartă. Oh, Jinx, Jinx… Ajută-mă, te implor… Ia-mă de aici… Hai să mergem undeva unde să fim în siguranţă… În siguranţă…

Se ridică brusc în picioare şi străbătu dormitorul, de colo-colo, frământându-şi mâinile.

Ochiul de regizor al lui Jason era plin de admiraţie pentru

aceste mişcări scenice pline de tortura sentimentelor şi a pasiunilor. „Trebuie să le ţin minte, îşi spunea. Poate se potrivesc personajului Grettei Gabler?” Apoi, şocat, îşi aduse aminte că femeia pe care o privea era soţia lui.

— Marina, stai liniştită, o să fie bine. O să am grijă de tine.

— Trebuie să plecăm din casa asta îngrozitoare – imediat. Urăsc casa asta – o urăsc!

— Ascultă-mă, nu putem pleca imediat.

— De ce nu? De ce nu?

— Pentru că, îi explică Jason, moartea complică lucrurile… Şi trebuie să ne mai gândim şi la altceva. Dacă fugim, ce rezolvăm? O să ne fie mai bine?

— Evident că o să ne fie mai bine. Plecăm din preajma persoanei care mă urăşte.

— Dacă există cineva care să te urască atât de mult, i-ar fi cât se poate de uşor să te urmărească.

— Vrei să spui… Vrei să spui… Că n-am să scap niciodată? N-am să mai fiu niciodată în siguranţă?

— Iubita mea, totul va fi în regulă. O să am grijă de tine. Vei fi în siguranţă cu mine.

Ea se agăţă de el, disperată.

— O să faci asta pentru mine, Jinx? O să ai grijă să nu mi se întâmple nimic?

Marina se lăsă moale în braţele lui şi el o aşeză uşor în şezlong.

— Sunt o laşă, murmură ea, o laşă… Dacă aş şti cine e… şi de ce a făcut-o? Îmi aduci, te rog, pastilele – cele galbene, nu cele maro. Trebuie să iau ceva să mă calmeze.

— Pentru Dumnezeu, Marina, nu lua prea multe.

— Bine, bine… Câteodată nici nu mai au nici un efect… Îl privi îndelung. Îi zâmbi, un zâmbet superb, de o blândeţe extraordinară. O să ai grijă de mine, Jinx? Juri că o să ai grijă de mine?

— Întotdeauna, promise Jason Rudd. Până la capăt.

Ochii ei se deschiseră larg.

— Arătai aşa de… De ciudat când ai spus asta adineaori.

— Da. Cum ciudat?

— Nu pot să explic. Ca şi cum… ca un clovn care râde de ceva deosebit de trist, ceva ce nimeni altcineva nu poate vedea…

Capitolul 21

A doua zi, un inspector Craddock obosit şi deprimat sosi în vizită la Miss Marple.

— Stai jos şi simte-te ca acasă, îi spuse ea. Îmi dau seama că ai avut o perioadă grea.

— Nu-mi place să fiu învins, zise Craddock. Două crime în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Prin urmare, nu sunt aşa de bun în meseria mea, pe cât credeam că sunt. Dă-mi o cană bună de ceai, te rog, mătuşă Jane, cu o felie subţire de pâine cu unt şi alină-mă cu amintirile dumitale despre viaţa din St Mary Mead.

Miss Marple plescăi uşor, în semn de compasiune şi înţelegere.

— Nu, dragul meu băiat, nu foloseşte la nimic să vorbeşti aşa şi, până la urmă, nu cred că de pâine şi unt ai tu nevoie acum. Domnii, când au câte-o dezamăgire, vor ceva mai tare decât un ceai.

Cum îi era obiceiul, Miss Marple pronunţase cuvântul „domni” în acelaşi fel în care cineva ar descrie o specie nemaipomenită.

— Ţi-aş recomanda, mai curând, un whisky tare cu sifon, spuse ea.

— Chiar aşa, mătuşă Jane? Ei bine, în cazul acesta, n-am să zic nu.

— Mă duc chiar eu să ţi-l prepar, zise Miss Marple, ridicându-se în picioare.

— Oh, nu, nu, nu face aşa ceva. Lasă-mă pe mine. Sau poate se duce cum-îi-zice?

— Doar nu vrem s-o avem pe domnişoara Knight găsindu-şi de lucru pe aici, îi sugeră Miss Marple. Mai sunt vreo douăzeci de minute până vine cu ceaiul, ceea ce înseamnă că avem douăzeci de minute de răgaz. Foarte isteţ din partea ta să vii la fereastră şi nu pe uşa din faţă. Avem timp să stăm puţin de vorbă, numai noi doi.

Se duse spre un dulap, într-un colţ al încăperii, îl deschise şi scoase de acolo o sticlă, un sifon şi un pahar.

— Eşti plină de surprize, se minună Dermot Craddock. Nu m-aş fi gândit niciodată că asta ţii în dulapul din colţ. Eşti sigură, mătuşă Jane, că nu eşti printre persoanele acelea care beau pe ascuns?

— Nu te întrece cu gluma, îl admonestă Miss Marple. Nu am fost niciodată o adeptă a abstinenţei totale. Un păhărel tare este întotdeauna cel mai bun leac când suferi un şoc sau ai avut vreun accident. De neînlocuit în asemenea momente. Sau, desigur, dacă un anumit domn vine pe nepusă-masă. Poftim! Exclamă Miss Marple, întinzându-i leacul cu un aer mulţumit. Şi nu mai glumi pe tema asta. Stai jos, pur şi simplu, şi relaxează-te.

— Pe vremea când erai dumneata tânără, nevestele trebuie să fi fost minunate, spuse Craddock.

— Băiete dragă, sunt sigură că, în ziua de azi, o femeie de felul celor la care te referi tu acum ţi s-ar părea o slugă, mai degrabă decât un partener de viaţă. Tinerele de atunci nu erau încurajate să gândească şi foarte puţine aveau studii universitare sau orice fel de distincţie academică.

— Sunt unele lucruri mai importante decât o distincţie academică, o contrazise Dermot. Iar unul dintre ele e să ştii când un bărbat are nevoie de un whisky cu sifon şi să i-l ofere.

Miss Marple îi zâmbi cu afecţiune.

— Hai, îl îndemnă ea, spune-mi ce s-a întâmplat? Sau, mă rog, cât ai voie să-mi spui.

— Cred că deja ştii cât ştiu şi eu. Şi, cel mai probabil, ai un as în mânecă. Ce-ai zice de animalul dumitale de povară, scumpa dumitale domnişoară Knight? Ce-ai zice dacă ea ar fi comis crimele?

— Ei, şi de ce, mă rog frumos, să fi făcut ea aşa un lucru? Întrebă Miss Marple, surprinsă.

— Pentru că la ea nu s-ar gândi nimeni în veci, răspunse Dermot. Cam ăsta e, de obicei, rezultatul, când dai dumneata verdictul.

— Nu e adevărat, se aprinse Miss Marple. Am spus-o de

nenumărate ori şi nu numai ţie, dragul meu Dermot – dacă nu te superi că-ţi spun aşa – că e întotdeauna persoana cea mai evidentă care a comis crima. De cele mai multe ori te gândeşti că trebuie să fie soţul sau soţia şi, de cele mai multe ori, chiar aşa e.

— Vrei să spui Jason Rudd? Dermot clătină din cap. Omul acela o divinizează pe Marina Gregg.

— Vorbeam la modul general, i-o întoarse Miss Marple, cu demnitate. În cazul nostru, prima victimă a unui omor premeditat pare a fi doamna Badcock. Şi prima dată te întrebi cine ar fi putut face aşa ceva şi primul răspuns care îţi vine în cap, în modul cel mai firesc, este soţul. Şi atunci trebuie să examinezi posibilitatea până la capăt. Apoi, am hotărât că victima crimei ar fi trebuit să fie, de fapt, Marina Gregg şi atunci, din nou, trebuie să cauţi persoana cea mai apropiată de Marina Gregg, începând, aş zice eu, cu soţul. Pentru că e un lucru ştiut că soţii, de foarte multe ori, vor să-şi ucidă nevestele, deşi, desigur, uneori rămân doar cu dorinţa de a scăpa de ele, nu le şi omoară cu adevărat. Dar sunt de acord cu tine, dragă băiete, că Jason Rudd ţine la Marina Gregg din toată inima. Poate că joacă teatru foarte bine, dar mă îndoiesc. Şi, în plus, unde e motivul pentru care ar fi vrut să scape de ea? Dacă ar fi vrut să se însoare cu altcineva, mă gândesc că nimic n-ar fi mai simplu de atât. Pentru starurile de cinema, divorţul pare a fi a doua natură. N-ar avea nici un motiv de ordin practic. Nu este un om sărac, ba dimpotrivă. Are cariera lui şi are, din câte am înţeles, mare succes în ceea ce face. Deci, trebuie să căutăm mai departe. Dar este foarte dificil. Da, extrem de dificil.

— Da, spuse Craddock, trebuie să fie greu mai ales pentru dumneata, pentru că treaba asta cu starurile de cinema este ceva cu totul nou. Nu ştii scandalurile locale şi celelalte bârfe.

— Ba ştiu ceva mai multe decât crezi tu, îl contrazise Miss Marple. Am studiat îndeaproape diverse numere din Confidenţial, Viaţa Starurilor, Despre Film şi Să vorbim despre film.

Dermot Craddock izbucni în hohote de râs. Nu se putea

abţine.

— Trebuie să recunosc, începu el, că mă umflă râsul când îmi povesteşti ce listă de lecturi ai parcurs.

— Mi s-a părut foarte interesant, îi spuse Miss Marple. Nu sunt chiar grozav scrise, dacă mi se permite critica. Dar mă dezamăgeşte faptul că nu s-a schimbat nimic de când eram eu tânără. Societatea Modernă şi Din Culise, şi restul de fiţuici. Multă bârfă. Mult scandal. O preocupare continuă de cine se iubeşte cu cine şi tot restul. Serios, sunt, practic, exact genul de lucruri care se petrec în St Mary Mead. Şi în Noul Cartier la fel. Ce vreau să spun e că natura umană e aceeaşi oriunde te-ai duce. Şi atunci, revenim la întrebarea: cine ar fi cea mai probabilă persoană care să fi vrut s-o ucidă pe Marina Gregg, să fi vrut atât de tare încât, chiar dacă a ratat o dată, să trimită scrisori de ameninţare şi să mai încerce de câteva ori. Poate cineva puţin cam… Miss Marple îşi lovi uşor tâmpla.

— Da, admise Craddock, ăsta pare a fi adevărul. Şi, bineînţeles, nu-ţi dai întotdeauna seama.

— Oh, da, sunt de acord, spuse Miss Marple. Băiatul mijlociu al doamnei Pike, Alfred, părea cât se poate de normal şi de raţional. Aproape insuportabil de prozaic, dacă înţelegi ce vreau să spun, dar, în fapt, era absolut de anormal din punct de vedere mintal. De-a dreptul periculos. Acum pare fericit şi mulţumit, mi-a spus doamna Pike că l-au internat la Azilul de Bolnavi Mintal Fairways. Acolo îl înţeleg, şi doctorii îl consideră un caz foarte interesant. Asta, evident, îl mulţumeşte pe deplin. Da, un final aproape fericit, dar biata femeie era cât pe ce s-o păţească de vreo două ori.

Craddock cântări în minte posibilitatea unei paralele între fiul doamnei Pike şi cineva din anturajul Marinei Gregg.

— Majordomul italian, continuă Miss Marple, cel care a fost ucis. A plecat la Londra, din câte am înţeles, în ziua morţii. Ştie cineva ce căuta acolo? Asta, dacă ai voie să-mi spui, adăugă ea, realistă.

— A ajuns în Londra la unsprezece şi jumătate, dimineaţa, spuse Craddock, şi nimeni nu ştie ce-a făcut acolo până la două fără un sfert, când s-a dus la bancă şi a depus în contul

lui cinci sute de lire, bani gheaţă. Nimeni n-a putut să confirme povestea lui, cum că s-ar fi dus să-şi vadă o rudă bolnavă. Niciuna dintre rudele lui din Londra nu l-a văzut.

— Cinci sute de lire, spuse Miss Marple dând din cap apreciativ. Da, o sumă interesantă, nu crezi? Şi-mi imaginez că asta nu era decât prima dintr-un număr destul de mare de tranşe, nu?

— Aşa se pare, fu de acord Craddock.

— Probabil că erau singurii bani gheaţă pe care persoana şantajată i-a putut strânge atunci, pe loc. Poate că el i-a acceptat ca atare sau ca avans, şi victima i-a promis că va strânge mai mult în viitorul apropiat. Asta pare a scoate din joc ideea că ucigaşul Marinei Gregg ar putea fi cineva de condiţie modestă şi care urmăreşte o răzbunare personală. Scoate din joc, aş zice eu, şi ideea că ar putea fi cineva care s-a angajat la studiourile de film, dându-se drept asistent sau servitor, sau chiar grădinar. Doar dacă, preciză Miss Marple, o astfel de persoană ar fi doar un agent plătit şi angajatorul nici măcar nu era prin apropiere. De unde vizita la Londra.

— Exact. În Londra îi avem pe Ardwyck Fenn, Lola Brewster şi Margot Bence. Toţi trei erau prezenţi la petrecere. Oricare dintre cei trei ar fi putut să-şi dea întâlnire cu Giuseppe într-un loc dinainte stabilit, undeva, în Londra, între orele unsprece şi două fără un sfert. Ardwyck Fenn nu era în birou în intervalul ăsta. Lola Brewster a părăsit camera de hotel şi s-a dus la cumpărături. Margot Bence nu era la ea, la studio. Apropo…

— Da, zise Miss Marple, ai ceva să-mi spui?

— M-ai întrebat despre copii, spuse el. Copiii adoptaţi de Marina Gregg înainte să rămână însărcinată.

— Da, te-am întrebat.

Craddock îi povesti ce aflase.

— Margot Bence, pronunţă Miss Marple, încet. Aveam o presimţire, să ştii, că era ceva în legătură cu copiii…

— Nu pot să cred că după atâţia ani…

— Ştiu, ştiu. Nimeni nu poate să creadă aşa ceva. Dar, gândeşte-te, dragul meu Dermot, chiar poate cineva să ştie

foarte multe despre un copil? Adu-ţi aminte de copilărie. Îţi poţi aduce aminte de vreun incident, ceva care să ţi se fi întâmplat şi care să-ţi fi provocat o mare supărare sau o duşmănie cu mult mai mare în comparaţie cu importanţa reală a incidentului? Un regret sau un resentiment puternic care n-a mai fost egalat în intensitate de atunci? Ştii, există o carte, scrisă de genialul doctor Richard Hughes. Am uitat cum se cheamă, dar era despre nişte copii care supravieţuiseră unui uragan. Oh, da, un uragan în Jamaica. Ceea ce i-a marcat cel mai puternic a fost pisica lor, care alerga înnebunită prin casă. Era singurul lucru pe care şi-l aduceau aminte. Dar toată oroarea şi agitaţia extremă, şi frica pe care au trăit-o erau legate de acest unic incident.

— E ciudat că menţionezi asta, spuse Craddock, pe gânduri.

— De ce, ţi-ai adus aminte de ceva?

— Mi-am adus aminte de ziua în care a murit mama. Aveam cinci ani, cred. Cinci sau şase. Luam masa în camera mea, ruladă cu gem. Îmi plăcea grovaz rulada cu gem. Unul dintre servitori a intrat şi i-a spus bonei mele: „Ce îngrozitor! A avut loc un accident şi doamna Craddock a murit”… De câte ori mă gândesc la moartea mamei, ştii ce-mi vine în minte?

— Ce?

— O farfurie cu ruladă cu gem, la care stau şi mă uit întruna. Mă uit şi o văd aievea, aşa cum era atunci, cu gemul curgând din ea, la un capăt. N-am plâns, n-am zis nimic. Îmi amintesc doar cum stăteam acolo, ca şi cum aş fi împietrit deodată, holbându-mă la ruladă. Şi de câte ori văd, într-o vitrină, într-un restaurant sau la cineva acasă, o farfurie cu ruladă cu gem, mă simt cuprins de un nou val de nenorocire şi disperare. Câteodată, pentru o clipă, nici nu-mi aduc aminte de ce. Nu ţi se pare o nebunie totală?

— Nu, îl asigură Miss Marple, mi se pare cât se poate de firesc. Dar e foarte interesant. Şi-mi dă o idee…

II

Uşa se deschise şi domnişoara Knight intră cu tava cu ceai.

— Oh, Doamne, exclamă ea, ia te uită, avem un musafir. Ce frumos. Ce mai faceţi, domnule inspector Craddock? Mai aduc

imediat încă o ceaşcă.

— Nu vă deranjaţi, strigă Dermot după ea. Am băut ceva tare în loc de ceai.

Domnişoara Knight băgă iar capul pe uşă.

— Mă întrebam dacă nu cumva… Vă rog să veniţi încoace, un minut, domnule Craddock.

Dermot se duse după ea, în hol. Ea merse în bucătărie şi închise uşa în urma ei.

— O să fiţi atent, nu-i aşa? Începu ea.

— Atent? În ce sens, domnişoară Knight?

— Cu drăguţa noastră doamnă de dincolo. Ştiţi, e teribil de interesată de tot şi de toate, dar nu-i face deloc bine să se agite din pricina unor crime şi a tot felul de lucruri îngrozitoare. Doar nu vrem să se gândească la aşa ceva tot timpul şi să aibă coşmaruri. E foarte bătrână şi fragilă şi trebuie să aibă o viaţă foarte ocrotită. Întotdeauna a fost aşa, ştiţi? Sunt sigură că toate discuţiile astea despre crime şi gangsteri, şi nu mai ştiu eu ce îi fac foarte, foarte rău.

Dermot se uită la ea oarecum amuzat.

— Eu, unul, nu cred, începu el, cu blândeţe, că orice aş spune eu sau dumneata despre crime ar putea s-o neliniştească sau s-o şocheze pe Miss Marple în vreun fel. Te asigur, draga mea domnişoară Knight, că Miss Marple este capabilă să contemple crima, de orice fel, cu un sânge-rece absolut.

Se întoarse în salon, iar domnişoara Knight, bodogănind uşor indignată, îl urmă. În timp ce luau ceaiul, vorbi încontinuu, în mare parte pe subiectele politice din ziare şi despre cele mai vesele teme care îi treceau prin minte. Când, în sfârşit, luă tava cu ceaiul şi mâncarea şi închise uşa în urma ei, Miss Marple trase adânc aer în piept.

— În sfârşit, puţină linişte, exclamă ea. Sper să n-o ucid pe femeia asta într-o bună zi. Acum, ascultă la mine, Dermot, sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le aflu.

— Da? Şi care ar fi acelea?

— Vreau să mai trecem o dată în revistă, cu foarte mare atenţie, tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, la petrecere. Doamna Bantry a sosit, şi vicarul, imediat după ea. Apoi au

venit domnul şi doamna Badcock şi, astfel, pe scări, în momentul acela erau primarul cu soţia, acest Ardwyck Fenn, Lola Brewster, un reporter de la Herald & Angus, din Much Benham şi fătuca asta, fotografa, Margot Bence. Din ce mi-ai spus, Margot Bence avea aparatul fixat în unghi faţă de scări şi fotografia evenimentul. Ai văzut vreuna dintre aceste fotografii?

— De fapt, chiar am adus una cu mine, să-ţi arăt.

Scoase din buzunar o fotografie neînrămată. Miss Marple o privi îndelung, cu atenţie. Marina Gregg, cu Jason Rudd undeva mai în spate, puţin într-o parte, Arthur Badcock, cu o mână la faţă, părând oarecum jenat, stătea mai în spate, în timp ce soţia lui ţinea în mâna ei mâna Marinei Gregg, uitându-se la ea şi vorbindu-i. Marina nu se uita la doamna Badcock. Se uita peste creştetul ei, privind, din câte se putea observa, direct în obiectiv sau, poate, uşor înspre stânga.

— Foarte interesant, spuse Miss Marple. Am tot soiul de relatări despre ce era expresia de pe chipul ei. O privire împietrită, îngheţată. Da, o descriere foarte bună. O expresie prevestitoare de dezastre? Nu sunt prea convinsă de asta. E mai curând o paralizie a oricărei emoţii decât o premoniţie. Nu crezi? N-aş zice că e tocmai frică, deşi frica te poate aduce în aşa hal. Dar nu cred că îi era frică. Cred că e mai curând o stare de şoc. Dermot, dragul meu, dacă ai vrea să-mi spui şi dacă ai notiţele la tine, ce i-a zis Heather Badcock Marinei Gregg în momentul respectiv? Fireşte, ştiu în mare cam ce s-a spus, dar cât de aproape poţi fi de cuvintele folosite cu adevărat? Presupun că ai mărturii din partea unor persoane diferite, nu?

Dermot încuviinţă.

— Da. Stai să văd. De la prietena dumitale, doamna Bantry, apoi, de la Jason Rudd şi, dacă nu mă înşel, de la Arthur Badcock. Cum ziceai, cuvintele variază puţin, dar esenţa e, în mare parte, aceeaşi.

— Ştiu. Dar pe mine variaţiunile mă interesează. Cred că ne-ar putea ajuta.

— Nu văd cum, spuse Dermot, deşi dumneata probabil că îţi

dai seama. Prietena dumitale, doamna Bantry, a fost cea mai sigură. Din câte îmi aduc aminte… Ia stai… Port după mine multe dintre notiţele mele.

Se căută prin buzunare şi scoase un carneţel pe care îl răsfoi ca să-şi împrospăteze memoria.

— Nu am aici citatele exacte, începu el, dar am câteva notiţe. Din câte zice ea, doamna Badcock era foarte veselă, ba chiar de-a dreptul debordantă şi foarte încântată de sine. A spus ceva de genul: „Nu pot să vă explic ce minunat este pentru mine. Poate că nu vă aduceţi aminte, dar acum mulţi ani, în Insulele Bermude, m-am dat jos din patul în care eram ţintuită pentru că aveam vărsat de vânt şi am venit şi eu să vă văd şi mi-aţi acordat un autograf şi a fost una dintre cele mai glorioase zile din viaţa mea, pe care n-am s-o uit niciodată”.

— Înţeleg, spuse Miss Marple, a menţionat locul, dar nu şi data la care s-a întâmplat, nu?

— Aşa e.

— Şi ce-a spus domnul Rudd?

— Jason Rudd? A spus că doamna Badcock i-a spus soţiei că s-a dat jos din pat, deşi avea gripă şi că s-a dus să o vadă pe Marina şi că încă mai are autograful ei. O relatare mai scurtă decât a prietenei dumitale, dar a surprins cam aceeaşi idee.

— A menţionat cumva locul şi momentul?

— Nu, nu cred. Cred că a zis că a fost cam acum zece sau doisprezece ani.

— Înţeleg, şi domnul Badcock?

— Domnul Badcock a spus că Heather era extrem de agitată şi fericită s-o cunoască pe Marina Gregg, că era mare admiratoare a Marinei Gregg şi că ea i-ar fi spus că, la un moment dat, pe când era doar o copilă, a reuşit să iasă din patul ei de bolnavă şi să se ducă s-o întâlnească pe Marina Gregg şi să-i ia autograful. Nu mi-a dat detalii, dar era clar că asta se întâmplase înainte de căsătoria lor. Mi s-a părut că nu dă incidentului prea mare importanţă.

— Înţeleg, spuse, din nou, Miss Marple. Da, înţeleg…

— Şi ce înţelegi, mă rog? Întrebă Craddock.

— Încă nu atât cât mi-aş dori, admise Miss Marple, dar am

senzaţia că dacă aş şti de ce şi-a stricat singură rochia în ziua aceea…

— Cine, doamna Badcock?

— Da. Mi se pare un lucru aşa de ciudat, atât de inexplicabil… Doar dacă… Dar, desigur. Oh, Doamne, dar proastă mai sunt!

Domnişoara Knight intră în încăpere, aprinzând lumina.

— Cred că avem nevoie de puţină lumină aici, spuse ea, binedispusă.

— Da, zise Miss Marple, ai atâta dreptate, domnişoară Knight. Asta e exact de ce avem nevoie. Puţină lumină. Ştii, cred că, în sfârşit, o avem.

Discuţia tęte-á-tęte luă sfârşit şi Craddock se ridică în picioare.

— Acum nu ne mai rămâne decât un lucru de făcut, spuse el, şi anume să-mi spui ce amintire specială, din trecutul dumitale, îţi frământă mintea.

— Toată lumea mă tachinează pe chestia asta, spuse Miss Marple, dar trebuie să spun că mi-am adus aminte, pentru un moment, de camerista soţilor Laurinstons.

— Camerista soţilor Laurinston?

Craddock era complet zăpăcit.

— Fata trebuia, fireşte, să preia mesaje telefonice, povesti Miss Marple, însă nu se pricepea foarte bine. Înţelegea ideea generală a ceea ce i se spunea, dar felul în care îşi nota câteodată mesajul îl făcea de neînţeles. Asta se întâmpla, probabil, pentru că nu ştia gramatică mai deloc. Şi, în consecinţă, se întâmplau fel de fel de incidente nefericite. Îmi amintesc de unul, în special. Un domn, Burroughs, dacă nu mă înşel, sună să spună că fusese să-l vadă pe domnul Elvaston în problema gardului stricat, dar afirma că nu e treaba lui să-l repare. Era de partea cealaltă a proprietăţii şi zicea că ar fi vrut să ştie foarte clar cum stă treaba, ca să ştie ce face mai departe, pentru că de asta depindea de responsabilitatea lui legală şi era important să ştie care e situaţia înainte să discute cu un avocat. Un mesaj foarte obscur, după cum vezi. Te făcea mai degrabă confuz, în loc să te dumirească.

— Oh, dacă vorbiţi de cameriste, interveni domnişoara Knight, cu un mic chicot, asta trebuie să se fi întâmplat acum mult timp. N-am mai auzit de ani buni vorbindu-se despre cameriste.

— S-a întâmplat acum mulţi ani, spuse Miss Marple, dar nu contează, pentru că natura umană era pe atunci cam ce este şi acum. Greşelile se făceam din aceleaşi motive, mai mult sau mai puţin. Doamne, adăugă ea, nici nu ştii ce mă bucur că fata aceea e acum la Bournemouth, în siguranţă.

— Fata? Care fată? Întrebă Dermot.

— Fata care se pricepe la croitorie şi care s-a dus să-l vadă pe Giuseppe în ziua aceea. Cum îi zicea… Gladys ceva.

— Gladys Dixon?

— Da, aşa o chema.

— Şi zici că e în Bournemouth? Cum e posibil să ştii aşa ceva?

— Ştiu, spuse Miss Marple, pentru că eu am trimis-o acolo.

— Ce spui? Dermot se holbă la ea. Dumneata? De ce?

— Am fost s-o văd, explică Miss Marple, şi i-am dat nişte bani şi i-am spus să-şi ia o vacanţă şi să nu scrie acasă.

— Şi pentru care motiv, mă rog, ai făcut aşa ceva?

— Pentru că n-am vrut să moară şi ea, evident, spuse Miss Marple bătând, tacticoasă, din gene.

Capitolul 22

— Frumoasă scrisoarea de la Lady Cornway, spuse domnişoara Knight, două zile mai târziu, în timp ce punea tava cu micul dejun pentru Miss Marple. Îţi aduci aminte că ţi-am povestit despre ea? E doar puţin, ştii dumneata – bătu uşor cu degetul în tâmplă – cam rătăcită, uneori. Şi nici memoria nu mai e ce-a fost. Nu-şi mai recunoaşte rudele şi îi alungă pe toţi de lângă ea.

— Ar putea fi pură viclenie, sugeră Miss Marple, mai degrabă decât o pierdere de memorie.

— Ei, stai puţin, se împotrivi domnişoara Knight, nu cumva iar suntem răutăcioase să ne dăm cu părerea aşa? Îşi petrece iarna în hotelul Belgrave în Llandudno. Un hotel atât de bun pentru cei care vor să petreacă acolo câte un sezon! Nişte

terenuri splendide în împrejurimi şi o terasă închisă foarte frumoasă. Abia aşteaptă să mă duc şi eu acolo, la ea.

Domnişoara Knight suspină.

Miss Marple se ridică în capul oaselor, în pat.

— Dar, chiar te rog, îi spuse ea, dacă eşti dorită… Dacă e nevoie de dumneata acolo şi ţii să te duci…

— Nu, nu, nici să nu aud de aşa ceva, ţipă domnişoara Knight. Oh, nu, n-am vrut să sugerez că aş vrea să plec. Ce-ar spune domnul Raymond West? Mi-a explicat că s-ar putea ca şederea mea aici să devină permanentă la un moment dat. Nici nu visez să nu-mi pot onora obligaţiile. Am menţionat doar aşa, în treacăt, ca fapt divers, chestia cu Lady Gornway, aşa că, drăguţa mea, nu-ţi face nici o grijă, adăugă ea, bătând-o pe Miss Marple pe umăr. Doar n-o să te abandonez! Nu, nu, nu se poate aşa ceva. O să am grijă de tine şi o să te cocoloşesc şi o să te simţi întotdeauna fericită şi liniştită.

Ieşi din încăpere. Miss Marple şedea cu un aer hotărât, uitându-se la tava din faţa ei, dar nereuşind să înghită ceva. Într-un final, ridică receptorul şi formă, energic, un număr.

— Doctore Haydock?

— Da?

— Jane Marple la telefon.

— Ei, ce-ai mai păţit acum? Ai nevoie de serviciile mele profesionale?

— Nu, răspunse Miss Marple. Dar vreau să te văd cât se poate de repede.

Când doctorul Haydock sosi într-adevăr, o găsi pe Miss Marple în pat, aşteptându-l.

— Eşti sănătatea întruchipată, se văicări el.

— De asta şi voiam să te văd, îi comunică Miss Marple. Să-ţi spun că mă simt bine.

— Un motiv cât se poate de nefiresc ca să chemi doctorul acasă.

— Sunt în putere, am vlagă în mine şi e absurd să am pe cineva care să stea cu mine tot timpul. Atâta vreme cât vine cineva în fiecare zi şi îmi face curăţenie, nu văd nici o raţiune pentru care cineva să locuiască aici, cu mine, permanent.

— Îmi dau seama că dumneata asta crezi, dar eu, nu, spuse doctorul Haydock.

— Mie mi se pare că te transformi într-un adevărat cusurgiu, replică Miss Marple, răutăcioasă.

— Te rog frumos să nu mă faci în toate felurile, îi răspunse doctorul Haydock. Eşti o persoană foarte sănătoasă, pentru vârsta dumitale; ai căpătat o bronşită, ceea ce nu e tocmai bine pentru persoanele în vârstă, aşa ca dumneata. Dar să rămâi singură în casă, la vârsta dumitale, e un risc. Dacă, de exemplu, se întâmplă să cazi pe scări, sau să cazi din pat, sau să aluneci în baie? O să mori şi nimeni n-o să ştie.

— De imaginat, ne putem imagina multe, îl contrazise Miss Marple. Domnişoara Knight ar putea, la fel de bine, să cadă pe scări şi eu aş putea să mă împiedic de ea, grăbindu-mă să văd ce s-a întâmplat.

— N-are nici un sens să-mi forţezi mâna, o asigură doctorul Haydock. Eşti o femeie în vârstă şi trebuie să fie cineva aici care să-ţi poarte de grijă cum trebuie. Dacă nu-ţi place femeia care e acum cu dumneata, ia-ţi alta.

— Mai uşor de zis, decât de făcut, zise Miss Marple.

— Găseşte-o pe vreuna dintre vechile dumitale slujnice, cineva care să-ţi placă şi cu care să mai fi locuit şi înainte. Văd că fata asta bătrână te calcă pe nervi. Şi eu aş fi la fel. Trebuie să fie vreo slujnică veche pe undeva. Nepotul acela al dumitale e unul dintre cei mai bine vânduţi scriitori de azi. Dacă ai găsi persoana potrivită, el ar putea să o răsplătească din plin pentru timpul pus la dispoziţia dumitale.

— Normal, dragul de Raymond ar face orice în privinţa asta. Este cât se poate de generos, spuse Miss Marple. Numai că tinerii din ziua de azi au propriile vieţi, iar servitorii mei credincioşi, îmi pare rău că trebuie să spun asta, sunt morţi.

— Ei bine, dumneata nu eşti moartă, replică Haydock, şi ai mulţi ani de trăit dacă te îngrijeşti cum trebuie. Doctorul se ridică în picioare. Din câte văd eu, continuă el, nu are nici un sens să mai stau pe aici. Arăţi sănătoasă tun. N-am să-mi pierd vremea să-ţi iau tensiunea sau să-ţi ascult inima şi nici să-ţi răspund la întrebări. Dumneata înfloreşti cu toată agitaţia asta

din sat, chiar dacă nu poţi să te mişti de colo-colo, ca să-ţi bagi coada peste tot, cum îţi place dumitale să faci. La revedere, trebuie să-mi văd de drum şi chiar să fiu de folos cuiva. Am de văzut vreo opt sau zece cazuri de pojar, vreo jumătate de duzină cu tuse măgărească şi unul suspect de scarlatină, ca să nu mai zic de pacienţii obişnuiţi!

Doctorul Haydock ieşi repede, iar Miss Marple rămase încruntată. Ceva din ce-a spus… Ce-a spus exact? Are pacienţi de văzut… Pacienţii din sat, cu durerile lor obişnuite… Pacienţii din sat? Miss Marple împinse tava cu micul dejun cu un gest hotărât. Apoi o sună pe doamna Bantry.

— Dolly, Jane la telefon. Vreau să te întreb ceva. Fii atentă. E adevărat că i-ai spus inspectorului Craddock că Heather Badcock i-ar fi spus Marinei Gregg o poveste total fără sens despre cum avea ea vărsat de vânt şi, că în ciuda bolii ei, s-a ridicat din pat şi s-a dus s-o întâlnească pe Marina şi să-i ia autograful?

— Da, mai mult sau mai puţin.

— Vărsat de vânt?

— Ei, ceva de genul. Doamna Allcock îmi vorbea despre votcă la vremea respectivă, aşa că nu am ascultat cu mare atenţie.

— Eşti sigură, insistă Miss Marpla, trăgând adânc aer în piept, că n-a spus tuse măgărească?

— Tuse măgărească? Doamna Bantry păru de-a dreptul uimită. Evident că nu. N-ar fi avut de ce să se pudreze toată şi să se machieze, dacă era tuse măgărească.

— Înţeleg – asta ai uitat tu să menţionezi – c-a acordat atenţie deosebită machiajului.

— Păi, chiar a insistat – şi nu era genul care să se machieze. Dar cred că ai dreptate, nu era vărsat de vânt… Urticarie, poate?

— Spui asta numai pentru că şi tu ai avut urticarie la un moment dat şi n-ai putut să te duci la o nuntă, i-o tăie Miss Marple. Eşti incurabilă, Dolly, incurabilă.

Trânti receptorul, lăsând-o fără replică pe doamna Bantry, care, uimită din cale-afară, prostestă cu „Zău aşa, Jane”.

Miss Marple scoase un zgomot de indignare, ca o felină care strănută, ca să indice dezgustul profund pe care îl simţea. Mintea ei, în schimb, se întoarse la problema ei de confort domestic, personal. Credincioasa Florence? Ar putea fi credincioasa Florence, acea grenadir de menajeră, din vremurile de demult, convinsă să-şi părăsească confortabila ei căsuţă şi să se întoarcă în St Mary Mead să aibă grijă de stăpâna ei de-odinioară? Credincioasa Florence îi fusese întotdeauna foate devotată. Dar credincioasa Florence era foarte ataşată de căsuţa ei. Miss Marple scutură din cap, iritată. La uşă se auzi un răpăit vesel. De îndată ce Miss Marple strigă „intră", Cherry îşi şi făcu apariţia.

— Am venit după tavă, spuse ea. S-a întâmplat ceva? Arătaţi supărată, sau mi se pare mie?

— Mă simt neajutorată, i se confesă Miss Marple. Bătrână şi neajutorată.

— Nu vă faceţi griji, îi spuse Cherry, luând tava. Sunteţi departe de a fi neajutorată. Am tot auzit vorbindu-se despre dumneavoastră! Practic toată lumea din Noul Cartier ştie acum cine sunteţi. Am auzit că aţi făcut tot felul de lucruri extraordinare. Nu crede nimeni că sunteţi genul de bătrânică neajutorată. Ea vă bagă prostii din astea în cap.

— Ea?

Cherry făcu o mişcare bruscă din cap, înspre uşă.

— Hoaşca asta insuportabilă, domnişoara Knight. Să n-o lăsaţi să vă deprime.

— E o femeie foarte binevoitoare, zise Miss Marple, foarte binevoitoare, adăugă ea, pe tonul omului care încearcă să se convingă singur.

— Calul moare de drum lung, nu aşa se zice? Spuse Cherry. Doar nu vreţi să vă umpleţi de bunăvoinţa ei ca de râie, nu?

— Eh, cu toţii avem necazurile noastre, oftă Miss Marple.

— Le-avem, şi încă ce necazuri, spuse Cherry. Cred că dacă mai stau mult alături de doamna Hartwell, o să se întâmple vreo nenorocire. Scorpie bătrână şi acră, toată ziua stă şi bârfeşte, şi se plânge. Şi Jim e sătul până peste cap. Aseară s-a

certat cu ea ca la uşa cortului. Şi asta doar pentru că am dat Messiah puţin cam tare! Ce poţi să ai împotriva oratoriului Messiah, până la urmă? Că doar e o piesă religioasă.

— Şi a avut ceva împotrivă?

— A făcut un tărăboi, ceva de groază, spuse Cherry. A bătut în pereţi şi a ţipat; dar ce n-a făcut!

— Dar chiar trebuie să daţi muzica atât de tare? Întrebă Miss Marple.

— Lui Jim aşa îi place, răspunse Cherry. Spune că nu ai cum să prinzi tonalitatea cum trebuie, dacă nu ai volum maxim.

— Poate că nu e chiar aşa de uşor de suportat pentru cineva care nu are asemenea veleităţi muzicale, sugeră Miss Marple.

— Dacă n-aş sta într-un duplex…, spuse Cherry. Pereţii sunt subţiri ca hârtia. Sincer, nu-mi prea place clădirea asta nouă. Arată foarte dichisită şi nou-nouţă, dar nu-ţi poţi exprima personalitatea fără să nu-ţi sară cineva la beregată.

Miss Marple îi zâmbi uşor.

— Şi tu ai o personalitate foarte puternică de exprimat, Cherry.

— Chiar credeţi? Cherry era foarte mândră de propria persoană şi râdea mulţumită. Mă întrebam, începu ea. Dintr-odată părea stânjenită. Puse jos tava şi veni înapoi pe pat. Mă întrebam dacă n-o să mă credeţi obraznică dacă v-aş întreba ceva? Adică… Nu trebuie decât să spuneţi „nici nu se pune problema” şi gata, nu mai discutăm despre asta.

— Vrei să fac eu ceva anume?

— Nu chiar. Mă gândeam la camerele de deasupra bucătăriei. Nu le mai foloseşte nimeni de ceva vreme, nu-i aşa?

— Nu.

— Stătea un grădinar cu soţia acolo, din câte am auzit. Dar asta se întâmpla demult. Ce mă gândeam… Eu şi Jim ne gândeam dacă… Dacă am putea să stăm noi acolo. Adică, să venim şi să locuim aici.

Miss Marple se uită la ea, uimită din cale-afară.

— Dar ce se întâmplă cu casa ta nouă şi frumoasă din Noul Cartier?

— Ne-a ajuns la amândoi până peste cap. E adevărat că ne plac toate aparatele astea noi, dar din astea poţi să cumperi de oriunde – le putem lua în rate şi am avea destul loc aici pentru ele, mai ales că Jim ar putea avea camera de deasupra grajdurilor. Ar face-o să fie ca nouă şi şi-ar instala acolo toate aeromodelele lui şi n-ar mai trebui să le tot strângă de fiecare dată. Şi dacă ne aducem şi patefonul şi să-l punem tot acolo, nici nu l-aţi auzi.

— Tu chiar vorbeşti serios să te muţi aici, Cherry?

— Da, cât se poate de serios. Am vorbit cu Jim îndelung despre asta. Jim ar putea să repare tot ca aveţi nevoie – ştiţi, se pricepe la ţevăraie şi ceva tâmplărie, şi eu aş putea avea grijă de dumneavoastră la fel de bine ca domnişoara Knight. Ştiu că mă consideraţi puţin cam neglijentă, dar promit să îmi dau silinţa cu făcutul paturilor şi cu spălatul, şi încep să devin expertă la gătit. Vita Stroganoff de aseară, floare la ureche, zău dacă nu.

Miss Marple o cântări cu atenţie.

Cherry se agita ca o pisicuţă în faţa farfuriei cu lapte – strălucea de vitalitate şi de bucuria de a trăi. Miss Marple se mai gândi un moment la credincioasa Florence. Credincioasa Florence ar ţine casa mult mai bine, asta e clar. (Miss Marple nu punea mare preţ pe promisiunile lui Cherry.) Dar avea cel puţin şaizeci şi cinci de ani, dacă nu şi mai mulţi. Şi chiar şi-ar fi dorit să fie dezrădăcinată? Ar fi acceptat, poate, din real devotament pentru Miss Marple. Dar oare Miss Marple chiar îşi dorea ca lumea să facă sacrificii pentru ea? Nu suferea chiar ea din pricina excesivului simţ al datoriei pe care domnişoara Knight îl exprima cu asemenea conştiincios devotament?

Cherry, oricât de neglijentă ar fi fost în ale trebăluitului prin casă, îşi dorea să vină să stea cu ea. Şi dispunea de calităţi care, în momentul de faţă, i se păru lui Miss Marple de o importanţă crucială. Căldură sufletească, vitalitate şi un interes de nestăvilit de a şti absolut tot ce se întâmplă în jur.

— Desigur, spuse Cherry, n-aş vrea să merg, în nici un fel, pe la spatele domnişoarei Knight.

— Nu-ţi face tu griji de domnişoara Knight, spuse Miss Marple, care tocmai luase o hotărâre. Se duce să stea cu o anume Lady Conway, într-un hotel în Llandudno – ceea ce-i va conveni de minune. Cherry, va trebui să punem la punct o mulţime de detalii şi am să vreau să stau de vorbă cu bărbatul acela al tău – dar, dacă tu crezi că o să fii fericită aici, atunci…

— O să ne convină de minune, răspunse Cherry. Şi puteţi să aveţi încredere în mine că am să fac lucrurile cum trebuie. Ba chiar am să folosesc mătura şi făraşul, dacă asta o să vă doriţi.

Miss Marple râse cu poftă de această ofertă supremă.

Cherry ridică iar tava cu micul dejun.

— Ar trebui să mă apuc de treabă. Am venit târziu azi-dimineaţă – pentru că am auzit ce i s-a întâmplat bietului Arthur Badcock.

— Arthur Badcock? Ce-a păţit?

— N-aţi auzit? E la secţia de poliţie acum, povesti Cherry. L-au rugat să vină să-i „ajute cu ancheta” şi ştiţi ce înseamnă asta.

— Când s-a întâmplat asta? Ceru Miss Marple să ştie.

— Azi-dimineaţă, răspunse Cherry. Bănuiesc că l-au arestat pentru că s-a aflat că a fost căsătorit cu Marina Gregg la un moment dat.

— Poftim? Miss Marple se ridică iar în capul oaselor. Arthur Badcock fost cândva căsătorit cu Marina Gregg?

— Aşa se spune, zise Cherry. Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee. Domnul Upshaw a dezvăluit secretul. A fost în State o dată sau de două ori, cu afaceri, cu firma dumnealui şi aşa ştie multe bârfe de pe-acolo. S-a întâmplat acum ceva vreme. Chiar dinainte ca ea să-şi înceapă cariera de actriţă. N-au fost căsătoriţi mai mult de un an sau doi, şi apoi ea a câştigat nu ştiu ce mare premiu de film şi, evident, el nu mai era destul de bun pentru ea, aşa că au divorţat în stilul lor american, fără complicaţii, şi el a ieşit din peisaj, cum s-ar zice. Arthur Badcock e, oricum, genul care nu prea dă bine în peisaj. Nu e omul care să facă scandal. Şi-a schimbat numele şi s-a întors în Anglia. Dar asta a fost tare demult. Nu te-ai gândi că aşa

ceva ar mai conta acum în vreun fel. Dar, iată că e suficient pentru poliţie.

— Oh, nu, spuse Miss Marple. Oh, nu. Asta nu se poate întâmpla. Dacă aş şti ce să fac… Ia să mă gândesc o clipă. Făcu un gest spre Cherry. Cherry, ia tava de aici imediat şi trimite-o pe domnişoara Knight la mine. Trebuie să mă ridic din pat.

Cherry se supuse. Miss Marple se îmbrăcă de una singură, cu degetele tremurând uşor. O scotea din sărite să vadă că orice urmă de agitaţie îi afecta trupul. Încă îşi mai încheia nasturii la rochie, când domnişoara Knight îşi făcu apariţia.

— M-ai chemat? Cherry mi-a spus că…

Miss Marple i-o tăie scurt:

— Cheamă Inch-ul.

— Poftim? Spuse domnişoara Knight, luată complet prin surprindere.

— Inch, repetă Miss Marple, cheamă-l pe Inch. Dă-i telefon să vină aici imediat.

— Ah, aha, am înţeles. Vrei să zici să chem taxiul. Dar numele lui e Roberts, nu-i aşa?

— Pentru mine, răspunse Miss Marple, e Inch şi aşa o să rămână întotdeauna. Dar, nu contează, cheamă-l. Să vină aici în momentul acesta.

— Vrei să faci o mică plimbare cu maşina?

— Te rog frumos să-l chemi şi gata, i-o întoarse Miss Marple, şi, te rog, repejor.

Domnişoara Knight îi aruncă o privire plină de îndoială, dar merse să facă ce i se spusese.

— Ne simţim bine, nu-i aşa, drăguţa mea? Întrebă ea, îngrijorată.

— Amândouă ne simţim foarte bine, spuse Miss Marple, iar eu, în mod deosebit, mă simt excelent. Inerţia nu mi se potriveşte, nu mi s-a potrivit niciodată. Aştept de multă vreme să fac ceva cu adevărat, ceva practic, real.

— Nu cumva doamna Baker ţi-a spus ceva care să te fi supărat?

— Nu m-a supărat nimic, i-o tăie Miss Marple. Mă simt

deosebit de bine. Sunt doar enervată pe mine pentru c-am putut să fiu atât de proastă. Dar, serios, până nu mi-a dat doctorul Haydock o idee, chiar azi-dmineaţă – acum stau şi mă gândesc dacă-mi aduc aminte bine. Unde e cartea aceea de medicină?

O dădu la o parte pe domnişoara Knight şi păşi hotărâtă pe scări. Găsi cartea de care avea nevoie în biblioteca din salon. O luă de acolo şi trecu indicele în revistă, murmurând în sine: „pagina 210”. Dădu paginile până o găsi, citi câteva momente, apoi dădu din cap, satisfăcută.

— Remarcabil, spuse ea, foarte ciudat. Nu cred că s-ar fi gândit cineva la chestia asta. Nici eu nu am făcut legătura până n-am pus cele două idei cap la cap, ca să mă exprim aşa.

Apoi scuturǎ din cap, iar între sprâncene îi apăru un rid fin. De-ar fi fost cineva acolo…

Trecu, în minte, peste diversele relatări pe care le primise cu privire la scena respectivă.

Dintr-odată, făcu ochii mari, fulgerată de-un gând. A fost cineva acolo – dar, oare, cugetă ea, o să fie în stare să mă ajute? Nu poţi să ştii niciodată cu vicarul ăsta. E de-a dreptul imprevizibil.

Cu toate astea, se duse totuşi la telefon şi formă numărul vicarului.

— Bună dimineaţa, domnule vicar. Miss Marple la telefon.

— Ah, da, Miss Marple – ce pot face pentru dumneata?

— Mă întrebam dacă nu cumva m-ai putea ajuta într-o mică problemă. E vorba despre ziua aceea, la petrecere, când a murit biata doamnă Badcock. Dacă nu mă înşel, dumneata erai destul de aproape de doamna Gregg când au sosit soţii Badcock.

— Da, da – eram chiar înaintea lor, am impresia. Ce zi tragică!

— Da, într-adevăr. Şi, cred că doamna Badcock îi povestea doamnei Gregg că a mai întâlnit-o o dată şi în Insulele Bermude. Că era bolnavă, dar că s-a dat jos din pat anume pentru asta.

— Da, da, îmi aduc aminte.

— Şi îţi aduci aminte dacă doamna Badcock a spus de ce boală suferea?

— Cred că… Stai să mă gândesc… Da, că ar fi fost pojar… Mă rog, nu pojarul adevărat, ci rujeolă – o boală nu chiar atât de serioasă. Unii nici nu se simt deloc rău. Îmi aduc aminte de verişoara mea, Caroline…

Miss Marple întrerupse şirul de amintiri despre verişoara Caroline, tăindu-i-o scurt: „Domnule vicar, îţi mulţumesc foarte frumos", şi îi închise în nas.

Expresia de uimire i se întipărise pe figură. Cum reuşea vicarul să-şi amintească numai anumite lucruri era unul dintre marile mistere din St Mary Mead, dar mai mare taină era cum de reuşea vicarul să uite altele, mult mai importante!

— Drăguţa mea, a venit taxiul, o anunţă domnişoara Knight, dând buzna în încăpere. E o maşină cam veche şi nu tocmai curată. N-aş vrea să călătoreşti în aşa ceva. Ai putea lua vreun microb, ceva.

— Prostii, îi răspunse Miss Marple.

Îşi fixă bine pălăria pe cap şi, închizându-şi nasturii la haina de vară, porni spre taxiul care o aştepta.

— Bună dimineaţa, Roberts, îl salută ea.

— Bună dimineaţa, Miss Marple. Da' ştiu că eşti matinală, în dimineaţa asta. Unde vrei să mergi?

— Gossington Hall, te rog, îi spuse ea.

— Draga mea, aş face bine să vin cu dumneata, nu-i aşa? Durează un minut, până îmi pun eu pantofii de oraş.

— Nu, mulţumesc, îi spuse Miss Marple, hotărâtă. Mă duc singură. Dă-i bătaie, Inch – pardon, Roberts.

Roberts îi dădu bătaie, remarcând, într-o doară:

— Ah, Gossington Hall. Grozave schimbări se mai petrec în ziua de azi, şi acolo şi aiurea. Atât ce se mai construieşte! N-aş fi crezut o mie de ani că aşa ceva o să ajungă şi în St Mary Mead.

De îndată ce ajunse la Gossington Hall, Miss Marple sună la uşă şi ceru, pe dată, să-l vadă pe domnul Jason Rudd.

Succesorul lui Giuseppe, un bătrânel cam nesigur pe picioare, se arătă oarecum neîncrezător.

— Domnul Rudd, începu el, nu primeşte pe nimeni fără o programare, doamnă. Şi mai ales azi, dintre toate zilele…

— N-am programare, spuse Miss Marple, dar am să aştept, adăugă ea.

Trecu pe lângă el cu paşi repezi, intră în hol şi se aşeză pe un fotoliu.

— Doamnă, mi-e teamă că, în dimineaţa asta, este de-a dreptul imposibil.

— În acest caz, spuse Miss Marple, am să aştept până după-amiază.

Şocat, noul majordom se retrase. Imediat îl înlocui un tânăr. Avea o personalitate plăcută şi vorbea într-o manieră veselă, cu un uşor accent american.

— Te-am mai văzut pe dumneata, îi spuse Miss Marple. La Noul Cartier. M-ai întrebat unde e Aleea Blenheim.

Hailey Preston îi răspunse cu bunăvoinţă:

— Bănuiesc că aţi avut cele mai bune intenţii, dar, din pricina dumneavoastră, m-am rătăcit ceva teribil.

— Oh, Doamne, serios? Zise Miss Marple. Atâtea alei, că nu mai ştii. Aş putea să-l văd pe domnul Rudd?

— Îmi pare nespus de rău, începu Hailey Preston. Domnul Rudd e o persoană foarte ocupată şi… Ah… Are agenda plină în dimineaţa asta şi chiar nu poate fi deranjat.

— Sunt convinsă că e foarte ocupat, îl asigură Miss Marple. Am venit aici pregătită să aştept.

— Atunci, v-aş sugera să-mi spuneţi mie ce anume vreţi de la el. Vedeţi dumneavoastră, eu mă ocup de asemenea treburi, în locul domnului Rudd. Toată lumea trece întâi pe la mine.

— Din păcate, spuse ea, eu nu vreau să-l văd decât pe domnul Rudd. Şi am să aştept aici până reuşesc, adăugă ea.

Se făcu şi mai comodă în fotoliul mare, din stejar.

Hailey Preston ezită, dădu să-i răspundă, se răzgândi şi, într-un final, se întoarse şi urcă la etaj.

Se întoarse cu un bărbat masiv, îmbrăcat într-un costum de tweed.

— Domnul este doctorul Gilchrist. Doamna… Aaa…

— Miss Marple.

— Dumneata eşti Miss Marple, spuse Gilchrist, privind-o cu mult interes.

Hailey Preston se făcu rapid nevăzut.

— Am tot auzit despre dumneata, îi spuse Gilchrist. De la doctorul Haydock.

— Doctorul Haydock este un prieten vechi.

— Da, într-adevăr, îţi e prieten vechi. Bun, spune-mi pentru ce vrei dumneata să-l vezi pe Jason Rudd?

— E absolut necesar să-l văd, îi răspunse Miss Mapple.

Doctorul Gilchrist o cântări o vreme.

— Şi n-ai de gând să pleci până nu-l vezi, corect? Întrebă el.

— Exact.

— Te cred în stare, recunoscu doctorul. În acest caz, ce-ai zice dacă ţi-aş oferi un motiv foarte bun pentru care nu-l poţi vedea pe domnul Rudd. Soţia lui a murit azi-noapte, în somn.

— A murit? Exclamă Miss Marple. Cum?

— O supradoză de somnifere. Nu vrem ca ştirea să ajungă pe mâna presei pentru încă vreo câteva ore bune. Aşa că, am să te rog, pentru moment, să nu spui nimănui.

— Desigur. A fost un accident?

— Eu asta cred, fără îndoială, spuse doctorul Gilchrist.

— Dar ar fi putut fi şi sinucidere.

— Ar fi putut – dar e improbabil.

— Sau poate că cineva i-a administrat supradoza.

Gilchrist ridică din umeri.

— O posibilitate foarte vagă. Şi, mai ales, adăugă el, fără ezitare, un lucru aproape imposibil de dovedit.

— Am înţeles, spuse Miss Marple. Trase adânc aer în piept. Regret, dar, acum, mai mult ca oricând, e absolut necesar să-l văd pe domnul Rudd.

Gilchrist se uită la ea.

— Aşteaptă, te rog, aici.

Capitolul 23

Jason Rudd ridică privirea în momentul în care Gilchrist intră.

— E o cucoană bătrână jos, începu el, arată ca şi cum ar avea vreo sută de ani. Vrea să te vadă. Nu acceptă un refuz şi

promite că aşteaptă. O să aştepte până după-amiază, din câte am înţeles, sau până diseară, şi e perfect capabilă să doarmă aici, din câte îmi dau seama. Vrea să-ţi spună ceva cu tot dinadinsul. În locul tău, aş primi-o.

Jason Rudd ridică uşor capul de pe birou. Faţa îi era albă ca varul şi distrusă de oboseală.

— E nebună?

— Nu, nicidecum.

— Dar nu văd ce… Oh, Doamne… Bine, fie, zi-i să vină. Ce mai contează?

Gilchrist ieşi din birou şi trimise după Hailey Preston.

— Miss Marple, domnul Rudd vă poate oferi câteva momente, o anunţă Hailey, apărând, iar, lângă ea.

— Îţi mulţumesc. Foarte cumsecade din partea lui, spuse Miss Marple, ridicându-se în picioare. Lucrezi de multă vreme pentru domnul Rudd? Întrebă ea.

— Da, să tot fie doi ani şi jumătate de când lucrez pentru domnul Rudd. În mod normal, meseria mea ţine de tot ce înseamnă relaţii publice.

— Înţeleg. Miss Marple îl privi gânditoare. Îmi aduci aminte grozav de cineva pe nume Gerald French, spuse ea.

— Serios? Şi ce făcea acest Gerald French?

— Nu cine ştie ce, răspunse Miss Marple, dar era neîntrecut când venea vorba de discursuri. A avut parte de un trecut foarte nefericit, suspină ea.

— Nu mai spuneţi, vorbi Hailey Preston, uşor stânjenit. Ce fel de trecut?

— Nu pot să povestesc, spuse Miss Marple. Nu-i plăcea să se discute despre asta.

Jason Rudd se ridică din fotoliul lui de la birou şi o privi cu oarecare surprindere pe bătrânica subţire, care înainta înspre el.

— Voiaţi să mă vedeţi? O întâmpină el. Cu ce vă pot fi de folos?

— Îmi pare foarte rău de soţia dumitale, spuse Miss Marple. Îmi dau seama că este o mare tragedie şi vreau să înţeleg că nu te-aş fi deranjat vreodată şi nici nu ţi-aş fi oferit

compasiunea mea, dacă n-ar fi fost absolut necesar. Dar sunt lucruri care trebuie neapărat îndreptate, pentru că, altfel, un om nevinovat va avea de suferit.

— Un om nevinovat? Nu vă înţeleg.

— Arthur Badcock, spuse Miss Marple. E la poliţie acum, anchetat.

— Anchetat în legătură cu moartea soţiei mele? Dar e absurd, complet absurd. Nici măcar n-a fost pe aici. Nici n-o cunoştea.

— Ba eu cred că o cunoştea, spuse Miss Marple. A fost însurat cu ea la un moment dat.

— Arthur Badcock? Dar el era… Era… Soţul lui Heather Badcock. Poate că nu aţi… Îi vorbi uşor, încercând să n-o jignească… Înţeles bine?

— A fost însurat cu amândouă, răspunse Miss Marple. A fost însurat cu soţia dumitale, când era încă foarte tânără, înainte să fi intrat în lumea filmului.

Jason Rudd clătină din cap a îndoială.

— Soţia mea a fost căsătorită cu un Alfred Beadle. Se ocupa de afaceri imobiliare. Nu se potriveau şi s-au despărţit aproape imediat.

— Acest Alfred Beadle şi-a schimbat numele în Badcock, explică Miss Marple. Lucrează şi aici tot la o firmă de imobiliare. E ciudat cum unii oameni nu-şi doresc să-şi schimbe meseria şi vor să facă tot timpul aceleaşi lucruri. Bănuiesc că de asta Marina Gregg a simţit că nu îi e de nici un folos. Nu era capabil să ţină pasul cu ea.

— Ce-mi spuneţi e mai mult decât surprinzător.

— Îţi garantez că nu-mi închipui şi nici nu născocesc cine ştie ce poveste de dragoste. Astfel de zvonuri zboară repede într-un sat, să ştii dumneata, deşi durează ceva mai mult să ajungă şi până la Gossington, adăugă ea.

— Ei bine, Jason ezită o vreme, neştiind ce să mai spună, apoi acceptând situaţia, ce pot face pentru dumneavoastră, Miss Marple? Întrebă el.

— Aş vrea, dacă se poate, să stau pe scări în locul în care dumneata şi soţia dumitale aţi primit oaspeţii în ziua

petrecerii.

Jason îi aruncă o privire neîncrezătoare. Cine era femeia asta, până la urmă? Încă o vânătoare de senzaţii? Dar chipul lui Miss Marple era grav şi liniştit.

— Desigur, cum să nu, răspunse el, dacă asta vreţi. Veniţi cu mine.

O conduse spre capul scării şi se opri în spaţiul de pe palier.

— Aţi schimbat multe de când aţi cumpărat casa, spuse Miss Marple. Îmi place. Bun, acum să vedem. Mesele ar fi trebuit să fie cam pe aici, cred, iar dumneata şi soţia ar fi trebuit să staţi…

— Soţia mea stătea aici. Jason îi arătă locul. Oamenii veneau pe scări, ea dădea mâna cu ei şi apoi mi-i trecea mie.

— Stătea aici, medită Miss Marple.

Se duse acolo şi luă locul Marinei Gregg în capul scărilor. Rămase pe loc, liniştită, fără să se mişte. Jason Rudd o privea. Era perplex, dar curios. Miss Marple îşi ridică mâna uşor, parcă tremurând, privi în jos, pe scări, ca şi cum ar fi fost oameni care urcau. Apoi se uită drept în faţă. Pe perete, la mijloc, trona un tablou mare, o copie după un mare maestru italian. De-o parte şi de alta a tabloului se aflau ferestre înguste, una dând înspre grădină şi cealaltă spre grajduri şi spre giruetă. Dar Miss Marple nu se uita la niciuna dintre ele. Ochii ei erau fixaţi pe tabloul în sine.

— Evident că ce-am auzit prima dată era corect, spuse ea. Doamna Bantry mi-a spus că soţia dumitale se uita fix la taboul acela şi că, dintr-odată, trăsăturile i-au „îngheţat”, după spusele ei. Miss Marple privi cu atenţie veşmântul în albastru şi roşu aprins al Madonei, o Madona cu capul uşor pe spate, râzând la Pruncul Sfânt pe care îl ţinea în braţe. Giacomo Bellini, Madona râzând, spuse ea. O pictura religioasă, dar, în acelaşi timp, o pictură despre o mama fericită, cu copilul ei. Nu e aşa, domnule Rudd?

— Aşa aş zice şi eu, da.

— Acum înţeleg, spuse Miss Marple. Înţeleg foarte bine. E chiar foarte simplu, nu-i aşa?

Îl privi pe Jason Rudd cu înţeles.

— Simplu?

— Cred că ştii şi dumneata foarte bine cam cât de simplu e, afirmă Miss Marple.

La parter se auzi sunetul soneriei de la uşă.

— Nu cred, încercă să se apere Jason, că vă înţeleg.

Apoi privi în jos, pe scări. Se auzi zgomot de voci.

— Cunosc vocea asta, spuse Miss Marple. E inspectorul Craddock, nu-i aşa?

— Da, pare a fi inspectorul Craddock.

— Vrea să te vadă şi el. Te deranjează dacă vine şi el să ni se alăture?

— E în regulă, în ce mă priveşte. Nu ştiu dacă şi el va fi de acord…

— Ba eu zic că o să fie de acord, spuse Miss Marple. Nu avem mult timp de pierdut, nu-i aşa? Am ajuns în punctul în care va trebui să înţelegem exact cum s-au petrecut lucrurile.

— Păi nu ziceaţi că e simplu?

— A fost simplu, într-adevăr, spuse Miss Marple. Atât de simplu, că nimeni nu şi-a dat seama.

Majordomul decrepit îşi făcu apariţia pe scări.

— Domnul inspector Craddock e aici, anunţă el.

— Spune-i, te rog, să ni se alăture, îl instrui Jason Rudd.

Majordomul dispăru iar şi, după câteva clipe, Dermot Craddock urca scările.

— Dumneata! I se adresă lui Miss Marple. Cum ai ajuns aici?

— Am luat Inch-ul, spuse Miss Marple, stârnind obişnuitul efect de confuzie pe care îl producea, în mod normal, această remarcă.

De undeva mai din spate, Jason Rudd îi făcu un semn lui Craddock, dacă nu cumva era nebună. Dermot Craddock scutură din cap, că nu era cazul.

— Tocmai îi spuneam domnului Rudd, continuă Miss Marple… A plecat majordomul?

Dermot aruncă o privire pe scări.

— Da, s-a dus, spuse el, nu ne aude. Sergentul Tiddler o să se asigure că nu ne aude.

— Atunci e în regulă, zise Miss Marple. Am fi putut, desigur,

să ne retragem într-o încăpere, să discutăm, dar mie îmi convine aşa. Iată-ne exact în locul în care s-a petrecut, ceea ce face totul mult mai uşor de înţeles.

— Vorbiţi despre ziua petrecerii, ziua în care Heather Badcock a fost otrăvită, îi aduse aminte Jason.

— Da, zise Miss Marple, şi spuneam că este foarte simplu, dacă te uiţi cum trebuie. Totul a început, vedeţi voi, cu faptul că Heather Badcock era aşa cum era. Într-un fel, era inevitabil, ca într-o bună zi, Heather s-o păţească.

— Nu pricep unde bateţi, zise Jason Rudd. Chiar nu înţeleg.

— Nu, asta necesită ceva explicaţii. Vedeţi, când doamna Bantry mi-a descris scena, o scenă la care participase, mi-a citat dintr-un poem pe care îl îndrăgeam când eram tânără, un poem al bietului Lord Tennyson. Domniţa din Shalott.

Miss Marple ridică uşor vocea, în timp ce recita:

Oglinda-n cui s-a spart de tot „Destinul m-a ajuns, socot”
Plângea Domniţa din Shalott.

— Asta era ceea ce a văzut doamna Bantry sau a crezut că a văzut, deşi, în fapt, a citat greşit şi a spus blestem în loc de destin, care, poate, date fiind circumstanţele, ar fi fost mult mai potrivit. A văzut-o pe soţia dumitale vorbind cu Heather Badcock şi pe Heather Badcock vorbind cu soţia dumitale şi, apoi, din senin, privirea aceea de soartă pecetiuită zugrăvită pe chipul soţiei dumitale.

— N-am mai vorbit despre asta de nu ştiu câte ori? Întrebă Jason Rudd.

— Da, dar o să mai vorbim încă o dată, spuse Miss Marple. Pe chipul soţiei dumitale era o expresie cumplită şi nu se uita la Heather Badcock, ci la tabloul acela. La tabloul înfăţişând o mamă fericită, ţinând în braţe un copil fericit. Dar, chiar dacă pe figura ei era întipărită expresia unei sorţi pecetluite, nu soarta ei urma să fie peceduită. Ci a lui Heather Badcock. Heather era condamnată la moarte din momentul în care a început să vorbească şi să se laude cu o întâmplare din trecut.

— Ai putea să fii puţin mai clară? Spuse Dermot Craddock.

Miss Marple se întoarse spre el.

— Evident că pot. Asta e un lucru pe care tu nu-l ştii încă.

Nici n-aveai de unde să ştii, pentru că nimeni nu ţi-a povestit exact ce anume i-a spus Heather Badcock.

— Cum nu mi-au spus? Protestă Dermot. Mi-au spus de nenumărate ori. Ba chiar mai mulţi oameni mi-au spus.

— Da, admise Miss Marple, dar nu ştii pentru că, vezi tu, Heather Badcock nu ţi-a spus ţie.

— Păi cum să-mi fi spus mie, de vreme ce era moartă când am ajuns eu aici? Replică Dermot.

— Exact, zise Miss Marple. Tot ce ştii că s-a spus e că era bolnavă, dar că s-a ridicat din pat şi s-a dus la nu ştiu ce aniversare şi că a întâlnit-o pe Marina Gregg, a vorbit cu ea şi i-a cerut un autograf, pe care l-a şi obţinut.

— Da, ştiu, vorbi Craddock cu o uşoară iritare. Am tot auzit asta.

— Dar n-ai auzit ce conta mai mult, pentru că nimeni n-a crezut că e important, spuse Miss Marple. Heather Badcock era la pat – bolnavă de rubeolă.

— Rubeolă? Ce Dumnezeu are asta de-a face cu crima?

— E o boală nu tocmai gravă, explică Miss Marple. Nu te face să te simţi foarte rău. Faci o mică iritaţie, uşor de acoperit cu pudră, şi puţină febră, dar nu cine ştie ce. Te simţi destul de bine, încât să ieşi şi să te vezi cu lumea, dacă asta îţi doreşti. Însă, evident, tot povestindu-se la nesfârşit, lumea n-a dat nici o importanţă faptului că era vorba de rubeolă. Doamna Bantry, de exemplu, a zis că Heather a stat la pat cu vărsat de vânt şi urticarie. Domnul Rudd, aici de faţă, a zis „gripă”, dar, fireşte, el a spus asta înadins. Dar eu cred că Heather Badcock i-a spus Marinei Gregg că a avut rubeolă şi că s-a dat jos din pat şi s-a dus să o întâlnească. Şi acesta este, cu adevărat, răspunsul la întreaga enigmă, pentru că, vezi tu, rubeolă e o boală foarte contagioasă. Se ia imediat. Şi mai trebuie să reţii ceva. Dacă o femeie contractează boala în primele patru luni de… Miss Marple pronunţă următorul cuvânt cu oarecare modestie victoriană, de… Aaa… Sarcină, poate avea un efect groaznic. Poate să producă fătului orbire sau o afecţiune mintală.

Se întoarse către Jason Rudd.

— Şi cred că nu mă înşel, domnule Rudd, când spun că soţia dumitale a dat naştere unui copil cu o boală mintală şi că ea nu şi-a revenit niciodată din acest şoc. Întotdeauna şi-a dorit un copil şi, când, în sfârşit, a avut unul, s-a întâmplat nenorocirea asta. O tragedie pe care n-a uitat-o niciodată, pe care nu şi-a permis s-o uite şi care a rămas acolo, ca o rană deschisă, o obsesie.

— E foarte adevărat, spuse Jason Rudd. Marina a contractat rubeolă în primele luni de sarcină şi doctorul i-a spus că afecţiunea mintală a copilului se trage de acolo. Nu era un caz de nebunie ereditară sau mai ştiu eu ce. Doctorul încerca s-o aline, dar nu cred că îi era de mare ajutor. N-a ştiut niciodată cum sau când sau de la cine a luat boala.

— Într-adevăr, spuse Miss Marple, n-a ştiut până într-o după-amiază, chiar aici, când o străină a urcat tocmai scările acestea şi i-a spus exact cum – ba mai mult, a spus-o cu… Cu o deosebită plăcere! Cu un aer de mândrie pentru ce-a făcut! A crezut despre ea că a fost foarte isteaţă şi curajoasă, şi că a dat dovadă de grozavă prezenţă de spirit când s-a dat jos din pat, şi-a acoperit faţa cu pudră şi s-a dus s-o vadă pe actriţa pe care o admira atât de mult şi i-a obţinut autograful. A fost tocmai povestea cu care avea să se laude toată viaţa. Heather Badcock n-a intenţionat să facă rău nimănui. Niciodată nu intenţiona aşa ceva, dar nu încape nici urmă de îndoială că oameni ca Heather Badcock (şi ca fosta mea amică Alison Wilde) sunt în stare să facă foarte mult rău pentru că le lipseşte nu bunătatea – că bunătate au – ci orice fel de consideraţie pentru felul în care acţiunile lor îi afectează pe cei din jur. Heather s-a gândit, întotdeauna, numai la ce înseamnă pentru ea, fără să se gândească nici o secundă ce ar putea însemna pentru altcineva.

Miss Marple clătină uşor din cap.

— Aşa că, vezi tu, a murit din cauza unui motiv simplu, izvorât din propriul ei trecut. Imaginează-ţi numai ce trebuie să fi însemnat momentul acela pentru Marina Gregg. Aş zice că domnul Rudd înţelege foarte bine. Cred că a crescut în suflet un fel de ură faţă de persoana necunoscută care a fost

pricina tragediei ei. Şi, iată că, din senin, o întâlneşte pe persoana aceea faţă în faţă. Şi încă o persoană veselă, binedispusă şi mulţumită de sine. A fost prea mult pentru ea. Dacă ar fi avut timp să se gândească, să se calmeze, să se convingă pe sine că trebuie să se relaxeze… Dar nu şi-a permis nici o clipă de linişte. Avea în faţa ei pe femeia care i-a distrus fericirea şi sănătatea ei, şi fericirea copilului ei. Voia s-o pedepsească. Voia s-o ucidă. Şi, din păcate, avea mijlocul la îndemână. Purta cu ea un medicament foarte popular Calmo. Un medicament periculos, în oarecare măsură, pentru că trebuie să ai, mereu, grijă la dozaj. I-a fost uşor. Şi-a pus medicamentul în propriul pahar. Dacă, din greşeală, cineva ar fi observat, ar fi fost probabil atât de obişnuit s-o vadă punându-şi medicamente în orice băutură la îndemână, încât nici nu şi-ar fi bătut capul. Este posibil ca cineva s-o fi văzut, într-adevăr – dar mă îndoiesc. Cred că Ella Zielinsky a ghicit doar şi nimic mai mult. Marina Gregg a lăsat paharul jos, pe masă şi a dat peste cotul lui Heather Badcock astfel încât Heather să-şi verse cocktailul pe rochia ei nouă. Şi aici e momentul în care m-am încurcat şi asta pentru că unii oameni pur şi simplu uită să folosească pronumele când trebuie.

Ţi-aduci aminte când am povestit despre cameristă, adăugă ea către Dermot. Vezi tu, din păcate, ştiu numai ce Gladys Dixon i-a spus lui Cherry, şi anume că era foarte îngrijorată de rochia distrusă de cocktail a lui Heather Badcock. Ce i s-a părut ciudat, din ce mi-a povestit, a fost că ea a făcut-o înadins. Dar acea „ea” despre care vorbea Gladys nu era Heather Badcock, ci Marina Gregg. Cum zicea şi Gladys: A făcut-o înadins! A dat peste cotul lui Heather intenţionat. N-a fost un accident, a vrut s-o facă. Ştim că era foarte aproape de Heather, pentru că ni s-a spus că a încercat să cureţe rochia lui Heather, dar şi pe a ei, înainte de a-i oferi paharul cu cocktailul. A fost, spuse Miss Marple, gânditoare, o crimă perfectă, pentru că a fost comisă dintr-un impuls, fără un moment de premeditare. Voia ca Heather Badcock să moară, şi câteva minute minute mai târziu, Heather Badcock era moartă. Probabil că nu s-a gândit la cât de grav era ce-a făcut

şi, mai ales, la ce pericole se expunea, decât mai târziu, după. Şi când şi-a dat seama, i s-a făcut frică, îngrozitor de frică. Se temea că cineva a văzut-o punând medicamentul în pahar sau că cineva a văzut-o dând anume peste cotul lui Heather, îi era teamă că cineva avea s-o acuze de crimă. Nu putea vedea decât o singură ieşire din asta. Să insiste că victima trebuia să fi fost ea, că pe ea căuta cineva s-o omoare. Mai întâi, şi-a testat ideea pe doctor. I-a interzis să-i spună soţului, pentru că soţul ei, cred, nu s-ar fi lăsat păcălit de-o asemenea idee. A făcut lucruri teribile. Şi-a scris singură scrisori de ameninţare şi a aranjat să fie descoperite în locuri nemaipomenite, în nişte momente extraordinare. Şi-a pus otravă în propria cafea, la studio. A făcut lucruri de care, dacă ai fi ştiu cum să le priveşti, ţi-ai fi dat seama imediat. Şi cineva şi-a dat seama.

Se uită înspre Jason Rudd.

— Nu e decât o speculaţie teoretică, răspunse Rudd.

— Poţi să-i spui cum vrei, dar ştii foarte bine, nu-i aşa, domnule Rudd, că spun adevărul. Şi ştii, pentru că, în fapt, ai ştiut de la bun început. Ştii pentru că ai auzit menţionându-se chestia cu rubeolă. Ai ştiut şi ai fi făcut orice s-o protejezi. Doar că nu ţi-ai dat seama atunci cam cât de mare era pericolul. Nu ţi-ai dat seama că nu mai era vorba de-a trece sub tăcere o moarte, moartea unei femei despre care, sincer, ai putea zice că şi-a făcut-o cu mâna ei. Dar au fost şi alte morţi – moartea lui Giuseppe, un şantajist, e adevărat, dar o fiinţă umană, până la urmă. Şi moartea Ellei Zielinsky, la care cred că ţineai. Erai înnebunit s-o aperi cu orice preţ, dar, în acelaşi timp, să nu mai facă rău şi altcuiva. Nu voiai decât să o iei de aici, s-o duci undeva unde să fie în siguranţă. Ai încercat s-o supraveghezi tot timpul, să ai grijă să nu se mai întâmple nimic.

Miss Marple se opri şi apoi, venind mai aproape de Jason, puse blând o mână pe braţul lui.

— Îmi pare tare rău pentru dumneata, spuse ea, tare rău. Pot să înţeleg agonia prin care ai trecut. Ai ţinut la ea atât de mult, nu-i aşa?

Jason Rudd îşi întoarse uşor faţa de la ea.

— Cred că o lume întreagă ştie asta.

— A fost o femeie atât de frumosă, îi vorbi Miss Marple, cu blândeţe. Şi a fost binecuvântată cu un dar minunat. Avea o capacitate extraordinară să iubească şi să urască, dar nu avea nici un fel de echilibru. E atât de trist pentru oricine să se nască fără stabilitate. Nu era în stare să renunţe la trecut şi nu putea să vadă viitorul pentru ce era, ci numai aşa cum şi-l imagina ea. A fost o mare actriţă şi o femeie frumoasă şi profund nefericită. Doamne, ce nemaipomenită Maria, Regina Scoţiei, a mai fost! N-am s-o uit niciodată.

Dintr-odată, sergentul Tiddler apăru pe scări.

Craddock întoarse capul.

— Mă întorc imediat, îi spuse lui Jason Rudd, apoi o luă înspre scări.

— Adu-ţi aminte, strigă ea după el, pe scări, că bietul Arthur Badcock nu e vinovat de nimic. A venit la petrecere pentru că voia s-o vadă, fie şi pentru o clipă, pe fata cu care s-a însurat acum mult timp. Nici nu cred că ea l-a recunoscut. Am dreptate? Îl întrebă pe Jason Rudd.

Jason scutură din cap.

— Nu cred că l-a recunoscut. Mie, cu siguranţă, nu mi-a spus nimic. Nici nu cred, adăugă el, gândindu-se, că ar fi avut de ce să-l recunoască.

— Probabil că nu, admise Miss Marple, dar, oricum, e nevinovat de orice suspiciune că ar fi vrut s-o ucidă. Să nu uiţi asta, adăugă, în timp ce Craddock cobora treptele.

— Nu era în nici un fel de pericol, te pot asigura, îi răspunse Craddock, dar, fireşte, în momentul în care am aflat că el era, de fapt, primul soţ al Marinei Gregg, l-am adus să-i punem nişte întrebări pe marginea subiectului. Nu-ţi face griji pentru el, mătuşă Jane, adăugă el, mai mult în şoaptă, apoi se grăbi să coboare.

Miss Marple se întoarse spre Jason Rudd. Bărbatul stătea acolo, ca şi cum era ţintuit de un farmec, cu ochii privind în alte depărtări.

— Îmi permiţi s-o văd? Întrebă Miss Marple.

El cântări întrebarea câteva momente, apoi încuviinţă.

— Da, puteţi s-o vedeţi. Păreţi s-o… Înţelegeţi foarte bine.

Se întoarse, iar Miss Marple îl urmă. El o conduse în dormitorul impozant şi trase perdelele puţin, într-o parte.

Marina Gregg era întinsă în patul ei mare, ca o imensă scoică albă, cu ochii închişi, cu mâinile împreunate, una peste alta.

„La fel ar fi stat şi domniţa din Shalott”, gândi Miss Marple, întinsă în barca ei ce-avea s-o poarte înspre Camelot. Şi, iată, lângă ea, ca o stană de piatră, stătea un bărbat cu un chip urât, ursuz, un bărbat care ar putea trece drept un Lancelot al altor timpuri.

Miss Marple vorbi cu blândeţe:

— A fost un mare noroc că… A luat o supradoză. Moartea îi era singura scăpare. Da… Într-adevăr, foarte mare noroc că a luat o supradoză… Sau că… I s-a dat?

Ochii lor se întâlniră, dar Jason nu rosti un cuvânt.

Apoi spuse doar, distrus:

— A fost… Atât de frumoasă… Şi a suferit atât de mult!

Miss Marple privi, din nou, silueta împietrită.

Încet, începu să murmure ultimele versuri ale poemului:

El spuse: Ce chip frumos ne-a fermecat;
În mila Lui, Domnul de ea s-a îndurat, Domniţa din Shalott.

SFÂRŞIT

1 Pronunţie greşită pentru latinescul „meconopsis”, plantă din familia papaveraceae, o specie de maci albaştri (n.tr.)

2 Roman al lui Jerome K. Jerome (n.tr.)

3 Joc de cuvinte intraductibil. În original, close are sensul de „alee”, dar şi de curte a unei catedrale, (N. Red.)

4 Tom Tiddler's Ground: Numele unui vechi joc pentru copii. În 1861, Charles Dickens scrie nuvela cu acelaşi nume. (n.tr.)

5 Clubul de Marţi noaptea.